

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ



John N. Kallianiotis
5 Fawnwood Drive
Scranton, PA 18504
U.S.A.

Scranton τη 2^α/15^η Αύγουστου 2011

Άγαπητέ καὶ σεβαστὲ Γέροντα Ἀκάκιε, εὐλογεῖτε,

Ἐδιάβασα τὸ βιβλιάρκι σας διὰ τὴν ὀρθὴν ἀπεικόνισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὸ εὐρῆκα πολὺ καλὸ καὶ μάλιστα πολὺ καλὰ τεκμηριωμένο. Καλὸ θὰ ἦτο νὰ δημοσιευθῆ, ὥστε νὰ γνωρίζουν οἱ Ὀρθόδοξοι τὴν ὀρθότητα τῶν δογμάτων μας.

Ἰπὸ Δρος Ἰωάννου Ν. Καλλιανιώτου
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου του Scranton
Scranton, PA, USA

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις ΣΤ', σελ. 336, Τόμος Γ')

Ἐπιφάνιος Διάκονος ἀνέγνω.

«**Οἱ** δὲ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν υἱὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον, καὶ **ἀναζωγραφοῦντες εἰκόνα καθὸ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο** καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ἦγουν ἄνθρωπος τέλειος, **λίαν ὀρθῶς ποιοῦσι. Περιεγράφη** γὰρ ὁ Θεὸς Λόγος σαρκὶ εἰς ἡμᾶς ἐπιδημήσας· (Ἰωαν. 1) **οὐ μὴν δὲ τὴν θεότητα αὐτοῦ διενόηθη τις ἀναζωγραφαφῆσαι.** Θεὸν γάρ, φησίν, οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Ἀπερίγραπτος γὰρ καὶ ἀόρατος καὶ ἀκατάληπτος, ἀλλὰ περιγραπτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκ δύο γὰρ φύσεων ἴσμεν τὸν Χριστὸν, καὶ ἐν δύο φύσεσιν ἀδιαιρέτως, ἦγουν θεία καὶ ἀνθρωπίνη. Ἡ μία οὖν ἀπερίγραπτος, καὶ ἡ μία περιγεγραμμένη ἐν τῷ ἐνὶ Χριστῷ θεωρεῖται. Καὶ ἡ εἰκὼν οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν τῷ πρωτοτύπῳ ἔοικεν, ἢ μόνον κατὰ τὸ ὄνομα καὶ κατὰ τὴν θέσιν τῶν χαρακτηριζομένων μελῶν».

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Δ', σελ. 297, Τόμος Γ)

Ἐπιστολὴ Γερμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου γενομένου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς Ἰωάννην ἐπίσκοπον Συνάδων.

«**Οὐδὲ γὰρ τῆς ἀοράτου θεότητος εἰκόνα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ σχῆμα, ἢ μορφήν τινα ἀποτυποῦμεν·** ἦν οὐδὲ αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀγγέλων αἱ ὑπερέχουσαι τάξεις οὔτε κατανοεῖν, οὔτε ἐξιχνιάσαι ὅλως ἰσχύουσιν. Ἄλλ' ἐπεὶ ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἀνακαλούμενος τὸ ἴδιον πλάσμα ἐκ τῆς τοῦ θανάτου κατακρίσεως, εὐδοκία τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἄνθρωπος γενέσθαι ἠξίωσε, παραπλησίως ἡμῖν μετασχὼν αἵματος καὶ σαρκός, ὡς ὁ μέγας ἔφη ἀπόστολος (Ἐβρ. 2), κατὰ πάντα ὅμοιος ἡμῖν γενόμενος χωρὶς ἁμαρτίας, τοῦ ἀνθρωπέου αὐτοῦ χαρακτήρος, καὶ τῆς κατὰ σάρκα αὐτοῦ ἀνθρωπίνης ἰδέας τὴν εἰκόνα τυποῦντες, καὶ **οὐ τῆς ἀκαταλήπτου αὐτοῦ καὶ ἀθεάτου θεότητος.**

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπε. Ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἅγιος Γερμανὸς συμφωνεῖ τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἀγιωτάτοις πατράσιν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἀληθῶς δέσποτα ἐν πᾶσι συμφωνεῖ».

Κατὰ Ἰωάννην, κεφ. στ' 46.

«Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τις ἐώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἐώρακε τὸν πατέρα»

Βεβαίως τὸν Πατέρα κανεῖς δὲν τὸν ἔχει δεῖ, εἰ μὴ μόνον ἐκεῖνος, πού εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸς μόνος εἶδε τὸν Πατέρα.

Αὐτὰ τὰ λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς στὸ ἱερὸ εὐαγγέλιό του. Ὁ αἰρετικὸς πάπας ὅμως λέγει στὴν ψευτοσύνοδο τοῦ 1870 τὸ ἄκρως ἀντίθετο τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὸν εἶδε τὸν Ἄναρχο Πατέρα καί γι' αὐτὸ γέμισε ὅλα τὰ χριστιανικὰ κράτη ἀπὸ εἰκόνες μὲ τὸν Ἄναρχο Πατέρα τὴν λεγομένη «Ἁγία Τριάδα». Νὰ τί λέγει στὴν ψευτοσυνοδὸ του. «Ἄν ὁ πάπας ἀποφθέγγετο ἀπόφαση ἐναντία στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ κρίση, τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ διορθωθεῖ καὶ νὰ μεταβληθῇ» ὅσοι εἶπαν ὅτι μὲ αὐτὰ ὅπου λέγει εἶναι ὁ πεσῶν ἐωσφόρος, ὁ Ἀντίχριστος ἔχουν δίκαιο. «Ἡ ἐξουσία τοῦ πάπα εἶναι πάνω στοὺς ἀγγέλους, στοὺς ἀνθρώπους, στὴ γῆ καὶ πάνω στοὺς δαίμονας στὴν κόλαση», (ἄρπαξε τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ) «ὁ πάπας εἶναι πιὸ ψηλά ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο».

Γιατί ὅμως τὰ λέγει αὐτὰ, καὶ «διαφωνεῖ μὲ τίς ἐπιστολές τοῦ ἀπόστολου τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ δίνει ἐντολές ἀντίθετες μὲ τίς ἐπιστολές ἐκείνου»; Διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν, οἱ παπικοὶ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα πού στηλητεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πορνεία, μοιχεία ἀρσενοκοιτία, τὰ ἔχουν ὡς φυσικά. Δι' αὐτὸ φυσικά, δὲν τὰ ἔχουν καὶ κωλυτικά τῆς ἱερωσύνης. Βλέπομε καὶ διαβάζομεν ὅτι ὁ πάπας ζητᾷ συγνώμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς πού οἱ καρδινάλιοι καὶ ἱερεῖς παπικοὶ ἔχουν διαφθεῖρει τὰ παιδιά τους. Πληρώνει ἀβέρτα τὸ Βατικανό. Τὸ ὅτι ὅμως ἡ παπικὴ ἐκκλησία τὰ ἁμαρτήματα αὐτὰ, ὡς εἶπαμε, δὲν τὰ ἔχει ὡς κωλυτικά τῆς ἱερωσύνης, διὰ τοῦτο τοὺς καρδινάλιους καὶ ἱερεῖς πού διαφθεῖρουν χιλιάδες παιδιά, δὲν τοὺς καθαιρεῖ ὁ πάπας, ἀλλὰ τοὺς μεταθέτει εἰς ἄλλας πόλεις. Αὐτὰ εἶναι τὰ χάλια τῶν φραγκολατίνων καὶ νὰ τὰ δοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς φιλοπαπικοὶ οἰκουμενιστές. Ἐδῶ ἐπαληθεύουν τὰ σοφὰ λόγια του θείου Χρυσοστόμου: «ὁ πονηρὸς βίος γεννᾷ καὶ δόγματα πονηρά».

Ἐπιστολή Παύλου πρὸς Τιμόθεον Α', κεφ. στ', στιχ. 15-16.

«...ἦν καιροῖς ἰδίους δεῖξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»

Τὴν ἔνδοξον δὲ ταύτην ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου εἰς καιροῦς, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ὥρισε καὶ γνωρίζει, θὰ δεῖξη ὁ μακάριος καὶ ὁ μόνος ἐξουσιαστής, ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ποὺ βασιλεύουν ἐπὶ γῆς καὶ ὁ κύριος αὐτῶν ποὺ κυριαρχοῦν ἐπὶ γῆς.

«ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον· ἀμήν».

Ὁ ὁποῖος μόνος ἔχει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ζῶν ἀθάνατον καὶ αἰδῖον, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς φῶς, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πλησιάσῃ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε δύναται νὰ τὸν δῇ· εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει τιμὴ καὶ κράτος παντοτινὸν καὶ αἰώνιον. Ἀμήν.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀνέβει ἕως τρίτου οὐρανοῦ καὶ δὲν εἶδε τὸν Ἄναρχο Πατέρα· καὶ τὸν εἶδε ὁ προφήτης Δανιήλ; Ἀναιροῦμε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιον ποὺ λέγει «Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται»; (Α' Ἰωάν. δ' 12)· καὶ «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε»; (Ἰωάν. α' 18).

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγ. Βλασίου Ἱεροθέου ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τίς προφορικές παραδόσεις τοῦ καθηγητοῦ τῆς δογματικῆς του πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης π. Ἰωάννου Ρωμανίδου Τόμος β' Κεφάλαιο Α' Ἡ θεολογία περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος σέλ. 67-68

<< Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ τονίσω εἶναι ὅτι, ὅταν οἱ Πατέρες κάνουν ἐρμηνευτικὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ μιᾶνε γιὰ τὸν Ἄγγελον τῆς δόξης, τὸν Ἄγγελο Κυρίου κλπ., γιὰ τί μιᾶνε; Γιὰ τοὺς Πατέρες, αὐτὴ εἶναι ἡ διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Μιλώντας γιὰ τὸν Ἄγγελο Κυρίου, γιὰ τίς θεοφάνειες τοῦ Ἀγγέλου τῆς δόξης, γιὰ τὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, γιὰ τί μιᾶνε; Μιᾶνε γιὰ τὴν Ἁγία Τριάδα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μιᾶνε γιὰ μία οὐσία καὶ τρεῖς ὑποστάσεις οὔτε γιὰ τὸ ὁμοούσιο. Δὲν τοὺς ἀπασχολοῦσαν αὐτὰ τὰ θέματα. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσε, εἶναι ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Ἄγγελος αὐτὸς εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ὁ Θεὸς κτιστὴ εἰκόνα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει, γι' αὐτὸ καὶ ἀπαγορεύεται νὰ ζωγραφίζεται ὁ Θεός. Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ ἄκτιστος Θεὸς εἰκόνα. Καὶ αὐτὴ εἶναι διδασκαλία καὶ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Γι' αὐτὸ δὲν εἰκονογραφεῖται ὁ Πατέρας. Εἰκονίζουμε τὸν Χριστὸ ποὺ εἶναι εἰκὼν τοῦ Πατρὸς καὶ σαρκώθηκε>>.

Ἀπείρως εὐχαριστοῦμεν δύο ὀσιολογιωτάτους ζηλωτάς μοναχοὺς Ἀγιορείτας καὶ ἓναν καθηγητὴ οἱ ὁποῖοι ἐπιμελήθησαν τοῦ βιβλίου τοῦτου καὶ ἀπὸ βαθεῖα ταπεινώσιν ἠθέλησαν νὰ ἐργαστοῦν ἀνωνύμως.

Ἡ Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀξιώσῃ τῆς οὐρανίου βασιλείας Του.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλίον ἀφιερῶνω εἰς τὸν ἀείμνηστον π. Ἀρτέμιον, πνευματικὸ μου τέκνο, καθὼς ἦταν καὶ ἡ ἐπιθυμία του γιὰ τὴν ἔκδοσίν του.

Πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο (Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου κ.λπ.) ἐπισυνάπτω στὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου καὶ δύο ἄλλα κείμενα α) τοῦ κ. Σημάτη θεολόγου καὶ β) τοῦ καθηγητοῦ τῆς σχολῆς καλῶν τεχνῶν τοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τέως καθηγητοῦ τῆς Ἀθωνιάδος σχολῆς κ. Ἰωάννου Βράνου.

Στὴν συνέχεια τοποθετοῦνται οἱ ὀρθόδοξες καὶ οἱ κακόδοξες αἰρετικές εἰκόνες.

Εἰσαγωγή

Εἰς τήν μελέτην τοῦ βιβλίου τούτου περιέχεται ἡ ὀρθόδοξος ἀλήθεια καί καταδεικνύεται καί πολεμεῖται ἡ πλάνη καί ἡ αἵρεσις. Πρόκειται περί ζωῆς ἢ πνευματικοῦ θανάτου. Μόνον μέ προσευχή καί προσοχή νά διαβασθεῖ. Ἡ περιφρόνησις εἰς τά γραφόμενα εἶναι βλασφημία εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα καί εἰς τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου (360 τόν ἀριθμόν), εἰς τοὺς Ἁγίους Ἰωάννην Δαμασκηνόν, Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, Ἰουστῖνον τόν Φιλόσοφον καί μάρτυρα ἀποστολικόν πατέρα, Κύριλλον Ἱεροσολύμων, Νικόδημον Ἀγιορείτην, Νεκτάριον Αἰγίνης τόν θαυματουργόν, Τάρασιον τόν προεδρεύοντα εἰς τήν Ἁγίαν Σύνοδον, Γερμανοῦ, Νικηφόρου, Μεθοδίου Πατριαρχῶν Κων/λεως.

Ἡ ἄγνοια καί ἡ ἀδιαφορία μέ τήν ἀμάθεια, ἔχουν ἐπιφέρει, ὡς λέγουν οἱ ἅγιοι πατέρες, τήν ἀκραία παραφροσύνη-τρέλα, τήν ἀσέβεια καί ἁμαρτία εἰς τόν λαό τοῦ Θεοῦ, περί τῶν εἰκόνων τῶν αἱρετικῶν τῶν ἀπό Φραγκολατίνους διασκορπιζόμενες εἰς ὅλον τόν κόσμον.

Διά τοῦτο ἡ Ἁγία 7^η Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τοὺς ἀντιδρώντας καί ἐμμένοντας εἰς τήν πλάνην τοποθετεῖ τό αἰώνιο ἀνάθεμα. Γράφοντας εἰς τόν «Ὅρον πίστεως» τῆς 7^{ης} πράξεως μόνον «τοῖς τε εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς

Παναγίας, Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ Ὁσίων ἀνδρῶν...» ἐπιτρέπεται ὁ εἰκονισμὸς καὶ καταλήγει: «καὶ εἴ τις μὴ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἀμφισβητεῖ καὶ νοσεῖ περὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, τοῦτον ἀναθεματίζει ἡ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ... καὶ τὸ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ... οἱ μὴ πειθόμενοι εἰς κέντρα λακτίζουν». Δηλαδή μόνον αὐτές οἱ εἰκόνες ποῦ ὀρίζει ὁ «Ὁρος πίστεως» εἰκονίζονται, τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, Ἀγγέλων καὶ Ὁσίων καὶ οὐχὶ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς ὡς ἀσωμάτου, αὐλοῦ, πνεύματος, ἀοράτου καὶ ἀψηλαφήτου· μόνον τοῦ Χριστοῦ τοῦ λαβῶντος σάρκα ἀνθρωπίνην διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἀμήν.

Μετὰ ἀπὸ ὅσα διαβάσατε ἕως ἐδῶ, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ δεῖτε μέχρι τέλους τοῦ μικροῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ πατερικοῦ βιβλίου, γιὰ ὅσους ἀμφιβάλλουν, ἀντιδροῦν καὶ ἀπιστοῦν, βρίσκουν θέσιν τὰ ἐπιτιμητικὰ θεία λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ποῦ εἶπε εἰς τοὺς δύο ἀποστόλους βαδίζοντας πρὸς τοὺς Ἑμμαοὺς καὶ ἀπιστοῦντες διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ: «Ἵ ἄνόητοι καὶ βραδεῖς τῆ καρδία τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται, οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;» (Λουκ. 24, 25)· καὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «Ἵ ἄνόητοι Γαλᾶται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε (ἐμάτιασε) τῆ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφει ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος; (Γαλ. 3, 1).

Γι' αὐτὸ ὅσοι δὲν πιστεύουν διαβάζοντας τὸ βιβλίο τοῦτο, καὶ δὲν πείθονται στοὺς Ἁγίους Πατέρες ἔχουν μεγάλη εὐθύνη καὶ διακινδυνεύουν τὴν σωτηρία τους, διότι μὲ πάθος προσκυνοῦν αἰρετικές παπικές εἰκόνες, καταδικασμένες ἀπὸ τὴν ἁγίαν 7^η Οἰκουμενικὴν σύνοδο καὶ πληθώρα ἁγίων θεοφόρων πατέρων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποδεικνύοντας αὐτοὺς ἀπὸ ἀγάπη χριστιανικὴ νὰ μὴν προσκυνοῦν αὐτάς, νὰ ἀποκαλοῦν «εἰκονομάχους», ἐνῶ αὐτοὶ μετατρέπονται εἰς ἁγιομάχους, ἀντιβιβλικούς, ἀντιευαγγελικούς καὶ ἀντιπατερικούς. Εἶθε ἡ Παναγία καὶ Ὁμοούσιος Τριάς Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ ἵνα μὴ ἀπολεσθοῦν. Διότι «ἡ ἀσέβεια καὶ ἁμαρτία» τί ἄλλο εἶναι; Κόλασις. Μὴ γένοιτο.

Π Ι Ν Α Ξ Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Ω Ν

Κεφάλαιον Α'. Τί λέγει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον γιά τόν Ἄναρχο Πατέρα Θεόν, ἡ ἅγια Ἀποκάλυψις ἀποστόλου Ἰωάννου καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι; Ἡ πρὸς Α' Τιμόθεον ἐπιστολή (στ' 15,16).

Κεφάλαιον Β'. Τί λέγουν τά Πρακτικά τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου (8 Πράξεις) καί ἡ προσφώνησις τοῦ Ἁγίου Ταρασίου Πατριάρχου Κων/πόλεως μετὰ τὴν λήξιν τῶν συνάξεων καί τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, πρὸς τοὺς εὐσεβεστάτους Βασιλεῖς, ὡς εὐχαριστία γιά τὴν συμφωνία τῶν ὑπὲρ ἁγίων εἰκόνων καί τῶν ἀναθεμάτων τῶν εἰκονομάχων καί αὐτῶν ποὺ δέν πιστεύουν τὸν ὄρον ἀνάθεμα.

Κεφάλαιον Γ'. α) Τί λέγουν οἱ Ἱερομάρτυρες καί Ὁσιομάρτυρες ἐπὶ εἰκονομαχίας, ποίας εἰκόνας προσκυνοῦσαν καί ἐζωγράφιζαν καί δι' αὐτέρας ἐμαρτυροῦσαν; β) Τί λέγουν οἱ ὑμνογράφοι ὅλων τῶν Ἱ. ἀκολουθιῶν τῶν Ἱερομαρτύρων καί Ὁσιομαρτύρων κ.λ.π. ποῖες εἰκόνες νά προσκυνοῦμεν; (Τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν). γ) Τί λέγουν οἱ ἀκολουθίες τῶν Δεσποτικῶν καί Θεομητορικῶν ἑορτῶν;

Κεφάλαιον Δ'. Τί λέγει ἡ ἀκολουθία τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου; (11 Ὀκτωβρίου). Τί λέγει ἀκολουθία τῆς Α' Κυριακῆς τῶν νηστειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς λιτανεύσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων; Ἀναστήλωσις. Οὔτε λέξις ὅτι ζωγραφίζεται ὁ Ἄναρχος Πατέρας. Οἱ ἅγιοι ὑμνογράφοι συνέθεσαν τὰ Ἀπολυτίκια, Κοντάκια, Μεγαλυνάρια καί ἱερές ἀκολουθίες βάσει τοῦ ὄρου Πίστεως τῆς 7ης πράξεως τῆς Ἁγίας 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί μάλιστα τοῦ προέδρου τῆς Ἁγίας αὐτῆς Συνόδου Ἁγίου Ταρασίου, Ἀπολυτίκιο, Κοντάκιο, καί Μεγαλυνάριο, ὡς Οἰκουμενικός πρόεδρος τὰ λέγει ὅλα. Διδάσκει ἀπό Συνόδου ποιῆς εἰκόνες νά ζωγραφίζονται εἰς ὅλην τήν Οἰκουμένην.

Κεφάλαιον Ε'. Τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Κεφάλαιον ΣΤ'. Προτυπώσεις, ἀπεικονίσεις, προεικονίσεις.

Κεφάλαιον Ζ'. Περί τοῦ Προφήτου Δανιήλ, ὅτι εἶδε τόν Υἱόν καί ὄχι τόν Πατέρα.

Κεφάλαιον Η'. Περί τοῦ ποῖος ἔδωσε τόν Νόμον στόν Μωϋσῆ στού Σινᾶ.

Κεφάλαιον Θ'. Ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός.

Κεφάλαιον Ι'. Τί λέγουν διάφοροι ἅγιοι πατέρες γιά τήν Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, γιά τόν Ἄναρχο Πατέρα κ.λ.π.

Κεφάλαιον ΙΑ'. Τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, πού ἔζησε ἐπί εἰκονομαχίας (ὁ Μέγας Δογματολόγος).

Κεφάλαιον ΙΒ'. Τί λέγει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἰς τά δύο βιβλία του: α) «Αἱ Οἰκουμενικά Συνόδοι» β) «Ἱερά Κατήχησις».

Κεφάλαιον ΙΓ'. Ἀπό τό βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ Χρυσοστόμου Σταμούλη.

Κεφάλαιον ΙΔ'. Τί λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος εἰς τό Ἑορτοδρόμιον, ἐρμηνεύοντας τροπάρια καί Καταβασίεις.

Κεφάλαιον ΙΕ'. Ἐπισκόπου Κηρύκου. Ἡ διδασκαλία – δόγμα περί τῶν Ἁγ. Εἰκόνων. Ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς συνόδου.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'. Περί τοῦ «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν» καί τοῦ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός».

Κεφάλαιον ΙΖ'. Θεωρία Ἀγιογραφίας (Μοναχοῦ Ἰωάννου Βράνου, καθηγητοῦ πανεπιστημίου Καλῶν Τεχνῶν)

Κεφάλαιον ΙΗ'. Τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου φιλοσόφου καί μάρτυρος.

Κεφάλαιον ΙΘ'. Τοῦ κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, καθηγητοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Επίλογος

Κεφάλαιον Κ'. Ὁρθόδοξες καὶ κακόδοξες αίρετικές εἰκόνες.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἀγία 7^η Οἰκουμενική Σύνοδος ὅπου ἐπολέμησε καὶ κατίσχυε καὶ διέλυσε καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς εἰκονομάχους, ἔδωσε πλέον τέλος στήν μανία τους καὶ στήν ἀσέβεια.

Εἶναι ἡ πλέον αὐθεντική μὲ τοὺς 360 Ἀγίους Θεοφόρους Πατέρας ὅπου συνεκροτήθη δις εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας μὲ προεξάρχοντα (πρόεδρον) τὸν Μέγα (καὶ Ἀγιώτατον) Πατριάρχη (Θεοφόρον) Ταράσιον.

Ἔχουν πλέον λέγω, κῦρος καὶ ἀξιοπιστίαν οἱ 8 πράξεις τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀγίας Συνόδου, περὶ ποίων εἰκόνων νὰ ζωγραφίζονται καὶ προσκυνοῦνται ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, θέτοντες στήν 7^η Πράξιν τὸν ὄρον Πίστεως. Εἰς ὅλες τὶς 7 πράξεις συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν ὁ ὄρος Πίστεως, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς ἱερᾶς Συνόδου συμφώνως ὁμιλοῦν ἐν ἐνὶ πνεύματι καὶ μᾶ καρδίᾳ ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ Θεὸς δὲν ζωγραφίζεται, ἀλλὰ μόνον ὁ

ένανθρωπίσας Χριστός, ἡ Παναγία του Μητέρα Θεοτόκος, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ὡς ἐνεφανίσθησαν εἰς ἀγίους καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι οἱ ἔχοντες σάρκα.

Ἀναφέρω ὀλίγους ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας· ἄλλοι παρόντες καὶ ἄλλοι δι' ἐπιστολῆς των πρὸς τὴν Σύνοδον συνεφώνουν.

1. Ἅγιος Ταράσιος, Ἅγιος Γερμανός, Ἅγιος Νικηφόρος Πατριάρχαι Κων/πόλεως, Ἅγιος Θεόδωρος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Ἅγιος Γρηγόριος Πάπας Ρώμης, Ἅγιος Σίλβεστρος Πάπας Ρώμης, Ἅγιος Ἀνδριανὸς Πάπας Ρώμης, Ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλῖτης κλπ. Ἅγιοι Πατέρες. Ποῖος λοιπὸν Ἀγιογράφος ἢ ἐκδότης βιβλίων μπορεῖ νὰ μὴ πιστεύσῃ σὲ μιὰ τέτοια Ἁγία Σύνοδος μὲ τόσοις Θεοφόροις Πατέρας; Ὅλοι μας οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πιστεύομεν ὅτι εἰς κάθε Ἁγία Οἰκουμενικὴ καὶ τοπικὴ Σύνοδος ἐκεῖνο ὅπου τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὑπαγόρευε αὐτὰ ἔγραφαν, ἐπίστευαν καὶ ὠμολόγουν ἐξ' οὗ καὶ Θεοφόροι Πατέρες.

Ἐπὶ εἰκονομαχίας, ὡς εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὸ συναξάρι ὅτι ἔζησε καὶ ὁ Μέγας δογματολόγος τῆς ἐκκλησίας μας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ὁ Ἅγιος αὐτός, ὁ δεινὸς Θεολόγος (καὶ χρυσορρόας), ἐπολέμησε μὲ τοὺς σοφοὺς λόγους του, τοὺς εἰκονομάχους ὥστε οἱ κακοῦργοι νὰ τοῦ κόψουν τὸ δεξιὸ του χέρι ποῦ ἔγραφε κατ' αὐτῶν (ἀποδεικνύων τὴν ἀθεοφοβία τους), τὴν ἀσέβεια καὶ τὴν παραφροσύνη τῶν βλασφημούντων τὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ καταστρέφοντας αὐτάς. Ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ θαυματουργικῶς τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι του πάλι στὴ θέση του, ἐξ' οὗ καὶ ἡ ἀγία εἰκόνα ἡ Τριχεροῦσα.

Ὁ Μέγας λοιπὸν αὐτὸς Ἅγιος διδάσκει, ποῖες εἰκόνας πρέπει νὰ προσκυνοῦν οἱ Χριστιανοί, ἢ δὲ ἀγία 7^η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος υἰοθέτησε ὅλα του τὰ βιβλία. Λέγει λοιπὸν ὁ ἅγιος Ἰωάννης «ὅταν ὁ ἀόρατος λαμβάνει δούλου μορφή καὶ ἀποκτᾷ σῶμα καὶ σάρκα, τότε μπορεῖς νὰ ζωγραφίσῃς τὴν εἰκόνα του». «Ἄν προσπαθούσαμε νὰ κατασκευάσουμε εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, θὰ ἦταν πράγματι ἀμαρτία. Ἄν κάποιος τολμήσῃ νὰ φτιάξῃ εἰκόνα τῆς αὔλης, ἀσώματης, ἀοράτης καὶ ἀσχημάτιστης Θεότητος (δηλαδὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος), τὴν ἀπορρίπτουμε σὰν ψευδὴ καὶ νόθο»· «ποῖος μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ὁμοίωμα τοῦ ἀοράτου, ἀσωμάτου, ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ; Εἶναι ἀκράϊα παραφροσύνη καὶ ἀσέβεια νὰ δίδῃ κανεὶς σχῆμα στὸ Θεῖο»· ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει τὶς λέξεις «παραφροσύνη (δηλαδὴ τρέλα), ἀσέβεια καὶ ἀμαρτία». (Οὐδεὶς Ἅγιος Πατὴρ, ὄχι μόνον τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶπε ὅτι ζωγραφίζεται ὁ Πατὴρ ἀλλὰ καὶ καμία ἄλλη Σύνοδος ἀπὸ τὰς 6 Οἰκουμενικὰς εἶπε κάτι τέτοιο πράγμα.

Ὅσοι ὅμως Ἀγιογράφοι παραβαίνουν εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, περιπίπτουν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀνθρωπομορφιτῶν ὅπου ἀνεφάνη τὸ ἔτος 338 μ.Χ. καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας. (Ἴδὲ βιβλίον Ἁγίου Νεκταρίου, «Ἡ Ἱερὰ Κατήχησις» σελ. 57). Γράφει ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος: Πόθεν ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον; Ἡ ἀγία γραφὴ λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. β' 7).

«Ποῦ ἀναφέρεται τὸ κατ' εἰκόνα, καθ' ὃ ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ σῶμα ἢ εἰς ψυχὴν;». Εἰς τὴν ψυχὴν(*)· διότι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἀσώματος καὶ ἀπερίγραπτος. Ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐνετυπώθη εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος ὁμοῖος τῷ Θεῷ κατὰ τὸ νοερὸν καὶ αὐτεξούσιον. Σημαίνει δὲ τὸ μὲν νοερὸν τὰς ιδιότητας τῆς ψυχῆς γενομένης

σχετικὰς κατὰ τὰς τοῦ Θεοῦ ιδιότητος, τὸ δὲ αὐτεξούσιον τὸ δυνατόν τῆ ἀρετῆ ὁμοιωθῆναι τῷ Θεῷ· ἦτοι, ὡς ὁ Θεὸς ἐστὶ πνεῦμα λογικόν, οὕτως ἐπροίκισε καὶ τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ πνευματικοῦ λόγου, σχετικοῦ ὅμως καὶ πεπερασμένου».

(*) Ὑπόσημ: «Ὅχι εἰς τὸ σῶμα, καθὼς ψευδῶς ἐπίστευον οἱ ἄνθρωπομορφῖται, οἱ ὁποῖοι καὶ Αὐδιανοὶ κατ' ἀρχὰς ἐκαλοῦντο ἀπὸ τοῦ αἰρεσιάρχου Αὐδίου, Σύρου τὸ γένος· οὗτος (καθὼς λέγει ὁ Θεοδώρητος, εἰς Ἐκκλ. ἱστορ.) ἄνθρωπόμορφον ἔφησε τὸν Θεόν καὶ τὰ τοῦ σώματος αὐτῷ περιτέθεικε μόρια, τὰ συγκαταβατικῶς παρὰ τῆς Θείας εἰρημένα Γραφῆς ἀνοήτως νενοηκώς». Ἡ αἵρεσις αὕτη ἀνεφύη κατὰ τὸ 338 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ· ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα τῶν ἄνθρωπομορφιτῶν ἢ ἄνθρωπομορφιανῶν κατὰ τὸ 370».

Εἰς τὴν ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Α' Νηστειῶν (Γ' Τόμου Θεοτόκη, σελ. 333) βλέπουμε τὸν πολὺ αὐτὸν Ἱεράρχη νὰ λέγει: "Λαμπρὰ πανήγυρις σήμερον, ὦ ἀδελφοί, καὶ ἔνδοξος καὶ σεβάσμιος ἡμέρα σήμερον εὐφραίνονται πάντες οἱ ὀρθόδοξοι, βλέποντες ἀναστηλωμένην τὴν Θεανδρικήν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ μητρός, καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Ἐξ ἀποστολικῆς βεβαίως παραδόσεως ἐστόλιζον οἱ Χριστιανοὶ τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων. (Οὐδεὶς λόγος περὶ τῆς ἀνυπάρκτου εἰκόνας τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς· τέτοια ἡμέρα, ἂν ὑπῆρχε εἰκόνα Του δὲν θὰ τὴν βαστοῦσαν οἱ Χριστιανοὶ στὴν Λιτάνευσιν; Τὴν ξέχασαν; Δὲν ὑπῆρχε;). Ὁ Θεοτόκης ὁμιλεῖ σύμφωνα μὲ τὸν ὄρον πίστεως τῆς 7^{ης} πράξεως τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου «ὅτι μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων ζωγραφίζουμε». Τόσον εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσον καὶ στὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου (11 Ὀκτωβρίου), οὔτε ἓνα τροπάριον ἀναφέρει περὶ εἰκόνας τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς καὶ ἀσπρομάλλη. Ὅλα τὰ τροπάρια καὶ τῶν δύο ἀκολουθιῶν βάσει τοῦ ὄρου συνέταξαν οἱ ἅγιοι ὑμνογράφοι τὰ θαυμαστὰ αὐτὰ τροπάρια. (Τέλεια ἀρμονία). Ὅσοι ἀγιογράφοι καὶ ἐκδότες βιβλίων ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ζωγραφίζεται ἐπλανήθησαν, ὡς ἔχομε γράψει, ἄλλοι ἐν γνώσει καὶ ἄλλοι ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ δὴ ἀπὸ τὴν μοναχὴ Μαγδαληνῆ.

Ἔπρεπε νὰ προσέξουν:

1) Τί λέγει τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς. (Ἐχομεν εἰδικὸ κεφάλαιο τὸ Α' Κεφ.).

2) Οἱ παλαιοὶ ἀγιογράφοι ἐκτὸς τῶν Γραφικῶν Ρητῶν (Εὐαγγέλιον) ἔπρεπε νὰ μελετήσουν τὰ πρακτικὰ τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου τῶν 8 πράξεων καὶ δὴ τῆς 7^{ης} πράξεως καὶ τότε νὰ ζωγραφίζουν (Κεφ. Β').

3) Οἱ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/πόλεως ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικοί, διότι οἱ παπικοὶ ἀλώνιζαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιὰ μὰ καὶ ὅλα τὰ χριστιανικὰ κράτη, σπέρνοντες παπικὲς βλάσφημες εἰκόνες, ὅπως καὶ τὸν Ἄναρχο Πατέρα, γέρο Ἀσπρομάλλη, τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἀπὸ τὴν γαστέρα τοῦ Χριστοῦ νὰ πετιέται τὸ περιστέρι. Δηλαδὴ τελεία ἀναπαράστασις τῆς αἵρέσεως τοῦ Φιλιόκβε. Ἀντιβιβλικὸ καὶ ἀντίθετο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας. (Πιστεύω), (Κεφ. Ιγ' τῆς παρουσίας ἐργασίας).

4) Ἐπὶ Ἁγίου Νικοδήμου πολλοὶ ἀπὸ τότε καὶ ἕως σήμερον πλανῶνται ἀπὸ τις ὑποσημειώσεις εἰς τὸν πρόλογον τῆς 7^{ης} Ἁγίας Συνόδου, ὅτι ὁ Προφήτης Δανιὴλ εἶδε τὸν Ἄναρχον Πατέρα. Πλάνη οἰκτρά. Ἐνοθεύθησαν οἱ ὑποσημειώσεις ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν Παπικῶν καὶ φιλοπαπικῶν στὴν Βενετία. Ἦταν ἀδύνατον ὁ πολυγραφότατος καὶ σοφὸς Ἅγιος Νικόδημος νὰ ἀγνοοῦσε

τὴν ἀκολουθία τοῦ Προφήτη Δανιὴλ καὶ τῶν τριῶν παιδῶν 17 καὶ 18 Δεκεμβρίου, ὅτι περὶ τοῦ Υἱοῦ λέγει ὅτι εἶδε. Ἐπίσης τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου, τί λέγει εἰς τὸν διάλογον μὲ τὸν Ἑβραῖο Τρύφωνα, ὅτι ὁ Προφήτης Δανιὴλ ὡς Υἱὸν ἀνθρώπου ἔβλεπε τὸν Χριστὸν ἐρχόμενον καὶ ὄχι τὸν Ἄναρχο Πατέρα. Ἐπίσης τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. (Αὐτὰ εἶναι διάφορα κεφάλαια τῆς ἐργασίας ταύτης). Κεφ. Θ'.

5) Ὅλοι, παλαιοὶ καὶ νέοι ἀγιογράφοι, δὲν ἐπρόσεξαν τοὺς βίους τῶν ἱερομαρτύρων καὶ ὁσιομαρτύρων ἐπὶ εἰκονομαχίας, ποίας εἰκόνας ἐβασανίζοντο καὶ ποίας εἰκόνας ὠμολόγουν ὅτι πρέπει νὰ προσκυνοῦσαν καὶ ἐζωγράφιζαν. (Κεφ. Γ'. τῆς παρουσίας ἐργασίας).

6) Ἀπὸ τὴν Ἁγίαν 7^η Σύνοδον καὶ ἕως σήμερον ἐπιπολαίως ἐδιάβαζαν καὶ διαβάζουν τὶς ἱερὲς ἀκολουθίαι τῶν ὡς ἄνω Ἁγίων μὴ προσέχοντες εἰς τὰ τροπάρια ποὺ οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι, ὅλοι μὰ ὅλοι βάσει τοῦ ὅρου πίστεως τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου, ἐτόνισαν καὶ συνέθεσαν τὰ τροπάρια καὶ ἀπολυτικά, κοντάκια καὶ μεγαλυνάρια σύμφωνα μὲ τὸν μαρτυρικὸν βίον τοῦ κάθε Ἁγίου καὶ τῆς ὁμολογίας του. (Εἰς εἰδικὸ Κεφάλαιο τῆς παρουσίας ἐργασίας θὰ διαβάσετε Κεφ. Γ' α,β,γ).

7) Δὲν ἐμελέτησαν τὰ βιβλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, σποραδικῶς περὶ τὶς 16 φορές διαμαρτύρεται λέγοντας ὅτι δὲν ζωγραφίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς ἔχομε γράψει. (Κεφ. Ιδ').

8) Ὅτι οἱ σημερινοὶ ἀγιογράφοι καὶ οἱ συγγράψαντες βιβλία ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ ζωγραφίζεται, ἀπήφησαν καὶ κατεφρόνησαν τὰ δύο βιβλία τοῦ Θεοφόρου πατρὸς Ἁγίου Νεκταρίου α) "Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι" β) Ἱερὰ Ὁρθόδοξος κατήχησις" ὅπου λύει τελείως τὸ θέμα τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, τὶς ἐνοράσεις τὶς ἀπεικονίσεις κ.λ.π. βάσει τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν πρακτικῶν τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου καὶ Ἁγίων πατέρων Δαμασκηνοῦ, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων κ.λ.π. Ἁγίων.

Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις /53

«Ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται»

Ἡ σάρκωση τοῦ Χριστοῦ διατηρεῖ χωρὶς σύγχυση τὴν ἀποκαλυμμένη ἀλήθεια ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεός». Ἀλλὰ ποία ἀποκάλυψη διατηρεῖται ἀπὸ τὴ λεγόμενη «εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος» καὶ τὴν καταπάτηση τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας; Ἴσως οἱ ὀρθόδοξοι ποιμαίνοντες καὶ ποιμαινόμενοι, ποὺ γνωρίζουμε τὴ σωστὴ ὀρθόδοξη διδασκαλία, διστάζουμε μπροστὰ στὶς δυσκολίες ποὺ σημαίνει ἡ μαρτυρία τῆς ἀλήθειας. Ἴσως νὰ ἡσυχάζουμε τὴ συνείδησή μας μὲ τὸ λογισμὸ πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μὴν ταραζοῦμε τὰ νερά, καὶ νὰ διατηροῦμε μιὰ ψευδαίσθηση ἐνότητος καὶ εἰρήνης. Μήπως ὅμως δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ μιὰ προετοιμασία γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἢδη βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας (Β' Θεσ. β' 3). Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου δὲν ἦταν ποὺ γέννησε τὸν παπισμὸ μὲ ὅλες τὶς αἰρέσεις του γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ; Γιατὶ λοιπὸν παραδεχόμεστε τὶς παπικὲς εἰκόνας ποὺ ἀντικατοπτρίζουν μὲ ἀκρίβεια τὶς παπικὲς αἰρέσεις;

Στὴν ἐποχὴ μας τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει συμφιλιώσει ἐπίσημα ὅλους τοὺς πιστεύοντες καὶ μὴ πιστεύοντες, στὴν πανθηρησκεία τοῦ

οίκουμενισμοῦ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ «γνήσιοι» ὀρθόδοξοι ὑποστηρικτὲς τῆς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος ποὺ ἐπιμένουν στὴν πλάνη αὐτὴ παρόλη τὴν καταδίκη τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίσης ἐνεργοῦν ἀντίθετα στὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία. Καὶ οἱ δυὸ μεριές, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοία, ἐξίσου ὑπηρετοῦν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τὸ νὰ ἐπιτρέπουμε τὸ σμίξιμο ὁποιασδήποτε κακοδοξίας μὲ τὴν Ὀρθοδοξία εἶναι οἰκουμενισμός. Εἶναι διαστρέβλωση τῆς πίστεως μας καὶ καταστροφικὸ γιὰ τὴ ψυχὴ καὶ γιὰ τὴν ὁμολογία τῆς ἀλήθειας ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ εἶναι σὲ ὅλα ὀρθόδοξος. Καὶ ἡ «ὀρθόδοξη ὁμολογία» δὲν περιορίζεται μόνο στὸ ὀρθόδοξο ἐορτολόγιο καὶ στὴν καταδίκη τοῦ οἰκουμενισμοῦ τοῦ Δημητρίου, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἀθηναγόρα. Ἐξίσου καταδικασμένη ἀπὸ τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς **αἵρεσης** τοῦ **περιγραπτοῦ** τῆς **Θεότητος**. Ἄν θέλουμε νὰ εἴμαστε συνεπεῖς πρέπει πρῶτα νὰ «ἐκβάλουμε τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ» μας καὶ νὰ ἀποβάλλουμε αὐτὸ ποὺ καταδικάστηκε ἀπὸ τρεῖς Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς μὴν ὑποτιμοῦν οἱ πνευματικοὶ πατέρες καὶ ποιμένες τὸν ἀντίκτυπο ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ διεστραμμένη εἰκόνα στὰ πνευματικὰ καὶ ψυχολογικὰ βάρη τῶν ψυχῶν μας, ὅπου ὑποθάλλει τὴν ἐγγενῆ τάση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν εἰδωλολατρία. Δὲν ὑπάρχει ἀβλαβὴς χρῆση αὐτῆς τῆς εἰκόνας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προειδοποιεῖ ὅτι στοὺς ἔσχατους καιροῦς, ἀκόμα καὶ οἱ πιστοὶ «ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται». (Β' Τιμ. δ' 4). Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ρίξουμε μιὰ καθαρὴ καὶ τίμια ματιὰ στὴν πίστη μας, λαϊκοί, κληρικοὶ καὶ μοναχοί, καὶ ν' ἀσπαστοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ σὰν τὴν μόνη δικιά Του εἰκόνα ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο.

Κι ἂν ἔχουμε αὐτιά νὰ ἀκοῦμε ἄς διαπεράσουν τὴν καρδιά μας τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς μας στὸ Φίλιππο: "Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; Πῶς σὺ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστί;" (Ἰω. ιδ' 9,10)».

Ἐχοντες ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι τέτοιο πνευματικὸ πλοῦτο χρονογραφίας τῶν ἁγίων ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν ὁμολογητῶν καὶ ὁδηγῶν, ποίας εἰκόνας νὰ προσκυνοῦμεν καὶ ἀγιογραφοῦμεν σύμφωνα μὲ τὸν ὄρο πίστεως τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καταφεύγομε εἰς τὰς παπικὰς εἰκόνας. Γελοιοποιούμεθα ἀπὸ τοὺς παπικούς. Τοῦτο συμβαίνει γιατί:

α) Διαβάζουμε παπαγαλιστὶ καὶ ἐπὶ τροχάδην (ἢ τίς παραλείπομε) τίς ἀκολουθίες τῶν ἁγίων. β) Ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι ἐορτάζονται κατὰ διαστήματα ὅλο τὸ ἔτος, δὲν δίνουμε προσοχὴ κατὰ βάθος στὴ ἔννοια τῶν τροπαρίων ἀφενὸς καί, δεύτερον, μία μία ἀκολουθία δὲν μᾶς προκαλεῖ τὸν φόβον καὶ τὴν εὐθύνην. γ) Ὅταν ὅμως, ὅπως ἐδῶ, συγκεντρωτικῶς διαβαστοῦν μᾶς γεμίζουν δέος, πίστην, εὐσέβεια, εὐθύνη, φόβον Θεοῦ καὶ ἀρχίζομεν νὰ προβληματιζόμεθα ποῦ βρισκόμαστε, καὶ ὅτι θὰ καταδικαστοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸν γιὰ τὴν ἀδιαφορία μας καὶ ἀπιστία μας. Οἱ ἅγιοι πατέρες ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ ἀποδείξουν στοὺς εἰκονομάχους ὅτι μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, ἁγίων Ἀγγέλων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν νὰ ζωγραφοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τιμητικῶς καὶ οὐχὶ λατρευτικῶς. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἱερομάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς καὶ οἱ θεόπνευστοι ὑμνογράφοι τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, βάσει τοῦ ὄρου πίστεως

ὠμολόγουν καὶ ἔγραφον, τῆς εἰκόνος Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, Ἀγγέλων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν, ὡς προανέφερα.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α'.

Τί λέγει τὸ Ἱ.Εὐαγγέλιον ἢ ἀποκάλυψις Ἀποστόλου Ἰωάννου καὶ οἱ Ἀπόστολοι περὶ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς ὅτι οὐδεὶς εἶδεν ποτὲ αὐτόν.

1. "Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν" (Πρὸς Σαμαρείτιδα κεφ. Δ' 24 Ἰωάννου).

2. "Οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἐώρακατε" (Ἰωάν. ε' 37).

3. "Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε" (Ἰωάν. α' 18).

4. "Οὐχ ὅτι τὸν Πατέρα τις ἐώρακε, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἐώρακε τὸν Πατέρα" (Ἰωάν. στ' 46).

5. "Οὔτε ἐμὲ οἶδατε οὔτε τὸν Πατέρα μου" (Ἰωάν. η' 12).

6. "Ὁ θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πεμψαντά με" (Ἰωαν. ιβ' 45).
7. "Εἰ ἐγνώκειτέ με καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν" (Ἰωαν. ιδ' 7).
8. "Ὁ μόνος ἔχων Ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται" (Α' Τιμοθ. στ' 16,17).
9. "Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῶν οὐκ ἐστὶν οὐδεμία" (Α' Ἰωάν. α' 5).
10. "Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται" (Α' Ἰωάν. δ' 12).
11. "Καὶ νῦξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρεία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς" (Ἀποκ. κβ' 5).
12. "Τὸ προσωπὸν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ προσωπὸν μου καὶ ζήσεται" (Ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῆ, Ἐξόδ. λγ' 20).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Β'.

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Α', Τόμος Γ', σελ. 229-230)

«Ὡσαύτως καὶ τὰς σεπτὰς **εἰκόνας** τῆς τε οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, καθὸ ἄνθρωπος γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας **Θεοτόκου**, τῶν τε θεοειδῶν **αγγέλων**, καὶ τῶν ἁγίων **ἀποστόλων, προφητῶν, μαρτύρων** τε, καὶ πάντων τῶν **ἁγίων**, ἀσπάζομαι καὶ περιπτύσσομαι, καὶ τὴν κατὰ τιμὴν προσκύνησιν ἀπονέμω».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Β', Τόμος Γ', σελ. 244)

«...ἀναστηλῶν ἐν αὐταῖς τὰς αὐτὰς σεβασμίας **εἰκόνας**, εἰς σέβας καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, καὶ πάντων τῶν **ἀγίων**».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Β', Τόμος Γ')

«...λέγοντες*· (*ἴσως λέγοντας) **ζωγραφεῖ** γὰρ ἡ πίστις τὸν ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχοντα **Λόγον**, ὡς καὶ ἡ τῆς ζωῆς ἡμῶν λύτρωσις προσηνέχθη τῷ Θεῷ, τὴν καθ' ἡμᾶς ὁμοίωσιν ὑποδύς, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος·

Τῷ ἡγαπημένῳ ἀδελφῷ Ταρσίῳ πατριάρχῃ, Ἀδριανὸς δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ» (σελ. 246).

«...Ὡς ἂν οὖν τὸ τέλειον, καὶ ἐν ταῖς χρωματουργίαις, ἐν ταῖς ἀπάντων ὄψεσιν ὑπογράφεται, τὸν τοῦ αἵροντος τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου ἀμνοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν (Ἰωάν. 1) κατὰ τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα καὶ ἐν ταῖς εἰκόσιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἀμνοῦ ἀναστηλοῦσθαι ὀρίζομεν.

Ἔθεν ἐπεὶ τὰς σεπτὰς εἰκόνας, τὸν τε κατὰ τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ καθ' ἡμᾶς καὶ δι' ἡμᾶς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκωθέντος, καὶ τῆς ἀγίας ἀχράντου καὶ ἀληθῶς θεογεννήτορος» (σελ. 248).

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Β', Τόμος Γ', σελ. 249)

«Ἐπιστολὴ Ἁγίου Ἀδριανοῦ πάπα Ρώμης πρὸς Ταρσίον Ἀγιώτατον πατριάρχη Κων/λεως πρόεδρον τῆς Συνόδου.

Ἀρμόζει τὰς ἱεράς καὶ σεπτὰς **εἰκόνας** τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, καὶ τῆς ἀγίας αὐτοῦ γεννητρίας καὶ ἀειπαρθένου **Μαρίας**, καὶ τῶν ἀγίων **ἀποστόλων**, καὶ πάντων τῶν ἀγίων **προφητῶν** τε καὶ **μαρτύρων**, ἅμα **ὁμολογητῶν**».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Β', Τόμος Γ', σελ. 250)

«Ἐπιστολὴ Ἁγίου Ἀδριανοῦ πάπα Ρώμης. Πρὸς τὸν Ἀγιώτατον πατριάρχη Ταρσίον πρόεδρον 7^{ης} Συνόδου.

...οὕτως καὶ ὠμολογήσαμεν καὶ ὁμολογοῦμεν καὶ ὁμολογήσομεν, καὶ στιχοῦμεν καὶ ἐμμένομεν, καὶ βεβαιούμεθα τῇ τῶν ἀναγνωσθέντων γραμμάτων ἐμφάσει, τὰς **εἰκονικὰς ἀναζωγραφῆσεις ἀποδεχόμενοι** κατὰ τὴν **ἀρχαίαν** τῶν ἀγίων **πατέρων** ἡμῶν **παράδοσιν**· καὶ ταύτας σχετικῶς πόθῳ προσκυνοῦμεν, ὡς εἰς ὄνομα **Χριστοῦ** τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀχράντου

δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας **Θεοτόκου**, τῶν τε ἁγίων **ἀγγέλων** καὶ πάντων τῶν **ἁγίων** γεγονουσίας.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· πᾶσα ἡ ἱερά σύνοδος οὕτως δογματίζει.

Ἀδριανὸς ὁ ἀγιώτατος πάπας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, καὶ Ταράσιος ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ἔν φρονοῦντες καὶ ὁμολογοῦντες δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Γ', Τόμος Γ', σελ. 266)

«Ἴσον συνοδικοῦ Θεοδώρου τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (πολύ θαυμαστή).

Καὶ καλῶς ὁ ψαλμωδὸς ἐκελάδησε· θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Καὶ αὖθις· τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ὁ κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς. Σὺν τούτοις δὲ καὶ τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς **εἰκόνας προσκυνοῦντες** περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος **Θεοῦ Λόγου**, κυρίου δὲ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ **Χριστοῦ**, καὶ μορφήν δούλου λαβόντος. Οὗ **ἡ εἰκὼν καὶ τὸ ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος** τῆς ἀδιασπάστως ἐνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκὶ **φέρει τὸν χαρακτῆρα**· ἀόρατος γὰρ καὶ **ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις**, καὶ ἀσχημάτιστος· **θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε**· αὐτὸς ὁ μονογενὴς ἐξηγήσατο· ἀλλὰ **τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματοῦργοῦντες τὴν εἰκόνα** προσκυνοῦμεν. Ἐφάνη γὰρ Θεὸς ὢν καὶ ἀόρατος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὠράθη τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεῖς, καὶ ἐκοπίασε, καὶ ἐπέινησε, καὶ ἐδίψησε, νόμῳ τῆς ἡμετέρας, ἦν ἡμπέσχετο φύσεως. Προσκυνοῦμεν **Χριστοῦ τὴν εἰκόνα**, τουτέστι τοῦ **ὄραθέντος** τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος ἄπαγε».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

(Πρᾶξις Δ', Τόμος Γ', σελ. 297)

«Ἐπιστολὴ Γερμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου γενομένου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς Ἰωάννην ἐπίσκοπον Συνάδων.

Οὐδὲ γὰρ τῆς ἀοράτου θεότητος εἰκόνα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ σχῆμα, ἢ μορφήν τινα ἀποτυποῦμεν· ἦν οὐδὲ αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀγγέλων αἱ ὑπερέχουσαι τάξεις οὔτε κατανοεῖν, οὔτε ἐξιχνιάσαι ὅλως ἰσχύουσιν. Ἄλλ' ἐπεὶ ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἀνακαλούμενος τὸ ἴδιον πλάσμα ἐκ τῆς τοῦ θανάτου κατακρίσεως, εὐδοκία τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἄνθρωπος γενέσθαι ἠξίωσε, παραπλησίως ἡμῖν μετασχῶν αἵματος καὶ σαρκός, ὡς ὁ μέγας ἔφη ἀπόστολος (Ἐβρ. 4), κατὰ πάντα ὅμοιος ἡμῖν γενόμενος χωρὶς ἁμαρτίας, τοῦ ἀνθρωπέου αὐτοῦ χαρακτῆρος, καὶ **τῆς κατὰ σάρκα αὐτοῦ ἀνθρωπίνης ιδέας τὴν εἰκόνα τυποῦντες**, καὶ **οὐ** τῆς **ἀκαταλήπτου** αὐτοῦ καὶ **ἀθεάτου θεότητος**.

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπε. Ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἅγιος Γερμανὸς συμφωνεῖ τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἀγιωτάτοις πατράσιν.

Ἡ ἀγία σύνοδος εἶπεν· ἀληθῶς δέσποτα ἐν πᾶσι συμφωνεῖ».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Δ' [Πάνυ θαυμαστή], Τόμος Γ', σελ. 306)

«Ἐπιστολὴ Β' Γερμανοῦ Ἀρχιεπ. Κων/πόλεως πρὸς Θωμᾶν ἐπίσκοπον Κλαυδουπόλεως.

Ἔτι γε μὴν ἀσπαζόμεθα καὶ τὸν **τύπον** τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ **σταυροῦ**, καὶ τὰ **ἅγια λείψανα** τῶν ἀγίων, καὶ τὰς **ἀγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας** ἀποδεχόμεθα, καὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ περιπτυσσόμεθα κατὰ τὴν **ἀρχῆθεν παράδοσιν** τῆς ἀγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς ἐκκλησίας, εἶπουν τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν, τῶν **ταύτας** καὶ **δεξαμένων** καὶ **κυρωσάντων** εἶναι ἐν πάσαις ταῖς ἀγιωτάταις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ. Ταύτας δὲ τὰς τιμίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας, καθὼς προεῖρηται, τιμῶμεν καὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τιμητικῶς προσκυνοῦμεν· τουτέστι τὴν τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ** ἐνανθρωπήσεως **εἰκόνα**, καὶ τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν καὶ παναγίας **Θεοτόκου**, ἐξ ἧς αὐτὸς ἠυδόκησε σαρκωθῆναι καὶ σῶσαι, καὶ ἀπαλλάξαι ἡμᾶς πάσης δυσεβοῦς εἰδωλομανίας. Τῶν τε ἀγίων καὶ ἀσωμάτων **ἀγγέλων**· ὡς ἄνθρωποι γὰρ τοῖς δικαίοις ἐνεφανίσθησαν. Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν θείων καὶ πανευφήμων **ἀποστόλων**, τῶν θεηγόρων **προφητῶν**, καὶ ἀθλοφόρων **μαρτύρων**, καὶ **ὁσίων** ἀνδρῶν τὰς μορφὰς καὶ τὰ **εἰκονίσματα**· ὡς διὰ τῆς αὐτῶν ἀναζωγραφῆσεως εἰς ὑπόμνησιν καὶ μνήμην ἀνάγεσθαι δύνασθαι πρὸς τὸ πρωτότυπον».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Ε', Τόμος Γ', σελ. 314)

«Τοῦ δὲ Θεοῦ εἰκόνας ποιοῦμεν, λέγω δὴ τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, τοῦτον γράφοντες, καὶ οὐχ ὡς νοεῖται φύσει Θεός. Ποία γὰρ ὁμοίωσις, ἢ **ποῖον σχῆμα τοῦ ἀσωμάτου καὶ ἀσχηματίστου λόγου τοῦ πατρὸς**; Πνεῦμα γὰρ ὁ Θεός, ὡς γέγραπται, τουτέστιν ἡ τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος φύσις. (Ἰωάν. 4.) Ἄλλ' ἐπεὶ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ καὶ υἱὸς καὶ πατὴρ κατελθὼν ὁ μονογενὴς αὐτοῦ καὶ Θεὸς λόγος ἐξ οὐρανῶν, ἐσαρκώθη διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἐκ πνεύματος ἀγίου καὶ τῆς ἀχράντου παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, τὴν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ γράφομεν, οὐχὶ τὴν ἀσώματον θεότητα.

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Ε΄, Τόμος Γ΄, σελ. 315)

«Τὴν δὲ τοῦ **σωτῆρος εἰκόνα** θεωροῦντες καὶ **προσκυνοῦντες**, πνευματικοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ καρδίας ὄμμασι Θεῷ τῷ τῶν ὅλων δεσπότη εὐχαριστοῦμεν, τῷ καταδεξαμένῳ ἐν μορφῇ δούλου τὸν ἄνθρωπον λαβεῖν, καὶ σῶσαι τὸν κόσμον, καὶ ὁμοιωθῆναι ἡμῖν χωρὶς πάσης ἀμαρτίας κατὰ πάντα».

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Ε΄, Τόμος Γ΄, σελ. 321-323)

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἠξίωσεν ἀτρέπτως γενέσθαι ἄνθρωπος, **ποιούμεν αὐτοῦ** τὴν **εἰκόνα** ὡς **ἀνθρώπου**, καὶ περ εἰδότες αὐτὸν φύσει Θεὸν ὄντα, οὐκ αὐτὴν οὖν Θεὸν τὴν εἰκόνα λέγομεν, ἀλλὰ Θεὸν οἶδαμεν τὸν ἐν τῇ εἰκόνι γραφέντα, οὗ τὸ ὁμοίωμα ἔχει ἢ εἰκῶν·

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἤδη ἐκορέσθημεν ἐκ τῶν πατρικῶν χρήσεων, καὶ ἐπέγνωμεν, ὅτι ἀρχαία παράδοσίς ἐστίν ἢ τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἀναστήλωσις. Ἀκολουθοι οὖν ἐσμέν ἀγίων πατέρων.

Ἡ ἅγια σύνοδος εἶπε· ἀκόλουθοι καὶ σύμφωνοι».

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις ΣΤ΄, Τόμος Γ΄, σΣελ. 336)

«Ἐπιφάνιος Διάκονος ἀνέγνω.

Οἱ δὲ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν υἱὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον, καὶ ἀναζωγραφοῦντες εἰκόνα καθὸ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ἦγουν ἄνθρωπος τέλειος, λίαν ὀρθῶς ποιοῦσι. Περιεγράφη γὰρ ὁ Θεὸς Λόγος σαρκὶ εἰς ἡμᾶς ἐπιδημήσας· (Ἰωαν. Ι.) οὐ μὴν δὲ τὴν θεότητα αὐτοῦ διενόηθη τις ἀναζωγραφεῖν. Θεὸν γάρ, φησὶν, οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Ἀπερίγραπτος γὰρ καὶ ἀόρατος καὶ ἀκατάληπτος, ἀλλὰ περιγραφτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκ δύο γὰρ φύσεων ἴσμεν τὸν Χριστόν, καὶ ἐν δύο φύσεσιν ἀδιαιρέτως, ἦγουν θείᾳ καὶ ἀνθρωπίνῃ. Ἡ μία οὖν ἀπερίγραπτος, καὶ ἡ μία περιγεγραμμένη ἐν τῷ ἐνὶ Χριστῷ θεωρεῖται. Καὶ ἡ εἰκὼν οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν τῷ πρωτοτύπῳ ἔοικεν, ἢ μόνον κατὰ τὸ ὄνομα καὶ κατὰ τὴν θέσιν τῶν χαρακτηριζομένων μελῶν».

Πρακτικά 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Ζ΄, Τόμος Γ΄, σελ. 374)

Παρακάτω παραθέτουμε 15 σειρές τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού δέν ὑπάρχουν στό Ἱ. Πηδάλιον. Ἀφαιρέθησαν σκοπίμως; Ἀποκλείεται ἀπό τόν Ἅγιο Νικόδημον, ἀλλά μάλλον ἀπό τοὺς φιλοπαπικούς ἐκδότας εἰς Βενετίαν. Εἶναι πρὸ τοῦ ὄρου πίστεως.

Διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ἡ παράδοσις, ὅτι μόνον τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ζωγραφοῦμεν.

Οἱ σειρές λοιπὸν πού ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὸ Ἱ.Πηδάλιο εἶναι ἀπὸ τοῦ σημείου κατὰ λέξιν "καὶ συνελόντες φαμέν ...καὶ ἕως, εἶναι ταύτην γινώσκομεν· " τῆς παρούσης σελίδος. Μεγάλη ἀπάτη γιὰ τοὺς πιστεύοντας ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ζωγραφίζεται.

Τὸ Ἱ. Πηδάλιο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λέξιν "ὀρίζομεν κ.λ.π." καὶ μετὰ τὸν ὄρο μπαίνει πάλιν στὶς σειρές τῶν Πρακτικῶν. (Πολὺ πονηρὰ πρᾶξις).

«...καὶ συνελόντες φαμέν, ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφως ἢ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν· ὧν μία ἐστὶ καὶ ἡ τῆς **εἰκονικῆς ἀναζωγραφῆσεως** ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρὸς πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καὶ **οὐ κατὰ φαντασίαν** τοῦ **Θεοῦ Λόγου ἐνανθρωπήσεως**, καὶ εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα. Τὰ γὰρ ἀλλήλων δηλωτικά, ἀναμφιβόλως καὶ τὰ ἀλλήλων ἔχουσιν ἐμφάσεις. Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὴν βασιλικὴν ὡσπερ ἐρχόμενοι τρίβον, ἐπακολουθοῦντες τῇ θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, καὶ τῇ παραδόσει τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας· τοῦ γὰρ ἐν αὐτῇ οἰκήσαντος ἁγίου πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν· ὀρίζομεν σὺν ἀκριβεῖα πάση καὶ ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ **σταυροῦ** ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας **εἰκόνας**, τὰς ἐκ χρωμάτων καὶ ψηφίδος καὶ ἐτέρας ὑλῆς ἐπιτηδείως ἐχούσης ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις, ἐν ἱεροῖς σκεύεσι καὶ ἐσθῆσι, τοίχοις τε καὶ σανίσιν, οἴκοις τε καὶ ὁδοῖς» (Ὅρος πίστεως) «τῆς τε τοῦ κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνας**, καὶ τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας **Θεοτόκου**, τιμίῳν τε **ἀγγέλων**, καὶ πάντων **ἁγίων** καὶ **ὁσίων** ἀνδρῶν».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Η΄, Τόμος Γ΄, σελ. 402)

«Ὁ δὲ Θεὸς ἀόρατος ὧν καὶ ἀκατάληπτος, ἀνεξιχνίαστός τε καὶ **ἀπερίγραπτος**, ἀπαθής, ἀθάνατος, μόνος βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πρᾶξις Η΄, Τόμος Γ΄ σελ. 403-404)

«...τὴν δὲ **εἰκόνα Χριστοῦ** τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν κατὰ τὰς ἀνεκαθεν ἀποστολικὰς τε καὶ **πατρικὰς παραδόσεις**, καὶ τὰς τῶν ἱερῶν λογίων ἐκφρασματικὰς ἐπὶ τιμῇ καὶ σεβασμιότητι. Τοῦ εἰκονιζομένου προσκυνεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντα πλούτῳ φιλανθρωπίας ἀφάτῳ, καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπονείδιστον θάνατον ἐκουσίως ὑπενεγκόντα, ταύτην ἀναφέρομεν καὶ ἀνιστοροῦμεν».

Πρακτικὰ 7^{ης} Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(Πράξις Η', Τόμος Γ', σελ. 413)

«Ἀσπαζόμενος ἅμα τῇ τοῦ πάντων σωτῆρος **Χριστοῦ** σεβασμίᾳ **εἰκόνι** τῆς τε πανάγνου καὶ **θεομήτορος** καὶ τοῦς σεπτοῦς καὶ **ἀγίους** αὐτῶν χαρακτῆρας, προσνέμων αὐτοῖς τὴν κατὰ τιμὴν προσκύνησιν».

Πρακτικὰ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων

(Τόμος Γ', σελ. 210-211)

Τ Ω Ν Ι Ε Ρ Ω Ν Σ Υ Ν Ο Δ Ω Ν

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΛΕΟΝΤΑ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΟΝ ΙΣΑΥΡΟΝ

(Ὁρθόδοξος ὁμολογία)

Πρώτη ἐπιστολή.

«...διὰ τί τὸν **πατέρα** τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ **οὐχ** ἱστοροῦμεν καὶ **ζωγραφοῦμεν**; Ἐπειδὴ οὐκ οἶδαμεν, τίς ἐστίν, καὶ **Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καὶ ζωγραφῆσαι**. Καὶ εἰ ἐθεασάμεθα καὶ ἐγνωρίσαμεν, καθὼς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἂν εἶχομεν ἱστορῆσαι καὶ ζωγραφῆσαι».

Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου

(σελ. 379-381)

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου καὶ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἁγίων πατέρων, ὁ Ἁγιώτατος πρόεδρος τῆς Ἁγίας Συνόδου προσεφώνησε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς εὐχαρίστησε καὶ ἐγκωμίασε ὡς εὐσεβεῖς ὅτι συνηργάσθησαν· καὶ συνεφώνησαν καθ' ὅλα διὰ τὸ ἀνάθεμα τῶν εἰκονομάχων καὶ γιὰ τὸ σύμφωνον ποίας Ἁγίας εἰκόνας νὰ ζωγραφίζωμεν καὶ προσκυνοῦμεν σύμφωνα μὲ τὸν ὅρον Πίστεως τῆς 7^{ης} πράξεως. Δηλαδή τὴν **εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ**, τῆς **Παναγίας**, Ἁγίων **Ἀγγέλων** καὶ **ἀγίων** ἀνδρῶν, **ὄχι Ἄναρχο Πατέρα**.

«...οὕτως παρὰ τοῦ πνεύματος λαβόντες χάριν καὶ ἰσχύιν, σύνδρομον ἔχοντες τοῦ κράτους ὑμῶν τὴν συμμαχίαν, τὴν εὐσέβειαν συμπεφωνήκαμεν, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐκηρύξαμεν· ὥστε κατὰ πάντα **ἀποδέχεσθαι** τὰς σεπτὰς **εἰκόνας** τοῦ Κυρίου ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, καθὸ τέλειος ἄνθρωπος γέγονε, καὶ ὅσα ἱστορικῶς κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν διαγράφονται· τῆς τε ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας **Θεοτόκου, ἁγίων** τε ἀγγέλων. Ὡς ἄνθρωποι ἐνεφανίσθησαν τοῖς ἀξίοις γενομένοις τῆς αὐτῶν ἐμφανείας· καὶ **πάντων** τῶν **ἁγίων** (Ὅρος Πίστεως τῆς 7^{ης} πράξεως· ἰδὲ Γ. Τόμον 7^{ης} Συνόδου, σελ. 374)· καὶ τοὺς ἀγωνιστικοὺς αὐτῶν ἄθλους ἐν τε σανίσι καὶ ἐν τοίχοις, ἱεροῖς τε σκεύεσι καὶ ἐσθῆσι, καθὼς ἐκ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ καθολικὴ ἐκκλησία παρέλαβε, ἐθεσμοθετήθη παρὰ τε τῶν ἁγίων πρωτάρχων τῆς ἡμῶν διδασκαλίας, καὶ τῶν αὐτῶν διαδόχων θεσπεσίων πατέρων ἡμῶν· καὶ ταύτας προσκυνεῖν, ἥτοι ἀσπάζεσθαι...» (σελ. 380).

«...τούτων οὕτως ἀποδειχθέντων, ὁμολογουμένως καὶ ἀναμφισβητήτως ἀποδεκτὸν καὶ εὐάρεστον εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰκονικὰς ἀνατυπώσεις τῆς τε οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀχράντου θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν τε τιμίων ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, προσκυνεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι. Καὶ εἴ τις μὴ οὕτως ἔχοι, ἀλλ' ἀμφισβητοίῃ καὶ νοσοῖ περὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, τοῦτον ἀναθεματίζει ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ ἡμῶν σύνοδος, ὀχυρωθεῖσα τῇ τοῦ θείου Πνεύματος ἐνεργείᾳ καὶ ταῖς πατρικαῖς καὶ ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσι. Καὶ τὸ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ τινὲς εἰσι ζυγομαχοῦντες πρὸς τὰ ὀρισθέντα καὶ μὴ πειθόμενοι εἰς κέντρα λακτίζουσι» (σελ. 381. Πάλιν ὅρος πίστεως, ἰδὲ σελ. 374).

«Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι τὸ στόμα τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ ὅμως καὶ τὸν ἀνώτατον καὶ αὐθεντικὸν κριτὴν καὶ ρυθμιστὴν τῶν ἀναφυομένων ἐκάστοτε σοβαρῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, τῶν διαταρασσόντων τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ὅλης ἢ καὶ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου παραμένει ἀνέκκλητος, διότι δὲν ὑπάρχει κριτήριον ἀνώτερον τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίᾳ ὁ Πάπας ἀνεκηρύχθη ἀνώτατος κριτής, κρίνων καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τόμος Α΄, Ἀθῆναι 1969, σελ.75).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

1^{ος}) Ὁ ἅγιος Ταράσιος, Πατριάρχης Κων/πόλεως, ἐκοιμήθη τὸ 806 μ.Χ. καὶ προήδευσε τῆς Ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου· ἃς ἀκούσομε πρῶτα τὸ Ἀπολυτίκιόν του, ἦχος γ΄. (Ἴδὲ Ἐνιαύσιο Στέφανο καὶ ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Δ.Τσολακίδη, 25 Φεβρουαρίου):

«Βίου ὀρθότητι, καλλωπιζόμενος, φωστήρ ὑπέρλαμπρος, ὠφθης τοῦ πνεύματος, καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, Συνόδῳ ἐν τῇ Ἐβδόμῃ, προσκυνεῖν ἐκήρυξας, ὀρθοδόξως μακάριε, στύλος καὶ ἐδραῖωμα Ἐκκλησίας γενόμενος διὸ τοὺς σοὺς ἀγῶνας γεραίρει, πάτερ Ἱεράρχα Ταράσιε».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθὴ διδασκαλία περὶ τῶν ἀγίων Εἰκόνων.

Ἀλλὰ ἃς διαβάσουμε καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μεγαλυνάριον:

«Ὄρθοδόξοις δόγμασι τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνας καὶ Χριστοῦ μακάριε, τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα, σέβεσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι πᾶσι ἐδίδαξας....».

«Τύπον καλῶν ἔργων δι' ἀρετῆς, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, παραστήσας Πάτερ σεαυτὸν, τοῦ Χριστοῦ τὸν Τύπον, ἐν ἱεραῖς Εἰκόσιν ἐδίδαξας τιμᾶσθαι ὀρθῶς Ταράσιε».

Ἦχι πεπλανημένες εἰκόνες.

Ἀλλὰ ἃς παρακολουθήσομε ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ, τὸ πρῶτον Τροπάριον, ἦχος α΄ :

«Ἦπερ τὸ ζῆσαι παμμάκαρ θανεῖν προθέμενος, τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα, προσκυνεῖσθαι προστάτεις, καὶ πάντων τῶν ἀγίων ...».

Ἄν ὑπῆρχε Εἰκόνα μὲ τὸν Ἄναρχον Πατέρα δὲν θὰ ἐδίδασκε νὰ τὴν προσκυνοῦμε;

2^{ος}) Ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ ὁμολογητῆς συνασκητῆς τοῦ ἀγίου Προκοπίου (28 Φεβρουαρίου). Ἔνα τροπάριον τῆς ἀκολουθίας του (γ΄ ὠδῆ, 4^{οῦ} τροπ.):

«Τηρήσαντες εὐσεβῶς τὸ κατ' εἰκόνα τῆς ψυχῆς ὅσιον τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἄχραντον Εἰκόνα σέβοντες ἠθλήσατε».

Καὶ ζ΄ ὠδῆ, 3^{οῦ} τροπάριον:

«Νευρωμένος, Θεία δυνάμει Πάτερ ἤλεγξας, πάντας τοὺς σεπτὸν Εἰκόνισμα Χριστοῦ, ἀθετοῦντας ὡς παράφρονας...».

Ποῦ ἡ Εἰκόνα τοῦ Ἀνάρχου Πατρός;

3^{ος}) Ὁ ἅγιος Γεώργιος Ἐπίσκοπος Μυτιλήνης ὁ ὁμολογητῆς (7 Ἀπριλίου, ἰδὲ Μηναῖον Σαλιβέρου). Ἀπὸ Ἑσπερινό, Στιχηρὰ, ἦχος α΄ :

«Πάτερ Γεώργιε Χριστοῦ τὴν σεπτὴν καὶ ἄχραντον, τιμητικῶς προσεκύνησας, Εἰκόνα πάνσοφε...».

«Ἄχραντον τοῦ Σωτῆρος Εἰκόνα, πάτερ τιμήσας, παρ' αὐτοῦ ἐτιμήθης» (Ὡδῆ β΄).

Ἴδὲ ὠδὴ δ', 2^{ov} τροπάριον: «Νεανικῶς συνέθλασας τῶν λεόντων παμμάκαρ τὰς μύλας, τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον χαρακτήρα πανευσεβῶς προσκυνεῖν τε καὶ σέβειν, ἐκδιδάσκων εὐτόνως διέπρεψας ὅσιε».

Ἴδὲ καὶ 3^{ov} τροπάριον: «Σωματωθεὶς ἐπέφανεν ὁ ἀσώματος τὸ πρὶν ὡς Λόγος, οὗ πάνσοφε, τὸν σεβάσμιον χαρακτήρα τιμητικῶς τοῦ Χριστοῦ προσεκύνησας τῶν ἀγίων τε πάντων Γεώργιε πάνσοφε».

Σημείωσις: Ὅταν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος ἦταν ἀσώματος τὸ πρὶν, πῶς τὸν ἀσώματον Οὐράνιον Πατέρα τὸν παρουσιάζουν οἱ ἄφρονες Λατίνοι σωματικῶς; Ὅλες οἱ ἐμφανίσεις καὶ προτυπώσεις στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἦσαν τοῦ Χριστοῦ ὅπου ἔμελε νὰ λάβῃ ἀνθρωπίνην σάρκα.

Ἴδὲ καὶ στ' ὠδὴ, τροπάριον 2^{ov}: «Μυσταγωγήσας ἐπιστήμη, Ἱερῶτατε Γεώργιε, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὀρθοδόξῳ διετύπωσας Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος σέβειν ἀεὶ τιμῶντας καὶ σχετικῶς προσκυνοῦντας».

Ἴδὲ ζ' ὠδὴ, 3^{ov} τροπάριον: «Σωματωθέντος τοῦ Λόγου, τὸν Θεῖον χαρακτήρα πάτερ, τιμήσας ἐμφρόνως ὡς μάρτυς ἐτιμήθης».

Ἴδὲ θ' ὠδὴ, τροπάριον 1^{ov}: «Μύστης χρηματίσας, Θεόφρον, τῆς σεπτῆς ἐκκλησίας καθωδηγήσας αὐτὴν εἰς σωτηρίαν τὴν Εἰκόνα σέβειν Χριστοῦ ὑποθέμενος».

Ἴδὲ καὶ Κοντάκιον ἀγίου εἰς τὸν Ἐνιαύσιον Στέφανον: «Ὡς εὐσεβείας γεωργὸς καὶ μύστης ἔνθεος καὶ τῆς Σοφίας θεοφύτευτον γεώργημα φυτοκόμος ἐχρημάτισας τῶν ἀρίστων· Τοῦ Χριστοῦ γὰρ Εἰκόνα σεβαζόμενος τῆς αἰρέσεως διήλεγξας τὸ φρόνημα...».

4^{ov}) Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ ὁμολογητής, Ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος (18 Ἀπριλίου, ἰδὲ Μηναιῖο Σαλιβέρου, σύντομη βιογραφία): «Τῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν Θεῖαν Εἰκόνα ἀθετούντων τὴν ὄφρυν κατέβαλε, καὶ ταύτην ἐτίμησεν, καὶ προσκυνεῖν ἐξεπαίδευσεν».

5^{ov}) Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ψυχαίτης ὁ ὁμολογητής (7 Μαΐου, ἰδὲ Μηναιῖο Σαλιβέρου, συνοπτικὸ Συναξάρι): «...Τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁμοίωμα προσκυνῶν ὡς σεβάσμιον τῶν δὲ ἀσεβῶν τὰ βουλευόμενα καταστρεψάμενος ἠρίστευσεν...». Ἴδὲ καὶ Ἀγιολόγιον (Εὐστρατιάδου) σύντομο συναξάρι: «Νενίκηκας τῶν Λεόντων τὸ θράσος ἀθετησάντων Χριστοῦ τὸν σεπτὸν χαρακτήρα θεόφρον ἀξιθαύμαστε...».

6^{ov}) Ὁ ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κων/πόλεως ὁ ὁμολογητής (12 Μαΐου, ἰδὲ Μηναιῖο Σαλιβέρου).

1^{ov} τροπάριον ἔσπερινοῦ: «Λεόντιον φρόνημα στερρῶς Γερμανὲ κατέβαλες, τὸ δυσσεβείας ἀνάμεστον τὴν γὰρ προσκύνησιν, τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τοῦ Χριστοῦ ὁ δεῖλαιος, καὶ πάντων τῶν ἀγίων ἠρνήσατο...».

2^{ov} τροπάριον ἔσπερινοῦ: «Ὁ Λέων ὁ ἄθεος, ὁ θῆρ, ὁ Θεῷ μισούμενος, τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ πρόδρομος, ὁ τὴν προσκύνησιν, τῆς Χριστοῦ Εἰκόνας ἀθετήσας ὅσιε...».

Ἴδὲ ὠδὴ δ', 2^{ov} τροπάριον: «Ἀρνεῖσθαι τὸ πάνσεπτον Χριστοῦ ἐξεικόνισμα, ὁ δυσμενέστατος ἐχθρός...».

7^{ov}) Ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ὁ ὁμολογητής, Ἐπίσκοπος Συνάδων (23 Μαΐου, Μηναιῖο Σαλιβέρου).

1^{ov} τροπάριον έσπερινοϋ: «Πάτερ Μιχαήλ θεόπνευστε, τὸ κατ'εἰκόνα Θεοῦ, διετήρησας ἄμεμπτον, καὶ Χριστοῦ τὸν ἄχραντον χαρακτῆρα ἐτίμησας ...».

Γ' ὠδή: «Αἰρετιζόντων στόματα ἀπεφίμωσας, κατὰ Χριστοῦ τῆς Εἰκόνας, ἀνοιγόμενα...».

Ζ' ὠδή: «...τοῦ Μάνεντος, τὴν βλάσφημον ἀσέβειαν, Χριστοῦ τὴν Πανάχραντον πάτερ Εἰκόνα τρανώς, καὶ τῆς Θεομήτορος τιμῶν, καὶ τῶν ἀγίων Μιχαήλ ὅσιε...» (πάλιν ὁ ὅρος τῆς 7^{ης} Συνόδου).

Η' ὠδή, 1^{ov} τροπάριον: «Ἐπὶ τοῦ βήματος ἐστώς, θεοκήρυξ, Μιχαήλ οὐ κατεπλάγης ἀπειλὰς τῶν ἀνόμων, ἀλλ' ἐλευθέρα φωνή, ἐβόας Εἰκόνα τὴν Ἄχραντον σέβω τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων».

Η' ὠδή, 2^{ov} τροπάριον: «Ὡς δέον εἰκόνα τὴν Ἄχραντον, σέβειν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν ἀγίων».

Η' ὠδή, 3^{ov} τροπάριον: «...Ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς, συνάδων τοὺς πάντας ἐδίδαξας σέβειν τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ καὶ τῶν ἀγίων».

Ἀπολυτίκιόν του, ἦχος δ' εἰς Ἐνιαύσιον Στέφανον: «Θεῶ ἀνεθέμενος, τὴν σὴν ζωὴν ἐκ παιδός, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ ἱεράρχης σεπτός, Χριστοῦ ἱερώτατε· ὅθεν τὴν τοῦ Δεσπότου, ὡς τιμήσας Εἰκόνα, θλίψεις ἐν ἐξορίαῖς, Μιχαήλ καθυπέστης καὶ νῦν ἀναπηγάξεις ἡμῶν ρεῖθρα ἰάσεων».

Καὶ μία θαυμαστὴ ὁμολογία του, ἰδὲ συνοπτικὸ Συναξάρι, Μηναιῖο Σαλιβέρου: «Τὴν μὲν ἄχραντον καὶ θείαν Εἰκόνα σέβω καὶ προσκυνῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Μητρὸς, τὸ δὲ σὸν δόγμα καταπτύω καὶ εἰς οὐδὲν λογίζομαι...».

8^{ος}) Ὁ ἅγιος Νικήτας Χαλκηδόνος ὁ ὁμολογητῆς (28 Μαΐου, ἰδὲ συνοπτικὸ Συναξάρι εἰς Ἁγιολόγιον Εὐστρατιάδῃ): «...Λοιμῶδους ἀποφαγὼν αἰρέσεως βόρβορον ἐν τῇ σεπτῇ προσκυνήσει τῆς Χριστοῦ Εἰκόνας τὸ κατ'εἰκόνα διεσώσω Ἱεράρχα Νικήτα θεόληπτε».

9^{ος}) Ὁ ἅγιος Νικηφόρος Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως (2 Ἰουνίου, ἰδὲ Μηναιῖο Σαλιβέρου).

Γ' ὠδή, τροπάριν 3^{ov}: «Φιλοσοφία τῆς σοφίας τὸ βάθος ἠρεύνησας καὶ δογμάτων σου πλοκάς τοὺς ἀθετοῦντας Εἰκόνα Χριστοῦ, τρανώς ἀπηγχόνισας Ἄξιθαύμαστε».

Δ' ὠδή, τροπάριον 1^{ov}: «Ρώμη τῇ Θεῖα τὰς μύλας Ἱεροφάντα, τῶν ἀσεβῶν συνέθλασας, τῷ στερῶ σου λόγῳ, τούτους τροποσάμενος, καὶ σέβειν ἐδίδαξας, Θεῖον τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνισμα».

Ζ' ὠδή: «Αἰρετιζόντων, τὰς γλωσσαλγίας καταλέλυκας, πείθων τὴν Εἰκόνα σέβειν τὴν τοῦ Χριστοῦ, Νικηφόρε τοὺς κραυγάζοντας...».

Ἀπολυτίκιον: «Νίκην ἤνεγκε τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ σὴ ἔνθεος ὁμολογία Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε· τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Λόγου σεβόμενος...».

Ἰδὲ καὶ ἀνακομιδὴ λειψάνου (13 Μαρτίου), 2^{ov} τροπάριον τῆς γ' ὠδῆς Μηναιῖον Σαλιβέρου.

10^{ος}) Ὁ ἅγιος Μεθόδιος Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, 14 Ἰουνίου (Μηναιῖο Σαλιβέρου).

Απολυτίκιον: «Εύσεβείας τὴν μέθοδον προβαλλόμενος, αἰρετικῶν διαλύεις τὰς ἐπινοίας στερρῶς, ὀρθοδόξων ἢ κρηπὶς πάτερ Μεθόδιε· τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἀνεστήλωσας τιμᾶν, ὡς Θεῖος Ἱεροφάντων ...».

Κοντάκιον: «Ὡς ἱερὸν ὁμολογίας πρόβολον, καὶ ἀραγὲς τῆς ἐκκλησίας ἔρεισμα, Ἱεράρχην σε περιδόξον, ὁ Ἰησοῦς προεχειρίσατο· τὴν τούτου γὰρ Εἰκόνα κατασπάζεσθαι, ἐν σχέσει ἀνεκήρυξας Μεθόδιε, παρέχων ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν».

2^{ov} Τροπάριον τοῦ Ἑσπερινοῦ: «Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῇ περιφθόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ Θεῖα ἐβρόντησας· καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνοῦντων τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος καὶ τῆς Ἀχράντου Μητρὸς Αὐτοῦ».

Ἴδὲ καὶ τὸ τοῦ Μηναίου Κοντάκιον αὐτοῦ: «Εύσεβείας δόγμασι τὴν Ἐκκλησίαν, καταυγάσας ἤλασας, τὴν τῶν αἰρέσεων ἀχλύν, ἱεροφάντα Μεθόδιε, πᾶσι κηρύττων Χριστὸν Εἰκονίζεσθαι».

Ε' ὠδὴ, 3^{ov} τροπάριον: «Σὺ τὸν χιτῶνα σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας πρακτικῶς ὕφανας, ἐν ᾧ Χριστοῦ σεπτὸν χαρακτῆρα στηλώσας, τῇ πίστει, τῆς ὀρθοδοξίας ἐτράνωσας δόγματα».

11^{oc}) Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσ/νίκης (14 Ἰουλίου, ἰδὲ Ἀπολυτίκιον του εἰς Ἐνιαύσιο Στέφανο):

«Εἰκὼν πέλων ἔμψυχος, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, Εἰκόνα τὴν Ἀχραντον τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, τιμῶν ἀνεκήρυξας...».

12^{oc}) Ὁ ἅγιος Θεόφιλος ὁ ὁμολογητῆς, Ἐπίσκοπος Ἐφέσου (25 Σεπτεμβρίου, ἰδὲ Ἀγιολόγιον Εὐστρατιάδου σύντομο συναξάριον):

«Ἐλέγχων διὰ τῶν διδαχῶν αὐτοῦ, τοὺς φρενοβλαβῶς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀτιμάζοντας...».

13^{oc}) Ὁ ἅγιος Θεοφάνης ὁ Γραπτός, (11 Ὀκτωβρίου, Μηναιῖο Σαλιβέρου).

Στ' ὠδὴ, τροπάριον 3^{ov}: «Γραφεὶς τὴν πάνσεπτον καὶ σεβάσιμον Σοφέ, ὄψιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλείφεις τὰ τούτων Θεοστυγῆ καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλων, τιμᾶσθαι τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ».

Η' ὠδὴ 1^{ov} τροπάριον: «Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, Βασιλεύοντος κατέπτυξας, προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφὴν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι ἦν λαβῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Θ' ὠδὴ, 1^{ov} τροπάριον: «Ὑπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐκ ἰσχύων σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὅμως ἀκλινῆς μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς Βασιλεῖς σκαιοῦς, ἀνθιστάμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες».

14^{oc}) Τὴν Ἁγίαν 7^{nv} Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν 360 ἁγίων Θεοφόρων πατέρων ὅπου κατεδίκασαν ὅλους τοὺς αἰρετικούς καὶ εἰκονομάχους καὶ ἔθεσαν Ὅρον Πίστεως, ποίας εἰκόνας νὰ προσκυνοῦμεν οἱ ὀρθόδοξοι. Βάσει αὐτοῦ τοῦ ὅρου πίστεως ὅλοι αὐτοὶ οἱ προαναφερθέντες ἅγιοι ὁμολογητῆς πατέρες καὶ οἱ μετέπειτα ποὺ θὰ ἀναφέρομεν ἐν ἐνὶ στόματι ὁμολογοῦν, ὅτι

πρέπει να προσκυνούμεν βάσει τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Οὐδαμοῦ ἐφάνη οὔτε μία λέξις περὶ Εἰκόνος Ἀνάρχου Πατρὸς. Αἰσχυνθήτωσαν οἱ θρησκόληπτοι προσκυνούντες Εἰκόνα παπικῆς προελεύσεως. Σημειωτέον ὅτι αὐτὴ ἡ Ἁγία 7^η Οἴκουμ. Σύνοδος, ἐκείνους ποῦ ἐπὶ δεκαετίες (ὅσες ἐκράτησε ὁ πόλεμος τῶν εἰκονομάχων) πάλεψαν ἀνδρείως καὶ ὑπέστησαν φοβερὰς κακώσεις καὶ τρομερὰ μαρτύρια γιὰ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κατατάσσει μετὰ τῶν Ἁγίων καὶ τοὺς ὀνομάζει ὁμολογητάς.

3^{ov} τροπάριον τῆς ἰδίας(; Ποίας) ὠδῆς:

«Νεανικὴν ἔνστασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῷ Θεῷ ζήλω πυρπολούμενος, ὁ πατρικὸς δῆμος Ἡλιοῦ οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐθανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν Εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσσε».

Ε' ὠδῆ, 1^{ov} τροπάριον: «Ἵψηλῆ διανοίᾳ, συνδιασκεψάμενοι ἀναθεμάτισαν, τοὺς εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα τούτους φρονήσαντες, οἱ σεπτοὶ πατέρες· καὶ τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέμειν ἐθέσπισαν».

Κοντάκιον αὐτῶν: «Ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο, τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν Εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως».

Ὅλος ὁ δογματικὸς χαρακτῆρας τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ Κοντάκιο. Δηλαδὴ οὔτε λόγος περὶ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς ὡς ἀγεννήτου, αὐλοῦ Πνεύματος, ἀοράτου, ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ Πατρὸς.

Οἶκος (συνέχεια): «Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν ἀεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς Αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσιμον ἀνατυποῦσθαι μορφήν· ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὀρῶντες, πιστεύομεν, ἄπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην στεφάνους παρεχόμενον τοῖς ἁγίοις ἀθληταῖς τε καὶ μάρτυσι· δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν Εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως».

Σφραγίζονται τὰ στόματα τῶν προσκυνούντων τὴν παπικὴν Εἰκόνα τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς.

Η' ὠδῆ, τροπάριον 1^{ov}: «Νομοθετεῖ μὲν ἄριστα, τῶν πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς Θεοσεβέσιν σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος Χριστοῦ· οἱ φιλοευσεβεῖς δέ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ καταφιλοῦμεν».

Σαφέστατα ὅτι περὶ Εἰκόνος Ἀνάρχου Πατρὸς οὔτε λόγος ὡς ἀνύπαρκτης.

Θ' ὠδῆ, τροπάριον 2^{ov}: «Μεγάλων ἠξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες ἅγιοι ὅτι Χριστοῦ, τὸν τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς».

15^{ος}) Ὁ ἅγιος Νικήτας ὁ πατρίκιος καὶ ὁμολογητῆς (13 Ὀκτωβρίου, ἰδὲ Μηναιῖο Σαλιβέρου, Συναξάρι): «...τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου Εἰκόνα οὐ παύσομαι ἀεὶ προσκυνῶν, κἄν ὑμεῖς ἀπαρέσκησθε ... λοιπὸν ἐξόριζε, σφάπτε, ποίει ὃ βούλει...».

16^{ος}) Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ ὁμολογητῆς, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας (5 Νοεμβρίου, ἰδὲ συνοπτικὸ Συναξάρι εἰς Μηναιῖον Σαλιβέρου):

«ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου ἁγίας Εἰκόνας ἐτοίμως ἔχω μεληδὸν κατατμηθῆναι...».

17^{ος}) Ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, Μέγας ὁμολογητῆς (11 Νοεμβρίου, ἰδὲ α' ὠδὴ 4^{οῦ} τροπάριον):

«Νενικηκῶς τὰ τῶν παθῶν σκιρτήματα, τὰς τῶν τυράννων ὀρμάς, νεανικῶς μάκαρ, πάσας ἐξεφαύλισας, πεπαρρησιασμένη ψυχῆ, τοῦ Χριστοῦ τὴν Εἰκόνα, τιμῶν διδασκων Θεόδωρε, καὶ τὰ τῶν ἁγίων μορφώματα».

Αὐθεντικὴ διδασκαλία.

Ζ' ὠδὴ, 2^{οῦ} τροπάριον (Μηναιῖο Σαλιβέρου):

«Τὸ Θεῖον εἰκόνισμα, μορφῆς τρισμάκαρ τῆς ἀνθρωπίνης Χριστοῦ, προσκυνῶν διετέλεις, τοῖς Θεομάχοις ἀντιπαττόμενος, μέχρι θανάτου, καὶ ψάλλων Θεόδωρε· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Η' ὠδὴ, 1^{οῦ} τροπάριον: «Σεσοβημένους ἔδειξας, Θεοφόρε Θεόδωρε, τοὺς ἐφευρετὰς τῶν δυσσεβῶν αἵρέσεων, διδασκων τὴν ἄχραντον, τιμητικῶς εἰκόνα Χριστοῦ, σέβειν προσκυνεῖν τε, καὶ τιμῶν Θεοφρόνως, καὶ μέλπειν τῷ Δεσπότη...».

18^{ος}) Ὁ ἅγιος Στέφανος ὁ Νέος καὶ ὁμολογητῆς (28 Νοεμβρίου, Μηναιῖο Σαλιβέρου)

1^{οῦ} τροπάριον ἑσπερινοῦ: «...τὸ ἄρρητον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, οὗ προσκυνῶν τὸ ὁμοίωμα».

19^{ος}) Ὁ ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κων/πόλεως (ἰδὲ Μέγα Συναξαριστὴν, Κυριακὴ Α', τῆς Ὁρθοδοξίας), ὅτε διελέγετο μὲ τὸν εἰκονομάχο Λέοντα τὸν Ἰσαυρο εἶπε: «Ἐὰν δὲν ἦτο πρέπον νὰ ζωγραφίζωμεν τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων, πῶς ἤθελε τυπώσει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μόνος Του τὸ πρόσωπόν Του εἰς τὸ Μανδήλιον ...» (σελ. 259. Ἴδὲ καὶ σελ. 260). Ὅταν δὲ ὁ Ἰσαυρος Λέων εἰκονομάχος τοῦ ἔλεγε ὅτι προσκυνοῦμεν οἱ Χριστιανοὶ εἰδῶλα, ὁ ἅγιος τοῦ ἀπήντησε: «Εἰκὼν δὲ εἶναι ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν χωρίζουν καὶ δὲν δύναται νὰ πιάσῃ τις ἰδιαιτέρως οὔτε χεῖρας οὔτε πόδας, οὔτε ἄλλο τι μέλος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἐὰν εἰς ὁμοίωμα τι τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν ἁγίων χωρίζουν τὰ μέλη του, δὲν τὸ προσκυνοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχει τύπον εἰδῶλου, ἀλλὰ εἴ τι ὁμοίωμα εἶναι ἐζωγραφισμένον ἀπὸ καλὸν τεχνίτην καὶ ἔχει ὁμοίωσιν τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας ἢ τῶν ἄλλων ἁγίων ἐκεῖνο τιμῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν».

20^{ος}) Εἰς τὸν ἴδιον Συναξαριστὴν διαβάζομεν ὅτι ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα εἶπε εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰκονομάχου Θεοφίλου: «Σὰς πληροφορῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἀπ' ἀρχῆς ἤμουν ὀρθόδοξος, προσκυνοῦσα εἰς τὸ κρυπτὸν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, διὰ νὰ μὲ πιστεῦσετε δέ, ἰδοὺ

καὶ ἡ ἀπόδειξις· ταῦτα εἰποῦσα ἀνέσυρε παρευθὺς ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς ἐγκόλπιον Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τὴν ἠσπίασθη λέγουσα: "Εἴ τις δὲν προσκυνεῖ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας Θεοτόκου, καὶ Πάντων τῶν Ἁγίων, ἃς ἔχη τὸ ἀνάθεμα».

Ἐὰν ὑπῆρχε Εἰκόνα τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς δὲν θὰ τὴν ἀνέφερε καὶ δὲν θὰ τὴν συνιστοῦσε νὰ τὴν προσκυνοῦν, ἀφοῦ ἐξεφώνησε τὸ ἀνάθεμα, μόνον γιὰ τὴν μὴ προσκύνῃσιν τῆς Εἰκόνας Τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ Πάντων τῶν Ἁγίων; –Ὅπως λέγει ὁ ὅρος Πίστεως 7^{ης} Συνόδου.

21^{ος}) Ὅπως προανέφερα στὴν ἀρχὴν ἐδῶ κατὰ τὴν τάξιν πρέπει νὰ ξανὰ ἀναφέρω τί εἶπε ὁ πολὺς Θεοτόκης Νικηφόρος στὸ Κυριακοδρόμιον τοῦ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας σελὶς 333: «Λαμπρὰ πανήγυρις σήμερον, ὧ ἀδελφοί, καὶ ἔνδοξος καὶ σεβάσμιος ἡμέρα· σήμερον εὐφραίνονται πάντες οἱ ὀρθόδοξοι, βλέποντες ἀναστηλωμένην τὴν Θεανδρικήν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας Αὐτοῦ Μητρὸς καὶ Πάντων τῶν Ἁγίων. Ἐξ Ἀποστολικῆς Παραδόσεως...».

Καὶ πάλιν τὸν ὅρον τῆς Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου φέρει καὶ ὁ πολὺς Νικηφόρος Θεοτόκης. Σφραγίζεται στόμα ἀγροίκου καὶ φανατισμένου ποῦ κατηγορεῖ καὶ συκοφαντεῖ αὐτοὺς ποῦ δὲν προσκυνοῦν παπικὴ Εἰκόνα τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς, τελείως ἀνύπαρκτη, καὶ νὰ τοὺς καλεῖ εἰκονομάχους· καὶ τὸ ποῖο φοβερὸ ὅτι λέγουν: «Δὲν προσκυνοῦν τὴν Ἁγία Τριάδα» οἱ ἀθεόφοβοι. Τρομεροὶ καὶ ἀδίστακτοι συκοφάντες!

22^{ος}) Ὁ ἅγιος Νικηφόρος Πατριάρχης Κων/πόλεως ὁ ὁμολογητής. Αὐθεντικὴ μορφή ποῦ κατακεραῦνωσε τοὺς εἰκονομάχους· ἔλεγε: «Κατασκευάζουμε τὶς Εἰκόνας Του, ὄχι ὡς Θεὸ Λόγο, ἀλλοίμονο ἂν τὸ κάναμε, ἀφοῦ εἶναι ἀόρατος καὶ ἀπλησίαστος καὶ ἀσχημάτιστος καὶ θὰ ἦταν μία πράξη ἀκροτάτης παραφροσύνης, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπο, ὅπως ἐμφανίστηκε ἀπὸ κάθε ἀποψη» (Ἰδὲ "Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις", Γεωργίου Γαβριήλ).

23^{ος}) Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Μέγας ὁμολογητής: «**Ἡ Ἁγία Τριάς μόνον δὲν ζωγραφίζεται σὲ Εἰκόνα, γιατί δὲν εἶναι δημιούργημα**, ἀλλὰ ὁ ἀκατασκευάστος Θεός» (Ἰδὲ "Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις", Γεωργίου Γαβριήλ).

24^{ος}) Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, Μέγας Πατήρ: «Ὅταν ὁ Ἀόρατος παίρνει δούλου μορφή... καὶ ἀποκτᾷ σῶμα καὶ σάρκα, τότε μπορεῖς νὰ ζωγραφίσῃς τὴν Εἰκόνα Του».

«**Ἄν προσπαθούσαμε νὰ κατασκευάσουμε εἰκόνα τοῦ Ἀοράτου Θεοῦ, θὰ ἦταν πράγματι ἁμαρτία.** Ἄν κάποιος τολμήσῃ νὰ φτιάξῃ εἰκόνα τῆς αὐλῆς, ἀσώματης, ἀόρατης, καὶ ἀσχημάτιστης Θεότητος (δηλαδὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος) τὴν ἀπορρίπτουμε σὰν ψευδῆ καὶ νόθα».

«Ποιὸς μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ὁμοίωμα τοῦ ἀοράτου, ἀσωμάτου, ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ; **Εἶναι ἀκραία παραφροσύνη** καὶ ἀσέβεια νὰ **δῖνῃ κανεὶς σχῆμα στὸ Θεῖο**» (Ἰδὲ "Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις", Γεωργίου Γαβριήλ).

Παραφροσύνη καὶ τρέλα καὶ ἁμαρτία καὶ ἀσέβεια ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ λέγουν οἱ Ἅγιοι ἀνωτέρω Μεγάλοι Θεοφόροι Πατέρες).

Δυστυχῶς ὅπως στοὺς οἰκουμενιστὰς αἰρετικούς καὶ νεοεποχίτες δὲν ἔχουν οὐδεμία ἀξία αἱ ἅγιες 7 Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ σὲ μερικοὺς δῆθεν σοῦπερ ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς συμβαίνει νὰ μὴν παραδέχωνται τῶν Ἁγίων Πατέρων τὶς ὁμολογίες ποὺ προαναφέραμε, τὴν ἁγίαν 7^{ην} Οἰκουμενικὴ (τὸν ὄρον πίστεως).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ'.

Εἰς τὴν ἀκολουθία Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

1^{οῦ} τροπάριον ἑσπερινοῦ: «Δεῦτε πάντες προσπέσωμεν, εὐσεβοφρόνως εἰκόνας Χριστοῦ σεπτὰς, προσκυνοῦντες οἱ ὀρθόδοξοι».

4^{οῦ} τροπάριον: «...τῆς σαρκός, γεγραφότες τὴν μίμησιν, τιμητικῶς προσκυνοῦμεν».

3^{οῦ} τροπάριον: «...ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα σαρκωθείς ἠξίωσας περιγράφεσθαι..., διὸ τὸ εἶδος σου ἐγράφοντες σχετικῶς ἀσπαζόμεθα».

Εἰς τὸ 4^{οῦ} τροπάριο ἀναφέρει γιὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεομήτορος καὶ ἁγίων Πάντων. Ἄν ὑπῆρχε εἰκὼν ἀνάρχου Πατρὸς θὰ τὴν ξεχνοῦσαν, τότε ποὺ ὁ κίνδυνος τῶν εἰκονομάχων εἶχε παρέλθει;

Εἰς τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς ταύτης: «Ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργω καὶ λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν» (τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ).

«Ἐκκλησίαι ἅπασαι βοήσουσι, στερηθεῖσαι τῆς μορφῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Αὐτοῦ, τῶν ιερῶν εἰκόνων»· «...Θεὸς ὑμνεῖται σαρκὶ μεμορφωμένος, ὁ ἀπερίγραπτος τῆ θεότητι...».

«Κεκαλλώπισται ἡ Ἐκκλησία μόρφωσιν τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, τῆς σαρκώσεως...».

«Ἐπτώχευσε καὶ ἐπέινασε καὶ ἐδίψησε σαρκὶ ὁ Λόγος, ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ιδιώματα δι' ὧν περιγράφεται...».

«Σὺ παντελῶς καθελεῖν ἐνόμισας τῶν θείων τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων».

«...Χριστὸς ἐπέστη, ἐν παρρησίᾳ λέγειν τὴν συγκατάβασιν αὐτοῦ καὶ τὴν Σάρκωσιν βεβαίως ἐν εἰκόνι περιγράφεσθαι».

«...Ἀνάθεμα ἔστωσαν, οἱ μὴ τιμῶντες τὸν χαρακτῆρα τῆς σῆς σωματώσεως».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε'.

Περὶ τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου ἁγ. Στεφάνου ὅτι δὲν εἶδε τὸν Θεὸ Πατέρα, ἀλλὰ "Δόξαν Θεοῦ" (εἰς ἀκολουθία τοῦ ἁγίου 27 Δεκεμβρίου):

8^η ὠδή, γ' τροπάριον: «ᾠφθη σοι Χριστός, ἐν Πατρῶα δόξη...».

Εἰς Αἴνους, α' τροπάριον: «Θεωρῶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός». Ὁ ἀόρατος δὲ ὁράται, εἶδε λοιπὸν τὴν δόξαν τοῦ ἀοράτου Πατρὸς δηλ. το Χριστὸ μέσα στὸ ἄκτιστο Φῶς.

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, 6^η Αὐγούστου:

«Τὸ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Σινᾶ...». (Ἐξόδου ἀνάγνωσμα α', εἰς ἔσπερινόν).

«Οὐ δυνήση ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδη ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται...». (Ἐξόδου ἀνάγνωσμα β', εἰς ἔσπερινόν).

«...σήμερον ἐν Θαβώρ, μυστικῶς τῆς Τριάδος τὸν Τύπον ὑποδείκνυσι...» (γ' τροπάριο τῆς Λιτῆς τῆς αὐτῆς ἑορτῆς).

«... ἐποπτεύσωμεν νοῖ θεότητα αὔλον, Πατὸς καὶ Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσιν» (Θ' ὠδή).

[Ἡ παρουσία καὶ προσκύνηση τῆς καταδικασμένης εἰκόνας τῆς "Ἁγίας Τριάδος" εἶναι ἄμεση ἄρνηση τῶν ἰδίων τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, «τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν, ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 4,24). Εἶναι ἄρνηση τῶν θεμελίων τοῦ Χριστιανισμοῦ. («Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις, Γεωργίου Ε.Γαβριήλ)].

26^η Δεκεμβρίου, Ἑσπερινός, 3^ον τροπάριο: «Ὁ ἀόρατος ὁράται, ὁ ἀναφῆς ψηλαφᾶται, ὁ ἀναρχος ἄρχεται».

Πῶς λοιπὸν ὁ ἀόρατος καὶ ἄσαρκος Πατὴρ ζωγραφίζεται;

Εὐχή Α' ἐξορκισμῶν Μεγ. Βασιλείου, Εὐχολόγιο: «Ὁ Θεός... ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται».

Ὁ ὅσ. Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος (+12 Μαρτίου) διηγεῖται μία μυστικὴ ὄραση ὅπου συνομιλεῖ μὲ τίς τρεῖς Ὑποστάσεις τῆς Ἁγ. Τριάδος, «ἡ δὲ οὐσία τοῦ Θεοῦ ἀόρατος, ἀπερίγραφτος, ἀψηλάφητος...» (Περιοδικὸ "Ἅγιος Κυπριανός", Μάιος 2002).

Ὁ ὁσ. Θεόδωρος ὁ ἡγιασμένος (+16 Μαΐου) προσευχόμενος εἶδε «ὡς τρεῖς στύλους φωτὸς ἐξ ὅλων ἴσους» καὶ φωνὴ λέγουσα: «Μήτε τῇ διαστάσει τοῦ ὀρωμένου παραδείγματος, μήτε τῇ περιγραφῇ, ἀλλὰ μόνον τῇ ταυτότητι πρόσεχε· οὐκ ἔστι ἐν τῇ κτίσει ὑπόδειγμα, ὃ δύναται παραστήσαι τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα» (Περιοδικὸ "Ἅγιος Κυπριανός", Μάιος 2002).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Σ Τ'.

Προτυπώσεις, προεικονίσεις καὶ θεοφάνειες μὲ μορφὴ ἀνθρώπου, προεικόνιζαν τὴν μελλοντικὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ὡς Υἱοῦ ἀνθρώπου.

1. Καταβασία γ' ἤχου: «Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ τάλας! ἐβόα, ἐγὼ· πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα».

2. Καταβασία δ' ἤχου: «Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος».

3. Θεοτοκίον ε' ὠδῆς, 23 Φεβρουαρίου: «Ὁ Παλαιὸς ἡμερῶν ἐπὶ τὴν σὴν γαστέρα κατήλθε Πάναγνε...».

4. 6^{ης} Αὐγούστου γ' εἰρμός, τροπάριο τρίτον: «Ὁ ἐν ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων, σήμερον ἐν τῷ ὄρει θαβῶρ Χριστὸς ἐξέλαμψε».

5. 4^{οῦ} τροπάριον, β' κανόνος, τῆς αὐτῆς ὠδῆς: «Ἡ σκιάζουσα δόξα ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, τύπος γεγένηται τῆς δόξης ἐν θαβῶρ σοῦ Δέσποτα μεταμορφούμενος».

6. Στ' ὠδῆς β' κανών, 2^{οῦ} τροπάριον: «...ἐλήλυθε σαφῶς Χριστὸς ἡ Ἀλήθεια, Μωϋσῆς ἀνεβόησεν, ἐν τῷ θαβωρίῳ κατιδὼν σου τὴν θεότητα».

7. 4^{ης} Σεπτεμβρίου, γ' ὠδῆς Θεοτοκίον: «...ἐσχέθης φωνῇ Κυρίου τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί».

8. Ε' ὠδῆς 3^{οῦ} τροπάριον, τῆς αὐτῆς ἐορτῆς: «Τῇ πέτρα σκεπασθεῖς... τὴν σάρκωσιν ἔγνω, τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια».

9. Θεοτοκίον ε' ὠδῆς, τῆς αὐτῆς ἐορτῆς: «...ἔμαθες, ὦ θεόπτα, ὡς μέλλει ἐκ Παρθένου, σαρκὶ τεχθῆσθαι».

10. Μεσονυκτικὸ Κυριακὴ Σαμαρείτιδος, γ' ὠδή, 2^{οῦ} τροπάριον: «Τῷ Ἀβραάμ ὠφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ τριπτῇ μονάς...».

11. Θεοτοκίον δ' ὠδῆς, μεσονυκτικοῦ τῆς αὐτῆς ἐορτῆς: «Ὀπανόμενος πάλαι, τυπικῶς προκατήγγειλλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος...».

12. Στ' ὠδῆς β' τροπάριον, Κυριακή Σαμαρείτιδος: «...Ἡσαΐας ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενον εἶδεν, τὴν τριπτὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς θεαρχίας ὑπόστασιν».

13. Μεσονυκτικὸ Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ γ' ὠδῆ Θεοτοκίον: «Ἐφάνης τῷ Μωϋσῆ ἐν Βάτῳ ὡς ἄγγελος τῆς μεγάλης Βουλῆς τοῦ Παντοκράτορος, τὴν σάρκωσιν Θεοῦ Λόγε προδηλῶν...».

14. Μεσονυκτικὸ, Κυριακή Παραλύτου, 7^η ὠδῆ, 3^{οῦ} τροπάριον: «Ἐφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ Μαβρῆ...».

15. Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, ὠδῆ α', 1^{οῦ} τροπάριον: «Τῷ Σωτῆρι Θεῷ τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι...».

16. Κυριακή Πεντηκοστῆς, ὠδῆ δ', τροπάριον 2^{οῦ}: «Ὁ ἐν προφήταις λαλήσας ..., Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις γνωρίζεται σήμερον».

17. Μεσονυκτικὸν Ἁγίων Πάντων, α' ὠδῆ, 3^{οῦ} τροπάριον: «...Ἀβραάμ ...τὸν ποιητὴν πάντων, ὑπεδέξατο χαίρων...».

18. 30^η Ἰανουαρίου, ἁγίου Ἰπολύτου, η' ὠδῆ: «...τὸν ἐν μορφῇ ἀγγέλου ὁραθέντα, ἐν καμίνῳ πυρὸς τοῖς ὑμολόγοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖτε...».

19. 6^η Αὐγούστου, γ' ὠδῆ, 3^{οῦ} τροπάριον: «...ὁ ἐν ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων, ἐν Θαβῶρ σήμερον Χριστὸς ἐξέλαμψε...».

20. 6^η Αὐγούστου, γ' ὠδῆ, 4^{οῦ} τροπάριον: «Ἡ σκιάζουσα δόξα ἐν τῇ σκηνῇ... τύπος γεγένηται τῆς ἐν Θαβῶρ μεταμορφώσεως».

21. 6^{ης} Αὐγούστου, δ' ὠδῆ, 2^{οῦ} τροπάριον: «Νόμον ἐν Σινᾷ, διατυπούμενος, Χριστὲ ὁ Θεός...».

22. 6^{ης} Αὐγούστου, δ' ὠδῆ, 3^{οῦ} τροπάριον: «Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπίβασιν θείας, ἐν Θαβῶρ ἐξέλαμψας».

23. 6^{ης} Αὐγούστου, δ' ὠδῆ, 2^{οῦ} τροπάριον: «Ὁ τὴν βάτον φυλάξας ἀλώβητον, θεολαμποῦσα σάρκα ὑπέδειξας ἐν Θαβῶρ Δέσποτα».

24. Μεγαλυνάριον 17^η Δεκεμβρίου: «Τόκον τῆς Παρθένου προκατιδὼν Δανιήλ, ἐνέφραξας στόμα λεόντων...».

25. Τριῶδιο, Α' Νηστειῶν, β' ὠδῆ: «Ἴδετε, ἴδετε ἐγὼ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας ... ἵνα τὸν πεπτωκότα τῇ φθορᾷ φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν.»

26. 7^η Καταβασία, γ' ἤχου: «Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα ...καὶ παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν».

27. 3^η Ἀπριλίου, Μηναιῖο, ζ' ὠδῆ: «...τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε θεοσεβέσι παισί, δρόσον τοῦ πνεύματος».

28. 7^η Ἀπριλίου, Μηναιῖο, ὠδῆ ζ': «Ὁ τοὺς παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ καὶ παρθένον μετὰ τόκον φυλάξας τὴν σὲ τεκοῦσαν...».

29. 8^{ης} Αὐγούστου, Δόξα ...καὶ νῦν, ἔσπερινοῦ: «Ὁ πάλοι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾷ ...σήμερον ἐπὶ ὄρους Θαβῶρ μεταμορφωθείς».

30. 17^η Δεκεμβρίου, Μηναιῖο, ὠδῆ δ': «Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε, ὁ προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε...».

31. 17^η Δεκεμβρίου, ε' ὠδῆ, Θεοτοκίον: «Μυσταγωγεῖ τοὺς τύπους τῆς ἀπορρήτου σαρκώσεως Ἄχραντε, Δανιήλ ὁ προφήτης ὁ ἐνδοξος».

32. 17^η Δεκεμβρίου, ε' ὠδή, β' τροπάριον: «Ἐπὶ νεφέλης ὡς Υἱὸν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, ...Κριτὴν καὶ βασιλέα, ἐθεώρει ὁ Δανιήλ». (Περὶ τοῦ Υἱοῦ προφητεύει καὶ ὄχι περὶ τοῦ Πατρός).

33. 17^η Δεκεμβρίου, ε' ὠδή, Θεοτοκίον: «Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν μήτρᾳ ἐμφανῶς συλλαμβάνει Χριστὸν τὸν Θεόν, ἧς περ τὴν προτύπωσιν προεώρακε Δανιήλ».

34. 17^η Δεκεμβρίου, ζ' ὠδή, 3^{οῦ} τροπάριον: «Τρεῖς ἐν καμίνῳ βεβλημένους ...τοῦ τετάρτου τὴν θέαν, Υἱὸν προηγόρευσε τοῦ Θεοῦ».

35. 17^η Δεκεμβρίου ζ' ὠδή, Θεοτοκίον: «Δανιήλ, τῆς Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι μορφούμενον».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ζ'.

Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀναφερόμεθα στὸ ὄραμα τοῦ Δανιήλ. Ὁ Δανιήλ ἔβλεπε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ πρωτυπωθέντα, ὁ Ὅποιος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον καὶ λαβὼν ἀνθρωπίνην μορφήν θὰ ἔκρινε τὸν κόσμον κατὰ τὴν δευτέραν Του παρουσίαν Αὐτός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὁ Ἄναρχος Πατήρ, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ «ὅτι ὁ Πατήρ κρίνει οὐδένα, πᾶσα τὴν κρίσιν δέδωκε τῷ Υἱῷ».

1^{οῦ}) Ἴδὲ Κυριακοδρόμιον Θεοτόκη Γ' τόμον Κυριακῆ τῶν Ἀπόκρεω (σελ. 323): «Ἐφανέρωσε δὲ ὁ θεάνθρωπος τὴν δόξαν, μὲ τὴν ὁποίαν πάλιν ἔρχεται, ἵνα μὴ νομίσωμεν, ὅτι καὶ ἡ δευτέρα Αὐτοῦ Παρουσία θὰ εἶναι ταπεινὴ καὶ ἀγνώριμος, καθὼς καὶ ἡ πρώτη. Εἰς τὴν πρώτην ἐφάνη βρέφος ἔσπαργανωμένον, εἰς φάτνην τῶν ἀλόγων κείμενον· εἰς τὴν δευτέραν θὰ

έμφανισθή ὡς Θεὸς πανυπερένδοξος, ἐπὶ θρόνου Κρίσεως καθήμενος. Τὴν δόξαν καὶ λαμπρότητα τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας περιγράφει πλατύτερον ὁ Ἅγιος Προφήτης Δανιήλ, μέγαν φόβον ἐνστάζων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. "Ἐθεώρουν, λέγει, ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο καὶ τὸ ἔνδυμα Αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών, καὶ ἡ θρίξ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος Αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ Αὐτοῦ πῦρ φλέγον· ποταμὸς πυρὸς εἴλκεν ἔμπροσθεν Αὐτοῦ· Χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν Αὐτῷ καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν Αὐτῷ· Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν"» (Δανιήλ Ζ' 9-10).

Θαυμασία ἐρμηνεῖα τοῦ πολὺ Νικηφόρου Θεοτόκη, ὅτι ὅπως καθαρὰ τὸ λέγει καὶ ὁ Προφήτης, ὁ Παλαιὸς ἡμερῶν ἦτο ὁ Χριστὸς ποῦ θὰ κρίνει τὸν κόσμον καὶ ὄχι ὁ Ἄναρχος Πατήρ.

2^{ον}) Ὁ Προφήτης Δανιήλ ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Παλιὸ τῶν ἡμερῶν: «Χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν Αὐτῷ καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν Αὐτῷ». Ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψιν γράφει. «Ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων, λέγοντες φωνῇ μεγάλη ἄξιον ἐστὶ τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον...» (Ἀποκ. ε' 11-12). Δηλαδή ὅ,τι εἶδε καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ μὲ τίς μύριες χιλιάδες κ.λ.π. Ἐδῶ φαίνεται ὀλοκάθαρα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ἄκακο ἀρνίον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ποῦ θὰ κρίνει τὰ σύμπαντα.

(Σημ: Ἴδὲ εἰς βιβλίον Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου, Ε.Π.Ε. Πατερικὲς Ἐκδόσεις, Θεσσαλονίκη 1985, σελ. 341-344, ἐρμηνεῖα).

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΒΡΑΙΟ ΤΡΥΦΩΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ (Ἀπολογηταί, Ἰουστίνος, Πατερικαὶ Ἐκδόσεις Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Σέλ.341-343, ἐρμηνεῖα).

«Ἄν δὲ τόση δύναμις δεικνύεται ὅτι ἠκολούθησε καὶ ἀκολουθεῖ τὴν οἰκονομίαν τοῦ πάθους Του, πόση θὰ εἶναι ἢ κατὰ τὴν μέλλουσαν ἔνδοξον παρουσίαν Του; Διότι θὰ ἔλθῃ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐπάνω εἰς τὰς νεφέλας, καθὼς προεμήνυσε ὁ Δανιήλ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἀγγέλους.

Εἶναι δὲ οἱ ἐξῆς λόγοι: "παρετήρουν ἕως ὅτου ἐτέθησαν θρόνοι καὶ ἐκάθησεν ὁ παλιὸς τῶν ἡμερῶν, ἔχων περιβολὴν ὡς χιόνα λευκὴν καὶ τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς του ὡς ἔριον καθαρὸν, ἐνῶ ὁ θρόνος του ἦτο ὡς φλόγα πυρός, οἱ τροχοὶ του ὡς πῦρ φλέγον. Ποταμὸς πυρὸς ἔρρεε πηγάζων ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν εἰς αὐτὸν καὶ μύρια μυριάδες τὸν περιεστοίχιζον. Ἦνοιγησαν βίβλοι καὶ ἐκάθησε κριτήριον".

Τοῦ ἰδίου Ἁγίου Ἰουστίνου, σελ. 481.

Ὅταν «ὁ Δανιήλ λέγῃ ὡς υἱὸν ἀνθρώπου τὸν παραλαμβάνοντα τὴν αἰώνιον βασιλείαν», δὲν ὑπαινίσσεται τὸ ἴδιον ἀκριβῶς; Πράγματι τὸ ὅτι εἶπεν: «ὡς υἱὸν ἀνθρώπου» δηλώνει φαινόμενον μὲν καὶ γενόμενον ἀνθρώπων, ἀλλὰ μὴ προερχόμενον ἀπὸ ἀνθρώπινον σπέρμα. Καὶ τὸ ὅτι εἶπε τοῦτον λίθον ἀποκοπέντα χωρὶς χειράς, ἔκραξε τὸ ἴδιον ἐν μυστηρίῳ διότι τὸ νὰ λέγῃ ὅτι ἐξετμήθη ἄνευ χειρῶν, ἐννοεῖ ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον ἔργον, ἀλλ' ἔργον τῆς βουλής τοῦ προβάλλοντος αὐτὸν Πατρὸς τῶν ὄλων Θεοῦ».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

«Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου

έρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς» (κεφ. κδ' 30).

«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ καὶ συναχθήσονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἀφοριεῖ...» (κεφ. κε' 31).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

«Καὶ τότε ὄψονται τὸ υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς...» (κεφ. κα' 27).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

«Καὶ τότε ὄψονται τὸ υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης» (κεφ. ιγ' 26, ιδ' 62).

3^{ov}) Ἴδὲ 17^{nc} Δεκεμβρίου τοῦ Προφήτου Δανιήλ καὶ τριῶν Παίδων.

Στιχηρὰ Ἑσπερινοῦ, 3^{ov} τροπάριον. (Νὰ, πῶς ἐρμηνεύουν τὴν προφητεία τοῦ προφήτου καὶ οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες καὶ ὕμνογράφοι καὶ βιογράφοι τῆς Ἐκκλησίας):

«Ἐπὶ θρόνου καθήμενον, καὶ Ἀγγέλοις κυκλούμενον, τὸν ὑπὲρ κατάληψιν ἐθεώρησας, Κριτὴν ὑπάρχοντα δίκαιον, Προφήτα θαυμάσιε· ἐκπλαγεῖς δὲ τὸ φρικτόν, τῆς ἐμφόβου ὀράσεως διεσήμανας, τοῖς μετέπειτα πᾶσιν ὑπογράψας, τὴν δευτέραν παρουσίαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν». (Ἀναπολόγητοι οἱ παρερμηνευτές).

4^{ov}) Ἴδὲ ἀκολουθία τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, 1^{ov} Κάθισμα ὄρθρου: «Προφητείας τὴν χάριν πεπλουτικῶς, τῆς Πανάγνου τὸν τόκον σκιαγραφεῖς, καὶ λύεις ὄνειρα, τῶν κρατούντων σαφέστατα...».

5^{ov}) Ἴδὲ τῆς αὐτῆς ἀκολουθίας, Θεοτοκίον δ' ὠδῆς: «Μυσταγωγεῖ τοὺς τύπους, τῆς ἀπορρήτου σαρκώσεως Ἄχραντε, τῆς ἐκ σοῦ Ὑψίστου, Δανιήλ ὁ Προφήτης ὁ Ἐνδοξος».

6^{ov}) Ἴδὲ ε' ὠδὴ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων, 2^{ov} τροπάριον: «Νοερῶς ἐμμεῖτο, Δανιήλ φιλόανθρωπε, τὰ σὰ μυστήρια: ἐπὶ γὰρ νεφέλης, ὡς Υἱὸν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, τῶν Ἐθνῶν ἀπάντων οἶα Κριτὴν καὶ Βασιλέα, ἐθεώρει νοὸς καθαρότητι». (Θεόπνευστη ἐρμηνεία).

7^{ov}) Ἴδὲ Θεοτοκίον τῆς στ' ὠδῆς: «Ἴδου Παρθένοσ ἐν μήτρᾳ, ἐμφανῶς συλλαμβάνει Χριστὸν τὸν Θεὸν· ἧς περ τὴν προτύπωσιν, ἐλλαμφθεῖς τῷ Πνεύματι, προεώρακε Δανιήλ ὁ Ἐνδοξος».

8^{ov}) 18^{nc} Δεκεμβρίου τῶν Πατέρων, ζ' ὠδὴ, 5^{ov} τροπάριον: «Τῇ θεωρίᾳ ἐνατενίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Προφήτης, πάλαι Δανιήλ, Χριστοῦ προτυποῖ, τὴν δευτέραν ἔλευσιν, καὶ τὰ ἐν ταύτῃ φρικτὰ προκαταγγέλει, ἐκβοῶν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ». (Θεοπνεύστως οἱ Ἅγιοι ὕμνογράφοι ἐρμήνευσαν τὴν προφητείαν).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Η'.

Περὶ τοῦ ποῖος ἔδωσε στὸν Μωϋσῆ τὸν νόμον εἰς Σινᾶ.

1 Φεβρ. προεόρτιον ἔσπερινοῦ: «Σήμερον Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται ...ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ πλάκας δόντα αὐτῷ».

1 Φεβρ. κανὼν προεόρτιος ὡδὴ α' 4^{οῦ} τροπάριον: " ...κατὰ νόμον ὑπέικεις Χριστέ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι τὸν Νόμον, ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ. "

1 Φεβρ. κάθισμα Ὁρθρου: «...ὁ δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλοι χαράξας τὸν Νόμον ἐν Σινᾶ...».

1 Φεβρ. θ' ὡδὴ, β' τροπάριον: «Ὁ πλαξὶν ἐγχαράξας τὸν τοῦ γράμματος νόμον, χερσὶ πρεσβύτου ὡς νήπιον ἀγκαλίζεται...».

2 Φεβρ. Ἐσπερινοῦ β' τροπάριον: «Δέχου Συμεών ὃν Μωϋσῆς νομοθετοῦντα προεώρα ἐν Σινᾶ, βρέφος γενόμενον».

2 Φεβρ. εἰς Λιτὴν: «ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν Νόμον ἐν Σινᾶ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται...».

2 Φεβρ. β' τροπάριον Λιτῆς: «Σήμερον, ὁ πάλοι τῷ Μωσεῖ ἐν Σινᾶ ἐπιδοὺς Νόμον, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς...». (Ἰδὲ καὶ Παρακλητικὴ, ἦχος πλ. α', α' ὡδὴ).

2 Φεβρ. 4^{οῦ} τροπάριον Λιτῆς: «Σήμερον Συμεών, τὸν Κύριον ὑποδέχεται ...ὃν ἐν τῷ Σινᾶ πλάκας δόντα τῷ Μωϋσῆ...».

2 Φεβρ. κάθισμα μετὰ τὴν γ' ὡδὴ: «Ἐν Σινᾶ πάλοι κατεῖδε Μωϋσῆς τὰ ὀπίσθα Θεοῦ ...νῦν Συμεών τὸν σαρκωθέντα Θεὸν ἐνηγκαλίσατο».

2 Φεβρ. Μεγαλυνάριο θ' ὡδῆς: «Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ πρεσβύτης Συμεών τὸν τοῦ Νόμου ποιητὴν καὶ Δεσπότην τοῦ παντός».

3 Φεβρ. "Δόξα" Ἀποστίχων: «Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν Νόμον πάλοι ἐν Σινᾶ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται».

4 Φεβρ. Ἐσπερινοῦ γ' τροπάριον: «Ὁ ἐν Σιναίῳ ὄρει τὸν νόμον τάξας ποτέ, νῦν ἐν Σιών ...χερσὶ τῆς Θεοτόκου ὡς βρέφος Χριστέ».

4 Φεβρ. "Δόξα" Ἀποστίχων: «Σήμερον Συμεών τὸν Κύριον ὑποδέχεται, ὃν ἐν τῷ Σινᾶ πλάκας δόντα τῷ Μωσῆ, οὗτος ἐστὶν ὁ ἐν προφήταις λαλῶν».

30 Ἰανουαρίου εἰς Αἴνους: «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν τῷ ναῷ προσφέρεται ὡς βρέφος, ὁ Μωσεῖ διδοὺς τὸν Νόμον».

6 Αὐγούστου 3^{οῦ} τροπάριον Ἐσπερινοῦ: «...Συλλαλοῦντες Χριστῷ Μωϋσῆς καὶ Ἥλιος ἐδείκνυον ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει καὶ ὁ πάλοι διὰ νόμου καὶ προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός...».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, 4^{ov} τροπάριον Ἑσπερινοῦ: «Ὁρος Σινᾶ ἐν ᾧ οἱ πόδες Σου ἔστησαν Κύριε, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνέρωσεν ἡ φρικτὴ Σου Μεταμόρφωσις».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, 1^{ov} τροπάριον Ἑσπερινοῦ: «Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγὼ εἰμὶ λέγων ὁ ὼν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαβώρ μεταμορφωθείς...».

Τῆς Ἀναλήψεως, Ὁρθρος, α' ὠδή: «Τῷ ὀφθέντι Θεῷ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Σινᾶ καὶ Νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεῖ...».

4 Σεπτεμβρίου, Ὁρθρος, ὠδὴ α': «Μωσῆς ὡς ἐνωπίω Θεῷ συνομιλήσας πρῶτος ἐμφανῶς, ἐν προσώπῳ πρὸς πρόσωπον ...βλέψας Αὐτόν».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, γ' ὠδή: «Ἦχθης τοῦ φρικτοῦ ὀράματος πάνσοφε, ἀλλ' ἐσχέθης φωνὴ Κυρίου, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, ε' ὠδή: «Τῇ πέτρᾳ σκεπασθεὶς θεόπτα, τὴν σάρκωσιν ἔγνωσ τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια».

Θεοτοκίον τῆς ἀνωτέρω ὠδῆς: «Εἰσέδυσ αἰσθητῶς, τῷ γνόφῳ καὶ ἔμαθες τὰ ἄρρητα ᾧ θεόπτα, ὡς μέλλει ἐκ Παρθένου, Θεὸς σαρκὶ τεχθῆσεσθαι».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, η' ὠδή: «...ἅπαντα ἔβλεψας τῆς Παρθένου τὰ ἰνδάλματα, προδιαγράφοντα αὐτῆς τὴν θείαν γέννησιν, ἐν φλογὶ βάτον κατεῖδες μορφήν τὴν ἀόρατον».

Τῆς αὐτῆς ἑορτῆς, θ' ὠδή: «Γέγονας αὐτόπτης Κυρίου θεόπτα καὶ μετὰ θάνατον, οὐκ ὡς ἐν πέτρᾳ τὸ πρὶν, ἀλλ' ἀνθρωπίνῳ σώματι, φῶς ἀπαστράπτοντα θεότητος».

Μεσονυκτικὸ Κυριακῆς, πλ' α', γ' ὠδή: «Ἐφάνης τῷ Μωσῆ ἐν βάτῳ ὡς ἄγγελος βουλής Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν σάρκωσιν Θεοῦ Λόγε».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ'.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.

26. «Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός...» (Κάθισμα Ὁρθρου Ὑπαπαντῆς, 2 Φεβρ.).

27. «Ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾶ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὀρεῖται· καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου ποιητῆς, τὸν νόμον ἐκκληρῶν, ναῶ προσάγεται» (Στιχηρὸν Ἰδιόμελον Λιτῆς Ὑπαπαντῆς).

28. «Ὁ Παλαιὸς ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόκον ὑετὸς Πάναγνε, ἐπὶ τὴν σὴν γαστέρα κατῆλθε τὴν ἡγιασμένην, καὶ νέος ἐφάνη Ἀδὰμ ὁ φιλάνθρωπος» (Θεοτοκίον ε' ὠδῆς, Ἀκολουθία ἀγ. Πολυκάρπου Σμύρνης, 23 Φεβρ.).

29. «Νέον παιδίον ὑπὲρ λόγον τέτοκας, τὸν παλαιὸν ἡμερῶν, νέας ἐν γῆ τρίβους, ἀρετῆς δεικνύμενον· οὐ ὁ κλεινὸς θεράπων σου, Ἀθανάσιος κόρη, τῷ ἔρωτι τιτρωσκόμενος, τοῦτόν σοι τὸν οἶκον ἐδείματο» (Θεοτοκίον α' ὠδῆς ἀκολουθίας Ὁσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, 5 Ἰουλ.).

30. «Νέον βρέφον ἡμῖν, τὸν Παλαιὸν ἡμερῶν, ἀγνή Παρθένε ἀπεκύησας, παλαιωθεῖσαν τὴν φύσιν ἀνακαινίσαντα, ἀνθρώπων Πανάμωμε, τῷ Θείῳ πάθει αὐτοῦ» (Παρακλητική, Θεοτοκίον α' ὠδῆς, πλ. α', Παρασκ. πρωί).

31. «Νέον ἡμῖν, βρέφος ἀπεκύησας, τὸν Παλαιὸν ἡμερῶν, νέας ἐπὶ γῆς, τρίβους ὑποδεικνύντα, καὶ τὴν παλαιωθεῖσαν φύσιν καινουργοῦντα, Ἀνύμφευτε εὐλογημένη» (Παρακλητική, Θεοτοκίον η' ὠδῆς πλ. β', Τρίτη πρωί).

32. «Νόμους τῆς φύσεως Κόρη, ὑπὲρ φύσιν λαθοῦσα, νέον παιδίον ἐπὶ γῆς, ἐκύησας ἀγνή Νομοδότην ὄντα, καὶ Παλαιὸν ἡμερῶν, νοητὲ Οὐρανέ, τοῦ τῶν πάντων Ποιητοῦ· διὸ πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζομεν» (Τριώδιον, Κυριακὴ ε' Νηστειῶν, Θεοτοκίον θ' ὠδῆς).

33. «Ἀλλὰ τί εἶπω, ἢ τί λαλήσω; Ἐκπλήττει γὰρ με τὸ θαῦμα. Ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν παιδίον γέγονεν, ὁ ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου καθήμενος ἐν φάτνῃ τίθεται...» (Ἰωαν. Χρυσόστομος, Λόγος εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος, PG.56,389, Συνταξ. Ιβ' σελ.677).

34. «Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτω, πᾶσα γλῶσσα ἀσάτω, πᾶσα ψαλλέτω, πᾶσα δοξολογησάτω παιδίον Θεόν, τεσσαρακοθήμερον καὶ προαιώνιον, παιδίον μικρὸν καὶ παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, παιδίον θηλάζον καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴν» (Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Λόγος εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν, Δ' ΒΕΠ 39, 278.ε).

35. «Ἐπὶ τούτοις πᾶσι παρρησιασάμενος ὁ δίκαιος, καὶ τῇ προτροπῇ εἴξας τῆς διακονησαμένης Θεῷ πρὸς ἀνθρώπους Θεομήτορος, ὑπεδέξατό με ταῖς γηραλέαις ἀγκάλαις τὸν ἐν νηπιότητι παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, εὐλόγησε δὲ τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Νῦν ἀπολύεις...» (Μεθόδιος Ὀλύμπου, Εἰς τὸν Συμεῶνα καὶ εἰς τὴν Ἄνναν..., Η' PG 18,365B).

36. «Ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν παιδίον γέγονεν» (Μ.Ἀθανάσιος, Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, 1 ΒΕΠ 36,225.20).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι'.

Διαφόρων Ἁγίων μαρτυρίες γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνάρχου Πατρός.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου «Αἱ ἅγιοι οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι», σελ. 183, Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός)

«Ἰωάννης ὁ ἐκ Δαμασκοῦ τῆς Συρίας καταγόμενος, υἱὸς Σεργίου τοῦ μεγάλου Λογοθέτου, ἦτοι τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ παρὰ τῷ Χαλίφῃ τῶν Ἀράβων, ἐξεπαιδεύθη παρὰ τῷ ἐκ Καλαβρίας σοφωτάτῳ Μοναχῷ Κοσμᾷ, ἀποβὰς εἰς τῶν λογιωτέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν εὐγλωττίαν του Χρυσορρόας. Ἦν δὲ κατὰ τὸν ἐγκωμιστὴν αὐτοῦ περὶ τὴν ἀριθμητικὴν ἄλλος Πυθαγόρας καὶ Διόφαντος, περὶ δὲ τὴν Γεωμετρίαν νέος Εὐκλείδης, περὶ τὴν Ἠθικὴν, ἄλλος Ἀριστοτέλης καὶ Πλάτων, δεινὸς περὶ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς, μύστης τῆς Μουσικῆς ἄριστος, γνώστης ἀκριβῆς τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως τῆς τ' ἐπιγείου καὶ τῆς οὐρανίας, φιλόσοφος δὲ καὶ Θεολόγος οὐδενὸς δεύτερος, συντάξας μακρὰν ἐξήγησιν τῆς κατ' Ἀριστοτέλη, Πορφύριον καὶ Ἀμμώνιον διαλεκτικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων. Γινόμενος δὲ μοναχὸς ἔγραψε τοὺς τρεῖς πρὸς τοὺς διαβάλλοντας τὰς ἁγίας Εἰκόνας ἀπολογητικούς λόγους, τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν ὁποίων ἀνωμολόγησαν καὶ αὐτοὶ δὴ οἱ ἀντίπαλοί του.

Αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων ἀποκαλεῖ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν Χελιδόνα λιγυρὰν καὶ ἀηδόνα μελιχρᾶν καὶ ἠδύλαλον καὶ τῶν ἀσμάτων λύραν παναρμόνιον πηγὴν νέκταρ βλύζουσαν ἄϋλον. Κρατῆρα χρυσόρρειθρον καὶ μουσικὸν τοῦ πνεύματος ὄργανον».

Εἰς τὸ βιβλίον: «Θεωρία τῆς ἀγιογραφίας» (Ἰωάν. Βράνου) ἀναφέρει ὅτι στὴ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία ὁ πατὴρ δὲν εἰκονίζεται, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ-Υἱὸ γιὰ δύο λόγους: Πρῶτον γιὰτὸ ὅτι ὁ Πατὴρ δὲν προσέλαβε σάρκα, ὅπως ὁ Υἱὸς μὲ τὴν ἐνανθρώπησιν καὶ συνεπῶς κανεὶς δὲν ἔχει δεῖ τὸν Θεὸ-Πατέρα. Δεύτερον, κάθε πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ὀλόκληρος ὁ Θεός. Ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἡ μόνη πλήρης δογματικὴ εἰκόνα τῆς Ἁγ. Τριάδος ποὺ μᾶς ἄφησε κληρονομία ἢ Παράδοση.

Ὁ ὁσῖος Νεκτᾶριος τῆς Ὀπτινα τὸ 1916 ἐδέχθη τὴν Ναταλία Β. καὶ τὴν ἀδελφὴν της ποὺ ἤθελαν νὰ γίνουν μοναχές, ἀφοῦ τις ὠδήγησε μπροστὰ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος (φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ) εἶπε: " Σὰς δέχομαι ὅπως ὁ Ἀβραάμ ὑποδέχθηκε τὴν Ἁγία Τριάδα».

Εἰς τὸ βιβλίον: «Ἁγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Χαραλ. Βασιλοπούλου, σελ. 256). «... ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπῆγε εἰς τὸν Ἀβραάμ ὡς τρεῖς ἄνθρωποι καὶ τοὺς ἐπῆρε εἰς τὴν καλύβα του καὶ τοὺς ἐφίλευσεν. Τότε ἐκατάλαβε πῶς ἦτο ἡ Ἁγία Τριάς καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Εἰς τὸ βίον τοῦ ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντιανῆς διαβάζομε ὅτι ὁ ἅγιος εἶδε φοβερὴ ἀποκάλυψη: «Ὁ Πατέρας τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ, ὁ Γεννήτωρ, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο καὶ ἀκατάληπτο, ἀνέτειλε ξαφνικὰ λάμποντας πάνω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἀπέραντο θάλαμον, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀχραντὴν δυνάμειν...».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὅτι ὁ ἄναρχος Πατὴρ δὲν ζωγραφίζεται:

1. «Τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσωμάτου καὶ ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ, τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα. Παραφροσύνης ἄκρας καὶ ἀσεβείας τὸ σχηματίζουν τὸ Θεῖον» (PG, 94,1169C).

2. «Ἄδύνατον εἰκονίζεσθαι Θεὸν τὸν ἄποσον καὶ ἀπερίγραπτον καὶ ἀόρατον» (PG, 94,1237C).

3. «Πάλαι ὁ Θεὸς, ὁ ἀσώματος οὐδαμῶς εἰκονίζετο. Νῦν σαρκὶ ὀφθέντος Θεοῦ, εἰκονίζω Θεοῦ τὸ ὀρώμενον» (PG, 94,1245A).

4. «...ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπερίγραπτός ἐστι» (PG, 96,1353C)

5. «Ὅταν ὀρατὸς σαρκὶ ὁ ἀόρατος γένηται, τότε εἰκονίσεις τὸ ὁμοίωμα τοῦ ὀραθέντος» (PG, 94,1240A).

6. «Οὐ τὴν ἀόρατον εἰκονίζω Θεότοτητα, ἀλλ' εἰκονίζω Θεοῦ τὴν ὀραθεῖσαν σάρκα» (PG, 94,1236C).

7. «Εἰ δὲ θεότητος τῆς αὐλοῦ καὶ ἀσωμάτου καὶ ἀοράτου εἰκόνα τις τολμήσει ποιῆσαι, ὡς ψευδῆ ἀποβαλλόμεθα» (PG, 94,1293D).

8. «Θεοῦ ἀσωμάτου, μήτε περιγραφὴν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς τὸ μὴ ὀραθὲν εἰκονισθήσεται;» (PG, 94,1289).

9. «Δανιὴλ ὁμοίωμα ἀνθρώπου εἶδε, ὡς υἱὸν ἀνθρώπου ἐλθόντα ἐπὶ τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, εἶδε τὸν τύπον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι. Ἐμελλε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀόρατος, ἀνθρωπος γίνεσθαι, ἵνα ἐνωθῆ τῇ φύσει ἡμῶν» (PG, 94,1317-14-20). (Σημ.: Ἐδῶ πάλι φαίνεται ὅτι οἱ ὑποσημειώσεις τοῦ Ἱ. Πηδαλίου ἦσαν τῶν παπικῶν στὴν Βενετία).

10. «Ἐχομε λάβει ἀπ' τὸν Θεὸν τὴν ἰκανότητα νὰ διακρίνομε τί μποροῦμε νὰ ἀεικονίσουμε καὶ τί εἶναι ἀπερίγραπτο» (PG, 94,1237).

11. «Ἡ εἰκόνα εἶναι ὁμοίωμα ποὺ χαρακτηρίζει σ' ὅλα τὸ πρωτότυπό της» (PG, 94,1240).

12. «Κατάλληλα γιὰ ἀπεικόνιση, εἶναι τὰ φυσικὰ πράγματα ποὺ ἔχουν σχῆμα καὶ τὰ σώματα ποὺ εἶναι περιγραπτὰ κι' ἔχουν τὰ φυσικὰ χρώματα» (PG, 94,1344).

13. «Ὅταν ὁ Λόγος ἀποκτᾷ σῶμα καὶ σάρκα τότε μπορεῖς νὰ ζωγραφίσῃς τὴν εἰκόνα Του» (PG, 94,1240).

14. «Ἄν προσπαθούσαμε νὰ κατασκευάσουμε εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, θὰ ἦταν πράγματι ἁμαρτία, τέτοια εἰκόνα τῆς θεότητος (δηλ. Ἁγ. Τριάδος) τὴν ἀπορρίπτομε ὡς ψευδῆ καὶ νόθα» (PG, 94,1293).

15. «Όταν όρατός σαρκή ό άόρατος γένηται, τότε εικόνης τώ όμοίωμα τού όραθέντος, ό έν μορφή Θεού ύπάρχων μορφήν δούλου λαβών, τότε έν πίναξι χάρατε και άνατίθει πρός θεωρίαν τόν όραθέντα καταδεξάμενον... χάρατε τήν έκ Παρθένου γέννησιν, τήν Βάπτισιν έν Ίορδάνη τήν Μεταμόρφωσιν, τά πάθη, τόν θάνατον, τά θαύματα, τόν Σταυρόν τήν Ταφήν, τήν Άνάστασιν, τήν Άνάληψιν, πάντα γράφε και λόγω και χρώμασι... άπαγορεύεται μόνον ή τού άοράτου Θεού έξεικόνησις» (Άγίου Νεκταρίου, "Αί Οίκουμενικαί Σύνοδοι", σελ. 184).

16. «Και Άδάμ είδε Θεόν, και Ίακώβ και Μωϋσή και Ήσαίας και Δανιήλ προσέκύνησαν πάντες ιδόντες τόν τύπον και τήν εικόνα τού μέλλοντος» (PG, 94,1345C).

17. Τού όσιου άββά Ίωάννου πρεσβυτέρου Δαμασκηνού "Έκδοσις άκριβής της όρθοδόξου πίστεως".

«Τώ θεϊόν είναι άκατάληπτο και δέν πρέπει νά ζητούμε και νά περιεργαζώμαστε όσα δέν μās έχουν παραδοθει άπό τούς άγίους προφήτες και άποστόλους και εύαγγελιστές. "Θεόν ούδεις έώρακε πώποτε. Ο μονογενής Υιός ό ών έν τούς κόλποις τού Πατρός αυτός έξηγήσατο". Άρρητο είναι λοιπόν τώ θεϊόν και άκατάληπτο. "Ούδεις γάρ έπιγινώσκει τόν Πατέρα ει μη ό Υιός, ούδέ τόν Υιόν ει μη ό Πατήρ". Επίσης και τώ Πνεϋμα τώ Άγιο μέ τόν ίδιο τρόπο γνωρίζει ότιδήποτε άφορā τόν Θεό, όπως άκριβώς τώ πνεϋμα τού άνθρώπου γνωρίζει ότιδήποτε άφορā τόν άνθρωπο. "Υστερα λοιπόν άπό τήν πρώτη και μακάρια φύση κανείς άλλος δέν γνώρισε ποτέ τόν Θεό, όχι μόνο άπό τούς άνθρώπους αλλά και άπό αυτά άκόμη τά Χερουβίμ και τά Σεραφίμ..."» (σελ. 27).

18. «Ότι λοιπόν ό Θεός είναι άναρχος, άτελεύτητος, αϊώνιος και αϊδιος, άκτιστος, άτρεπτος, άναλλοίωτος, άπλός, άσύνθετος, άσώματος, άόρατος, άψηλάφητος, άπερίγραφτος, άπειρος, άπεριόριστος, άκατάληπτος, άσύλληπτος, άγαθός, δικαιος, παντοδύναμος, δημιουργός όλων τών κτισμάτων, παντοκράτορας, παντεπόπτης, προνοητής τών όλων, έξουσιαστής, κριτής, και τώ γνωρίζουμε και τώ όμολογοϋμε...» (σελ. 29).

19. «Γιά τώ τί είναι ό Θεός. Τώ άκατάληπτο αυτού.

Ότι λοιπόν ύπάρχει Θεός, είναι φανερό τί όμως είναι κατά τήν ούσία και τή φύση του, τούτο είναι έντελώς άκατάληπτο και άγνωστο. "Ότι έξάλλου τώ θεϊόν είναι άσώματο, κι αυτό είναι φανερό. Πώς μπορεί νά είναι σώμα τώ άπειρο, αυτό που δέν έχει όρια και σχήμα, και τώ άψηλάφητο και τώ άόρατο και τί άπλό και τώ άσύνθετο..."» (σελ. 37).

20. «Γιά τήν Άγία Τριάδα.

Γί αυτό λοιπόν πιστεύουμε σέ ένα Θεό, σέ μία άρχή άναρχη, άκτιστη, άγέννητη και άνόλεθρη και άθάνατη, αϊώνια, άπειρη, άπερίγραφτη, άπεριόριστη, άναλλοίωτη, άόρατη, πηγή άγαθότητος και δικαιοσύνης, φώς νοερό, άπρόσιτο, δύναμη, που δέν γνωρίζεται μέ κανένα μέτρο αλλά μόνο μετριέται μέ τή συγγενή βούληση –γιατί τά πάντα μπορεί νά κάνει, όσα θέλει» (σελ. 47).

21. «Πιστεύουμε σέ ένα Πατέρα, τήν άρχή και αίτια όλων, που δέν γεννήθηκε άπό κανένα, τόν μόνο άναίτιο και άγέννητο, δημιουργό όλων, αλλά Πατέρα κατά τή φύση ενός μόνου, τού μονογενοϋς Υιού του, τού Κυρίου και Θεού και σωτήρα μās Ίησοϋ Χριστοϋ και προβολέα τού Παναγίου Πνεϋματος. Και σέ ένα Υιό τού Θεού τόν μονογενή, τόν Κύριό μας Ίησοϋ Χριστό, που

γεννήθηκε από τόν Πατέρα πριν από όλους τους αιώνες, φῶς από φῶς, Θεό ἀληθινό από Θεό ἀληθινό, πού γεννήθηκε καί δέν δημιουργήθηκε, μέ τόν Πατέρα ὁμοούσιο, διά μέσου του ὁποίου ἔγιναν τά πάντα. Λέγοντας "πριν από όλους τους αιώνες", δείχνουμε ὅτι ἡ γέννησή του εἶναι ἀχρονή καί ἀναρχή γιατί δέν ἦλθε στήν ὑπαρξη ἀπό τό μή ὄν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξας, ὁ χαρακτήρας τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατέρα, ἡ ζῶσα σοφία καί δύναμη, ὁ ἐνυπόστατος Λόγος, ἡ οὐσιαστική καί τέλεια καί ζῶσα εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ἀλλά πάντοτε ἦταν μέ τόν Πατέρα καί στόν Πατέρα, γεννημένος ἀπ' αὐτόν μέ αἶδιο καί ἀναρχο τρόπο γιατί δέν ὑπῆρχε διάστημα, κατά τό ὁποῖο ὑπῆρχε ὁ Πατέρας, χωρίς νά ὑπάρχει ὁ Υἱός, ἀλλά ἅμα Πατέρας ἅμα Υἱός, γεννημένος ἀπό αὐτόν δέν θά μπορούσε ἄλλωστε νά ὀνομαστῆ Πατέρας χωρίς τόν Υἱό. Ἐξάλλου ἂν ὑπῆρχε, μή ἔχοντας Υἱό, δέν ἦταν Πατέρας, καί ἂν ὕστερα ἀπέκτησε Υἱό, ἔγινε Πατέρας μετά ἀπό αὐτό, γιατί δέν ἦταν πριν ἀπό τή γέννηση τοῦ Υἱοῦ, καί ἀλλοιώθηκε ἀπό τό νά μή εἶναι Πατέρας στό νά γίνει Πατέρας, πράγμα πού ξεπερνᾷ τά ὅρια κάθε βλασφημίας. Γιατί εἶναι ἀδύνατο νά ποῦμε ὅτι ὁ Θεός στερεῖται τή φυσική γονιμότητα καί ἡ γονιμότητα εἶναι ἡ κατὰ φύση γέννηση ἐνός ὁμοίου ἀπ' αὐτόν, δηλαδή ἀπό τήν οὐσία του.

Εἶναι ἀσέβεια λοιπόν νά λέμε ὅτι στή γέννηση τοῦ Υἱοῦ μεσολαβεῖ χρόνος ἢ ὅτι μετά τόν Πατέρα ἔγινε ἡ ὑπαρξη τοῦ Υἱοῦ· γιατί παραδεχόμαστε τή γέννηση τοῦ Υἱοῦ ἀπ' αὐτόν τόν ἴδιο, δηλαδή ἀπό τή φύση τοῦ Πατέρα. Καί ἂν δέν δεχτοῦμε ὅτι ἀπό τήν ἀρχή ὁ Υἱός συνυπάρχει μέ τόν Πατέρα, γεννημένος ἀπ' αὐτόν, παρeisάγουμε τροπή τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατέρα, ἐπειδὴ ἐνῶ δέν ἦταν Πατέρας, ὕστερα ἔγινε» (σελ. 49,51).

22. «Ὅπως ἀκριβῶς ἡ φωτιά καί τό φῶς, πού προέρχεται ἀπ' αὐτήν, συνυπάρχουν ἀχώριστα, καί δέν ὑπάρχει πρώτη ἡ φωτιά καί ἔπειτα τό φῶς, ἀλλά καί τά δύο μαζί, καί ὅπως τό φῶς πού γεννιέται πάντοτε ἀπό τή φωτιά, πάντοτε μένει σ' αὐτή καί ποτέ δέν χωρίζεται, ἔτσι καί ὁ Υἱός γεννιέται ἀπό τόν Πατέρα καί ποτέ δέν χωρίζεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλά πάντοτε μένει σ' αὐτόν. Τό φῶς ὅμως, πού γεννιέται ἀπό τή φωτιά ἀχώριστα καί μένει πάντοτε σ' αὐτήν, δέν ἔχει δική του ὑπόσταση παράλληλα πρὸς τή φωτιά, γιατί εἶναι φυσική ποιότητα τῆς φωτιᾶς. Ἀλλά ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ μονογενής πού γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα ἀχώριστα καί ἀδιάστατα καί μένει πάντοτε σ' αὐτόν, ἔχει δική του ὑπόσταση παράλληλα πρὸς τήν ὑπόσταση τοῦ Πατέρα» (σελ. 55).

23. «Ἄν φυσικά λέμε ὅτι ὁ Πατέρας εἶναι ἀρχή τοῦ Υἱοῦ καί μεγαλύτερος, δέν ὑπονοοῦμε ὅτι εἶναι σέ προτεραιότητα κατά τόν χρόνο ἢ κατὰ τή φύση, "δι' αὐτοῦ γάρ τοὺς αἰῶνας ἐποίησε", οὔτε κατὰ ἄλλη ἄποψη, παρά μόνο κατὰ τό αἴτιο, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ὁ Υἱός γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα καί ὄχι ὁ Πατέρας ἀπό τόν Υἱό καί ὅτι ὁ Πατέρας εἶναι αἴτιος τοῦ Υἱοῦ κατὰ φυσικό τρόπο, ὅπως παραδεχόμαστε ὅτι ἡ φωτιά δέν προέρχεται ἀπό τό φῶς, ἀλλά μόνον τό φῶς ἀπό τή φωτιά. Ὅταν λοιπόν ἀκούσουμε ὅτι ὁ Πατέρας εἶναι ἀρχή τοῦ Υἱοῦ καί μεγαλύτερος, τό μυαλό μας νά πάει στό αἴτιο. Καί ὅπως ἀκριβῶς δέν λέμε ὅτι ἄλλη οὐσία ἔχει ἡ φωτιά καί ἄλλη τό φῶς, ἔτσι δέν εἶναι δυνατό νά ποῦμε ὅτι ὁ Πατέρας ἔχει ἄλλη οὐσία καί ὁ Υἱός ἄλλη, ἀλλά καί οἱ δύο ἔχουν μία καί τήν ἴδια οὐσία. Καί ὅπως ἐπίσης παραδεχόμαστε ὅτι ἡ φωτιά λάμπει μέ τό φῶς πού προέρχεται ἀπ' αὐτήν, καί δέν θεωροῦμε τό προερχόμενο ἀπ' αὐτήν φῶς ὑπηρετικό ὄργανο τῆς φωτιᾶς, ἀλλά μᾶλλον δύναμη φυσική, ἔτσι λέμε ὅτι ὁ Πατέρας ὅλα, ὅσα δημιουργεῖ, μέ τόν

μονογενῆ του Υἱό, ὄχι σάν λειτουργικό ὄργανο ἀλλά ὡς φυσική καί ἐνυπόστατη δύναμη, τὰ δημιουργεῖ. Καί ὅπως λέμε ὅτι ἡ φωτιά φωτίζει καί πάλι λέμε ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας φωτίζει, ἔτσι ὅλα, ὅσα δημιουργεῖ ὁ Πατέρας, μέ ὁμοιο τρόπο καί ὁ Υἱός τὰ δημιουργεῖ. Ἀλλά ὅμως τὸ φῶς δέν ἔχει δική του ὑπόσταση παράλληλα πρὸς τὴν φωτιά, ἐνῶ ὁ Υἱός εἶναι τέλεια ὑπόσταση, ἀχώριστη ἀπὸ τὴν πατρική, ὅπως εἶπαμε παραπάνω. Γιατί εἶναι ἀδύνατο νὰ βρεθεῖ στήν κτίση εἰκόνα πού μπορεῖ νὰ δείξει μέ τὴν παρουσία τῆς ἀπαράλλακτα τὸν τρόπο υπάρξεως τῆς Ἁγίας Τριάδος» (σελ. 59).

24. «Τὰ λεγόμενα γιὰ τὸν Θεό.

Τὸ θεῖον εἶναι ἀπλὸν καί ἀσύνθετο. Καί αὐτὸ πού ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλά καί διάφρα εἶναι σύνθετο. Ἄν λοιπὸν ἀποκαλέσουμε τὸ ἄκτιστο καί τὸ ἄναρχο καί τὸ ἀσῶματο καί τὸ ἀθάνατο καί τὸ αἰώνιο καί τὸ ἀγαθὸ καί τὸ δημιουργικό καί τὰ παρόμοια οὐσιαστικές διαφορὲς στὸν Θεό, ἀφοῦ ἀπὸ τόσα πολλά ἀποτελεῖται τὸ θεῖον, δέν θὰ εἶναι ἀπλό ἀλλὰ σύνθετο, πράγμα πού εἶναι ἔσχατη ἀσέβεια. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ καταλάβουμε ὅτι καθετὶ ἀπὸ τὰ λεγόμενα γιὰ τὸν Θεό δέν σημαίνει τί εἶναι κατὰ τὴν οὐσία, ἀλλὰ φανερῶνει ἢ τί δέν εἶναι ἢ κάποια σχέση πρὸς κάτι ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀντιδιαστελλόμενα ἢ κάτι ἀπὸ αὐτὰ πού εἶναι ἀλογουθίες τῆς φύσεως ἢ ἐνέργεια» (σελ. 71).

25. Αὐτὸ λοιπὸν, πού προηγεῖται στὸν Θεό, εἶναι παραστατικό του εἶναι καὶ ὄχι τοῦ τί εἶναι, ἐνῶ αὐτὸ πού ἀκολουθεῖ εἶναι τῆς ἐνέργειας· ἐξάλλου τὸ ἄναρχο καί τὸ ἄφθαρτο καί τὸ ἀγέννητο, δηλαδή τὸ ἄκτιστο καί τὸ ἀσῶματο καί τὸ ἀόρατο καί τὰ παρόμοια, φανερῶνει τί δέν εἶναι, μέ ἄλλα λόγια ὅτι ὁ Θεός δέν ἄρχισε ποτέ νὰ ὑπάρχει οὔτε φθεῖρεται οὔτε ἔχει κτιστεῖ οὔτε εἶναι σῶμα οὔτε εἶναι ὁρατός» (σελ. 71,73).

26. «Τὰ λεγόμενα γιὰ τὸν Θεό μέ σωματικές παραστάσεις.

Ἐπειδὴ στή θεία Γραφή βρίσκουμε πάρα πολλά γιὰ τὸν Θεό νὰ εἶναι διατυπωμένα συμβολικά, περισσότερο μέ σωματικές παραστάσεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρουμε ὅτι εἶναι ἀδύνατο ἐμεῖς ὡς ἄνθρωποι καί περιβεβλημένοι μέ αὐτὸ τὸ παχὺ σαρκίο νὰ νοήσουμε ἢ νὰ ἐκφράσουμε τίς θεῖες καί ὑψηλές καί αὐλές ἐνέργειες τῆς θεότητος, παρά μόνο ἂν χρησιμοποιήσουμε ἀπὸ τὸν δικὸ μας κόσμο εἰκόνες καί τύπους καί σύμβολα. Ἔτσι λοιπὸν, ὅσα γιὰ τὸν Θεό εἶναι διατυπωμένα περισσότερο μέ σωματικές παραστάσεις, ἔχουν λεχθεῖ συμβολικά καί ἔχουν κάποιο ὑψηλότερο νόημα· γιατί τὸ θεῖον εἶναι ἀπλό καί ἀσχημάτιστο» (σελ. 75).

27. Ὁ Θεός λοιπὸν, ὡς αὐλὸς καί ἀπερίγραπτος, δέν βρίσκεται σὲ τόπο· γιατί ὁ ἴδιος εἶναι τόπος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐνῶ γεμίζει τὰ πάντα καί βρίσκεται πάνω ἀπ' αὐτὰ καί ὁ ἴδιος τὰ συνέχει» (σελ. 85).

28. Περιγραπτό εἶναι αὐτὸ πού περιλαμβάνεται σὲ τόπο ἢ χρόνο ἢ κατάληψη, ἐνῶ ἀπερίγραπτο αὐτὸ πού δέν περιέχεται ἀπὸ κανένα. Κατὰ συνέπεια ἀπερίγραπτο εἶναι μόνο τὸ θεῖον, ἐπειδὴ εἶναι ἄναρχο καί ἀτελεῦτητο καί περιέχει τὰ πάντα, χωρὶς νὰ περιέχεται ἀπὸ καμιά κατάληψη· γιατί εἶναι τὸ μόνο ἀκατάληπτο καί χωρὶς ὅρια καί δέν γνωρίζεται ἀπὸ κανένα, ἐνῶ μόνο αὐτὸ τὸ ἴδιο θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ ἄγγελος, ἀντίθετα, περιγράφεται καί σὲ χρόνο (γιατί ἄρχισε κάποτε νὰ ὑπάρχει) καί σὲ τόπο, ἂν καί νοητὰ, ὅπως εἶπαμε ἤδη, καί μέ κατάληψη (γιατί γνωρίζουν κάπως καί τὴ μεταξύ τους φύση καί ἀπὸ τὸν κτίστη ὀρίζονται τέλεια), ἐνῶ τὰ σῶματα περιγράφονται καί μέ ἀρχὴ καί μέ τέλος καί σὲ τόπο σωματικό καί μέ κατάληψη.

Τό θεῖον εἶναι ἄτρεπτο πέρα γιά πέρα καί ἀναλλοίωτο· γιατί ὅλα πού δέν ἀναφέρονται στήν ἐξουσία μας τά προόρισε μέ τήν πρόγνωση, τό καθένα στόν ἰδιαίτερο καί ταιριαστό καιρό καί τόπο. Καί γι' αὐτό ἀκριβῶς "ὁ Πατήρ οὐδένα κρίνει, τήν δέ κρίσιν πάσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ". ἔκρινε βέβαια καί ὁ Πατέρας, φυσικά καί ὁ Υἱός ὡς Θεός καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Υἱός ὡς ἄνθρωπος θά κατεβεῖ καί θά καθήσει σέ θρόνο δόξας (γιατί ἡ κάθοδος καί ἡ καθέδρα εἶναι χαρακτηριστικά του περιγραφτοῦ σώματος) καί θά κρίνει ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη μέ δικαιοσύνη.

Ὅλα ἀπέχουν ἀπό τόν Θεό, ὄχι κατά τόν τόπο ἀλλά κατά τή φύση. Σέ μάς ἡ φρόνηση καί ἡ σοφία καί ἡ σκέψη συμβαίνουν ὡς ἕξεις καί χάνονται, ὄχι βέβαια καί στόν Θεό. Σ' αὐτόν τίποτε δέν γίνεται καί ξεγίνεται· γιατί εἶναι ἀναλλοίωτος καί ἄτρεπτος καί δέν μπορούμε νά μιλοῦμε σ' αὐτόν γιά συμβεβηκότα. Τό ἀγαθό ὁ Θεός τό ἔχει σύνδρομο μέ τήν οὐσία του. Αὐτός πού ἐπιθυμεῖ πάντοτε τόν Θεό, τόν βλέπει. Γιατί ὁ Θεός εἶναι σέ ὅλα καί τά ὄντα συνδέονται στενά ἀπό τό ὄν, καί δέν ὑφίσταται ὑπαρκτό πράγμα, πού νά μήν ἔχει τό εἶναι στό ὄν, ἀφοῦ ὁ Θεός ἔχει σμίξει μέ ὅλα, ἐπειδή συνεχεῖ τή φύση, ἐνῶ μόνο ὁ Θεός Λόγος, μέ τήν ἅγια του σάρκα ἐνώθηκε καί ἔσμιξε ἀσύγχυτα κατά τήν ὑπόσταση μέ τή δική μας φύση. Κανείς δέν βλέπει τόν Πατέρα παρά μόνο ὁ Υἱός καί τό Πνεῦμα» (σελ. 87,89).

29. «...πραγματικά ἄυλο καί ἀσώματο εἶναι μόνο τό θεῖο» (σελ. 101).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου «Αἱ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Συνόδοι» γράφει ὅτι ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: (σελ. 185): «Ἀπαγορεύεται ἡ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐξεικόνισις. Θεοῦ ἐνανθρωπήσαντος, ἐπὶ γῆς ὄφθέντος σαρκὶ καὶ ἀνθρώποις συναναστραφέντος, ἦτοι Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ ἢ εἰκῶν ἐπιτρέπεται, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ τῆς Θεοτόκου...».

Εἰς σελ. 251: «Τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσωμάτου καὶ ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ, τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καὶ ἀσεβείας τὸ σχηματίζειν τὸ θεῖον (δηλ. τὸν Ἄναρχο Πατέρα)».

Εἰς σελ. 260, ἐκ τῆς ὁμολογίας Δοσιθέου: «Τῆς θείας καὶ ἀσχηματίστου οὐσίας εἰκόνα οὐδεὶς ποτὲ ἐπενόησε ποιῆσαι. Οὐ γὰρ θέμις τὸν ἀπερίγραφτον Θεὸν περιγραπτῆ εἰκόνι παρεικάζειν».

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου «Ὁρθόδοξος ἱερὰ κατήχησις». Ὁ ἅγιος φέρει μαρτυρίες Γραφικὰς καὶ Πατερικὰς, ὅτι ὅλες οἱ ἐμφάνειες εἰς τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἦσαν τοῦ μέλλοντος νὰ σαρκωθῆ Θεοῦ Λόγου καὶ ὄχι τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς. Ἐξηγεῖ Υἱὸν καὶ οὐχὶ τὸν Πατέρα. Ἐπίσης ὁ προφ. Ἡσαΐας εἶδε τὸν Υἱὸν προτοῦ νὰ σαρκωθῆ. Ἀποκλείει τελείως τὴν ἀγιογράφειν τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς.

Εἰς σελ. 246: «Ὅτι ὁ Ἰεχωβὰ ὁ ἀποκαλυφθεὶς τῷ Μωϋσεῖ Θεὸς ἐστὶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγ. Τριάδος καὶ ὅτι οὗτός ἐστι ὁ ἐν ὅλῃ τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἀποκαλυπτόμενος Θεός...».

Εἰς σελ. 255: «Ἐὰν ὁ Μωϋσῆς ἤκουσε τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἢ ὁ Ἀδάμ, οἱ δίκαιοι, οἱ πατριάρχαι, οἱ προφῆται καὶ πάντες πρὸς οὓς ἐλάλησεν ὁ Θεός, οὐκ ἂν ἔλεγεν ὁ Σωτὴρ ὅτι «οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἠκούσατε πώποτε, οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἐώρακατε».

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου
"Αἱ ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι"

(Ἴδε συνέχεια Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, σελ. 184, 185 ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου).

«Βαβαὶ τῆς σοφίας τοῦ νομοθέτου! πῶς εἰκονισθῆσεται τὸ ἀόρατον; πῶς εἰκασθῆσεται τὸ ἀνεῖκαστον; πῶς γραφήσεται τὸ ἄποσον καὶ ἀμέγεθες καὶ ἀόρατον; πῶς ποιηθῆσεται τὸ ἀνείδεον; πῶς χρωματουρηθήσεται τὸ ἀσώματον; Τί οὖν τὸ μυστικῶς μηνυόμενον; Δῆλον ὡς, ὅταν ἴδῃς διὰ σὲ γενόμενον ἄνθρωπον τὸν ἀσώματον τότε δράσεις τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· ὅταν ὁρατὸς σαρκί, ὁ ἀόρατος γένηται, τότε εἰκονίσεις τὸ τοῦ ὁραθέντος ὁμοίωμα· ὅτε ὁ ἀσώματος καὶ ἀσχημάτιστος, ἄποσός τε καὶ ἀπήλικος καὶ ἀμεγέθης τῇ ὑπεροχῇ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων μορφήν δούλου λαβὼν, ταύτη συσταλῆ πρὸς ποσότητά τε καὶ πηλικότητα καὶ χαρακτῆρα περιθῆται σώματος, τότε ἐν πίναξιν χάραττε καὶ ἀνατίθει πρὸς θεωρίαν τὸν ὁραθῆναι καταδεξάμενον».

«Ἀπαγορεύεται μόνον ἡ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐξεικόνισις, καθ' ἃ ἢ β' ἐντολὴ κελεύει· Θεοῦ δ' ἐνανθρωπήσαντος, ἐπὶ γῆς ὀφθέντος σαρκί καὶ ἀνθρώποις συναναστραφέντος, ἦτοι Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἡ εἰκὼν ἐπιτρέπεται».

Πρὸς δὲ τούτοις τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσώματου, καὶ ἀπεριγράπτου, καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ, τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καὶ ἀσεβείας τὸ σχηματίζειν τὸ θεῖον· ἐντεῦθεν ἐν τῇ παλαιᾷ, οὐκ ἦν τετριμμένη ἢ τῶν εἰκόνων χρῆσις.

Ὅτι ὁ Ἰεχωβὰ ὁ ἀποκαλυφθεὶς τῷ Μωϋσεῖ Θεὸς ἐστὶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ὅτι οὗτός ἐστι ὁ ἐν ὅλῃ τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἀποκαλυπτόμενος Θεός, θέλομεν ἀποδείξει: α) Ὅτι ἅπασαι αἱ θεῖαι ἐμφάνειαι αἱ γινόμεναι κατὰ τὴν Παλαιὰν οἰκονομίαν αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ ἀναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θεῖον πρόσωπον, καὶ β) Εἰς ἀποδείξεις μαρτυρούσας ὅτι τὸ ἐν τούτῳ θεῖον πρόσωπόν ἐστιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναλαβὼν καὶ ὁ τελειώσας τὸ ἔργον τῆς Οἰκονομίας, καὶ ὅτι ὁ αὐτός ἐστιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος ἐν Κατηχήσει δεκάτῃ λέγει: Οὗτος ὁ Μωϋσῆς φησι πρὸς αὐτόν. "Ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν". (Ἐξόδ. λγ' 13). Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ Προφῆται τότε ἐβλεπον τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καθὼ ἐχώρουν ἕκαστος.

“Ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, γνωστῶς, ἵνα ἴδω σε” ὁ δὲ φησίν. “Οὐδεὶς ὄψεται τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται” (Ἐξὸδ. λγ´, 20). Διὰ τοῦτο τοίνυν, ἐπειδὴ τὸ τῆς θεότητος πρόσωπον οὐδεὶς ἠδύνατο ἰδεῖν ζῶν, ἀνέλαβε τὸ τῆς ἀνθρωπότητος πρόσωπον, ἵνα τοῦτο ἰδόντες ζήσωμεν.

Ἦδη ἐξετάσωμεν καὶ τὰ χωρία, δι’ ὧν μαρτυρεῖται, ὅτι τὸ θεῖον τοῦτο πρόσωπόν ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναλαβὼν καὶ τελειώσας τὸ ἔργον τῆς οἰκονομίας· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Ὅτι ὁ ἀποκαλυφθεὶς τοῖς Ἰουδαίοις Θεὸς, ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ὅτι ὁ ἀποκαλυφθεὶς Θεὸς ἦν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δείκνυται ἐκ τῶν ἐξῆς· τὸν Θεὸν πατέρα οὐδεὶς πώποτε ἑώρακε· ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγει ἐν κεφ. α´.18· “Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο” ὥστε δι’ υἱοῦ μόνον ἐγνώσθη ὁ πατὴρ τοῖς ἀνθρώποις.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων φρονοῦμεν, ὅτι ἀπεδείχθη σαφῶς, ὅτι ὁ ἀποκαλυφθεὶς ἐν τῇ Π.Δ. Θεὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰεχωβά ὁ ὢν ἦτο τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ὁ δι’ ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, οὗ τῷ ἔλεει πάντες σωθείημεν. Ἀμήν».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Γ´.

Ἀπ’ τὸ βιβλίον Χρυσοστόμου Σταμούλη: «Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας κατὰ ἀνθρωπομορφιτῶν», Ἐκδόσεις Παλίμψηστον.

Ὁ ἅγ. Κύριλλος ἔγραψε κατὰ τῶν ἀνθρωπομορφιτῶν οἱ ὁποῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸν Θεὸν σωματικὰ χαρακτηριστικὰ ὑποβιβάζοντας τὸν Θεὸν ἀπὸ ἄκτιστον εἰς κτιστό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀσώματος καὶ ἡ ὁμοιότητα μ’ Αὐτὸν δὲν εἶναι σωματικὴ ἀλλὰ πνευματικὴ. Τὸ “κατ’ εἰκόνα” δὲν ἀναφέρεται στὸ σχῆμα τοῦ σώματος ἀλλὰ στὸ πνευματικὸ εἶδος ποῦ εἶναι ἡ “κατ’ ἀρετήν” καὶ “κατὰ τὸ ἀρχικόν” καὶ “κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ τρόπων” ἁγιαστικὴ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μόρφωση τοῦ Χριστοῦ στοὺς ἀνθρώπους (σελ. 82) ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, δὲν ἔχει μορφή, οὔτε τύπο, οὔτε σχῆμα, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ περιγραφῆ.

Ὁ Σωτὴρ ὁμιλῶντας εἰς τοὺς Ἰουδαίους γιὰ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα ἔλεγε: “Οὔτε φωνὴ Του ἔχετε ποτὲ ἀκούσει, οὔτε τῆ μορφὴ Του ἔχετε δεῖ” (σελ.

119) " Ὁ Πατέρας ὑπάρχει στὸ Υἱὸ καὶ ὁ Υἱὸς στὸν Πατέρα, ἐκεῖνος ποὺ εἶδε τὸν Υἱό, εἶδε καὶ τὸν Πατέρα" (σελ.129) " Λέγει ὁ Σωτῆρ "Πνεῦμα ὁ Θεός" γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ὑπερφυὴ καὶ ἄρρητη φύση ἀπὸ κάθε σωματικὴ φαντασία" (σελ. 173). "Ἡ αἰρετικὴ ἀπεικόνιση τῆς Ἁγ. Τριάδος μὲ πρεσβύτη Πατέρα συναντᾶται καὶ στοὺς Ὁρθοδόξους ναοὺς ἀντὶ τῆς μόνης ἀποδεκτῆς ἀπεικόνισης τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ποὺ εἶναι αὐτὴ τῶν τριῶν ἀγγέλων τῆς φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ» (σελ. 179).

Ἀλλὰ καὶ ὁ θεοφόρος Ἅγιος Κύριλλος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πότε ἔζησε; Τὸ 378 ἐγεννήθη καὶ τὸ 444 ἐκοιμήθη. Ὁ κ. Χρυσόστομος Σταμούλης ἀφιερώνει ὁλόκληρο βιβλίον ποὺ περιέχει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου περὶ ἀνθρωπομορφητῶν. Εἰς τὴν σελίδα 97 γράφει: «Ὁ Θεὸς εἶναι ὑπεράνω ὅλης τῆς κτίσης, δὲν νοεῖται οὔτε μὲ σῶμα, οὔτε μὲ τύπους ἢ σωματικὸ σχῆμα ἀλλὰ εἶναι ἀπλός, ἄυλος, χωρὶς μορφῆ, ἀσύνθετος καὶ δὲν συντίθεται ἀπὸ διάφορα μέρη ἢ μέλη ἢ μόρια ὅπως ἐμεῖς. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα σύμφωνα μὲ τὶς Γραφές...».

Στὴν σελ. 103: «Ὅπως λέγει ὁ πάνσοφος Παῦλος ὁ Θεὸς κατοικεῖ μέσα σὲ ἀπρόσιτο φῶς ποὺ τὸν περιβάλλει, πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν ἀντικρύσει;». Σελ. 107: «Ἐπομένως οὔτε μάτια ἢ αὐτιά, οὔτε βέβαια χέρια καὶ πόδια ἔχει. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα...». Σελ. 117: «Καὶ ἐνῶ ὁ Σωτῆρας σαφέστατα διδάσκει πῶς πνεῦμα ὁ Θεὸς ἐκεῖνοι ἀποδίδουν σωματικὰ χαρακτηριστικὰ στὴ Θεϊκὴ φύση καὶ μορφῆ παρόμοια μὲ αὐτὴ ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς... ἐπειδὴ ὁμως ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα, δὲν ἔχει οὔτε μορφῆ, οὔτε τύπο καὶ σχῆμα, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ». Σελ. 119: «Ἐὰν ὅπως εἶπα, ὁ Θεὸς ἦταν ἀνθρωποειδῆς πῶς δὲν ἀντίκρουσαν ποτὲ ὡς τώρα τὴ μορφῆ Του, ὄχι μονάχα οἱ Ἰουδαῖοι ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ λαοί;». Σελ. 121: «Γιατὶ τὸ θεῖο εἶναι ἀσώματο, ἄυλο, μὴ ἀπτό καὶ δὲν ἔχει ποσότητα, μορφῆ, σχῆμα, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ περιγραφῆ».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Δ'.

Ἀπὸ τὸ Ἑορτοδρόμιον (ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου)

Σελ. 18: «...Ὁ θεάνθρωπος ποὺ ἐφάνη εἰς τὸ Σινᾶ καὶ ἔδωκε τὸν Νόμον εἰς τὸν Μωϋσῆν, σήμερον ἀνελήφθη κατὰ τὴν σάρκα ἀπὸ τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν».

Τόμος Γ', σελ. 284: «Ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ Σινᾶ σκεπασθεὶς ὑπὸ τὴν αἰσθητὴν πέτραν εἶδε τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ· τώρα εἰς Θαβὼρ βλέπει πάλιν τὸν αὐτὸν Θεόν ...καὶ ἔγινε σκέπασμα τὸ τεθεωμένον σῶμα τοῦ Κυρίου ...εἶδε τὸν κατὰ φύσιν ὄντα ἀόρατον ... τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ ὅπου εἶδε τότε τυπικῶς ἦτο ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις γενομένη τοῦ Μονογενοῦς ἔσαρκος ἐπιφάνεια».

Τόμος Γ', σελ. 285: «ὦ θεάνθρωπε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ ὁ ἴδιος ἐφάνης εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐν Σιναίῳ ὄρει, ὕστερον ἐν Θαβωρίῳ...».

Τόμος Γ', σελ. 214: «Δεξιὰ τοῦ Πατρός, λέγομεν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς θεότητος, ἐν ἧ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, πρὸ αἰώνων ὑπάρχων ὡς Θεὸς καὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθείς καὶ σωματικῶς κάθηται... προσκυνεῖται μᾶ προσκυνήσει μετὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως».

Τόμος Β', σελ. 219: «Ἐν χερσὶ προφητῶν ὠμοιώθην» Ὁμοιώματα τῆς ἐμῆς ἐν σαρκὶ παρουσίας προετύπωσα ἐν προφήταις ποικίλας καὶ πολλὰς ὁράσεις ὑποδείξας ...».

Τόμος Α', σελ. 349-351: «Προεῖδε Ἡσαΐας τὸν Θεόν, ὅπου ἔμελλε νὰ σωματωθῆ ... σύμβολον ἦτο ὁ θρόνος τῆς Ἁγίας Παρθένου ... ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθέδρα τοῦ Θεοῦ ἦτο σύμβολον καὶ τῆς ἐν τοῖς σπλάχνοις τῆς Παρθένου ἐπαναπαύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀρρήτου σαρκώσεως».

Τόμος Α', σελ. 423-424: «...τέλος καὶ σκοπὸς ὅλου τοῦ Νόμου καὶ ὅλων τῶν ρήσεων καὶ αἰνιγμάτων τῶν προφητῶν σὺ ὑπάρχεις, Θεοτόκε, καὶ πρὸ σοῦ ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς Θεὸς Λόγος».

Σημ.: Στὴν σελ. 425 γράφει ὁ ὄσιος Νικόδημος τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὶς ὑποσημειώσεις τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου τῆς ἁγίας 7^{ης} Συνόδου ποὺ γράφει πὼς ὁ Δανιὴλ εἶδε τὸν Ἄναρχο Πατέρα. Οἱ ὑποσημειώσεις εἶναι παπικὲς νοθίες Λατινοφρόνων εἰς Βενετία τὸ 1800. Τὸ ἐρτοδρόμιον ἐξεδόθη τὸ 1806.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Ε'.

Ἀπὸ ἐπιστολὲς – καταγελλίεις ἐπισκόπου Κηρύκου.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΔΟΓΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓ. ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἰπὸ τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Α'. Εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ποτὲ δὲν ἐθεσπίσθη εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ μόνο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ Μοναδικὴ Εἰκὼν τοῦ ἀποκαλυφθέντος Θεοῦ. Αὐτὸ διδάσκει καὶ ὀρίζει ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος! Ἐὰν δὲ εἰς τὰς κατεχομένας ὑπὸ τῶν Λατίνων

ὀρθόδοξους περιοχάς, πρὸ αἰώνων εἰσεχώρησαν τοιαῦται αἰρετικαὶ εἰκονικαὶ παραστάσεις (ἀκόμη καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος), αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι αὐταὶ ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐθεσπίσθησαν ὡς Ὀρθόδοξοι εἰκόνες. Τὸ ὅτι δὲ ἀκόμη καὶ ἅγιοι ἠνέχθησαν ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἐσιώπησαν, ἢ εἶχον καὶ ἐν χρήσει τοιαύτας εἰκόνας, ἐπίσης καὶ αὐτὸ, δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν αὐτῶν ἢ ὅτι, ἔνεκα τούτου, κατέστησαν ὀρθόδοξοι αἱ Δυτικαὶ εἰκόνες. Οὐδεὶς Ἅγιος δύναται νὰ τεθῆ πάνω ἀπὸ τὴν Δογματικὴν ἀλήθειαν καὶ ἐν προκειμένῳ πάνω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς ὁποίας διαβάζομεν ποίας εἰκόνας ἐθέσπισεν καὶ κρατεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Ποῖοι εἴσθε σεῖς, ἢ ποῖοι ἐπίσκοποι καὶ σύνοδοι, ἢ ποία «παράδοσις» νοεῖται ὅτι δύναται νὰ ὑπερβῆ ἢ καταλύσῃ τὴν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον; Αὕτη δὲ ἡ Ἁγία Σύνοδος εἰς τοὺς ἐκτρεπομένους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ἐπάγεται τὰ ἐπιτίμια τῆς καθαιρέσεως καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ ἀντιστοιχῶς! Λοιπὸν τί δύνασθε εἰπεῖν; Εἰκὼν τοῦ Θεοῦ εἶναι ΜΙΑ! Εἶναι αὐτὴ τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου Θεοῦ, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ὁποίῳ κατοικεῖ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος (Ἰωάννου ι' 30, ιδ' 8-11 καὶ 20, ...).

«...τούτων οὕτως ἀποδειχθέντων, ὁμολογουμένως καὶ ἀναμφισβητήτως ἀποδεκτὸν καὶ θεάρεστον εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰκονικὰς ἀνατυπώσεις τῆς τε οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀχράντου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς τε τιμίων Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, προσκυνεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι καὶ εἴ τις μὴ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἀμφισβητοῖ καὶ νοσοῖ περὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, τούτον ἀναθεματίζει ἡ Ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ ἡμῶν σύνοδος, ὀχυρωθεῖσα τῇ τοῦ θείου πνεύματος ἐνεργείᾳ καὶ ταῖς πατριαῖς καὶ ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσι, καὶ τὸ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερον ἐστίν, ἢ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» (Πρακτικὰ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος Γ', σελ. 374-874).

Δὲν εἰκονίζεται ὁ Θεὸς Πατὴρ.

Τί λέγει ὁμως, ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος περὶ τῆς εἰκόνισεως τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἢ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν ὁποίαν σεῖς ΑΣΕΒΩΣ μορφοποιεῖτε καὶ εἰκονίζετε εἰδωλικῶς, καὶ δὴ διαιρετὴν καὶ ἑτερουσίαν!... Διατί ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἐθεσμοθέτησεν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰκόνα τῆς Ὁμοουσίου ἀλλὰ καὶ ὑπερουσίου τρισυποστάτου Μιᾶς Θεότητος.

Ναί, κ.κ. Χρυσόστομε καὶ Λάμπρο, συνεχίζετε τὸ ἔργο ἐκείνων τῶν εἰκονομάχων ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προσβάλετε τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ καταλύετε ὀλόκληρα τὰ Δόγματα τῆς Χριστολογίας, τῆς Τριαδολογίας καὶ τῆς Εἰκονογραφίας!...

Βεβαίως, σεῖς, καὶ τὸν Χριστὸν βλασφημεῖτε μὴ θεωροῦντες ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΩΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΝΑΙ, ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ, ἀλλὰ δογματίζοντες τὴν Λατινικὴν Τριαδολογίαν, μορφοποιεῖτε, διαιρεῖται καὶ εἰδωλοποιεῖτε τὸ Θεῖον διὰ τῆς εἰκονικῆς παραστάσεως, ἢ ὁποία κάθε ἄλλο παρὰ εἰκὼν τῆς Ὑπερουσίου καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου ΜΙΑΣ Θεότητος εἶναι.

Διὰ τοῦτο τὸ περιοδικὸν “Ὁρθόδοξος πνοή” μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ παρρησίας ἐδημοσίευσε τὰ πρακτικὰ τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ νὰ φανῆ ἡ ἀλήθεια καὶ ἔτσι νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσέβεια, τὴν πλάνη καὶ ἁμαρτία οἱ καλοπροαίρετοι ὅπου ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Μαγδαληνῆς, τοῦ ἐπισκόπου Χρυσοστόμου πρῶην Ἀγιορείτου Κατουνακιώτου, τοῦ π. Γρηγορίου τῆς Σκήτεως Παναγουλάκη Καλαμῶν κλπ. Τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν χαρίζεται σὲ ἐπισκόπους, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς, ἀλλὰ ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθεια. Τὸ συγχαίρομεν καὶ συμφωνοῦμε ἀπόλυτα. (Δὲν ἀψηφᾷ τί λέγουν μερικοὶ ἀμελέτητοι, ὅπως ἀκούσαμεν καὶ ἐμεῖς ἐδῶ, ὅτι ἂν ἐκδοθοῦν εἴτε ἄρθρα εἴτε βιβλία, θὰ δημιουργηθοῦν πάλι σχίσματα μεταξὺ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὸ χειρότερον θὰ σᾶς εἴπουν “εἰκονομάχους καὶ αἰρετικούς” διότι δὲν προσκυνᾶτε τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐμεῖς ὅμως τοὺς ἀπαντήσαμε, αὐτὰ νὰ τὰ εἴπουν εἰς τοὺς θεοφόρους Ἁγίους Πατέρας τῆς ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς τὸν ἁγ. Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ἁγ. Θεόδωρον τὸν Στουδίτην, ἁγ. Ἰουστίνον τὸν μάρτυρα καὶ φιλόσοφον, τὸν ἁγ. Νεκτάριον Αἰγίνης τὸν θαυματουργόν κ.λ.π. ὅπου ὅλοι, μὰ ὅλοι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ ἐν ἐνὶ στόματι ὁμολογοῦν καὶ κηρύττουν ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ καὶ Θεὸς δὲν περιγράφεται, δὲν εἰκονίζεται). Ὁ ἁγ. Κύριλλος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἰδὲ βιβλίον τοῦ κ. Χρυσοστόμου Σταμούλη σελὶς 77, τί γράφει: “Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπλός, ἄυλος, χωρὶς μορφή, ἀσύνθετος καὶ δὲν συντίθεται ἀπὸ μέρη ἢ μέλη ἢ μόρια ὅπως ἐμεῖς. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα σύμφωνα μὲ τὶς Γραφές”. Εἰς τὴν σελίδα 107 γράφει: “Ἐπομένως οὔτε μάτια ἢ αὐτιά, οὔτε βέβαια χέρια καὶ πόδια ἔχει. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα”.

Μεγάλῃ λοιπὸν βλασφημίᾳ, ἀσέβεια καὶ ἁμαρτία, τὸ νὰ ζωγραφίζεται ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ὡς γέροντος ἄνθρωπος, ποῦ ὅπως λέγει ὁ ἁγ. Κύριλλος φυσικὰ καὶ μὲ μόρια!

Μόνον ὁ Χριστὸς ποῦ ἔλαβε ἀνθρωπίνην σάρκα, ἔχει ὅπως ἐμεῖς μόρια.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Σ Τ ' .

Περὶ τοῦ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» καὶ τοῦ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς»

1. «Τὸ μέντοι κατ' εἰκόνα, οὐκ οὐσίας ἀπαραλλαξία ἐστίν, ἀλλ' ἀρχῆς ὁμοιότης. Τὸ δὲ καθ' ὁμοίωσιν, τὸ ἡμερον εἶναι καὶ πρᾶον καὶ εἰς δύναμιν ἐξομοιοῦσθαι τῷ Θεῷ, κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον» (Ἀναστάσιος Σιναΐτης, «Ὁδηγός», ἐρώτ. ΚΔ' σελ. 82).

2. «Ὁ δὲ Θεὸς Πνεῦμά ἐστι, καὶ αὐτοαγαθότης καὶ ἀρετή, καὶ τούτου κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ἡμέτερον» (Γρηγ. Παλαμᾶς, Ὁμιλία ΙΑ, σελ. 53).

3. «Κατ' εἰκόνα εἶπεν, ἐπειδὴ ἄφθαρτον καὶ αὐτεξούσιον ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν· καθ' ὁμοίωσιν λέγει, τὸ κατ' ἀρετὴν» (Ἀββᾶς Δωρόθεος, Διδασκ. ΙΒ' στ', ΡG 88,1757 C).

4. «... κατὰ τὸ ἄρχειν καὶ ὑποτεταγμένα ἔχειν ἅπαντα τὰ δημιουργήματα, κατὰ τοῦτο τῷ τῆς εἰκόνας ὀνόματι ἐχρήσατο». (Χρυσόστομος, Εἰς τὴν Γένεσιν, Ι' ΑΑΠ 42,132).

5. «... εἰκόνα αὐτῷ χαρισάμενος, οὐ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ ἀρχικὸν ἀξίωμα, τὴν διακριτικὴν δύναμιν, τὸ ταῖς ἀρεταῖς ἀφομοιοῦσθαι τῷ ποιήσαντι» (Χρυσόστομος, Εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν..., β' ΡG 59,690A).

6. Ἁγ. Νεκταρίου «Ὁρθόδοξος Ἱερὰ Κατήχησις» σελ. 57:
«Τὸ κατ' εἰκόνα ἀναφέρεται εἰς τὴν ψυχὴν, διότι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἀσώματος καὶ ἀπερίγραπτος. Ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐνετυπώθη εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος ὅμοιος τῷ Θεῷ κατὰ τὸ νοερὸν καὶ αὐτεξούσιον. Σημαίνει δὲ τὸ μὲν νοερὸν τὰς τοῦ Θεοῦ ιδιότητες, τὸ δὲ αὐτεξούσιον τὸ δυνατόν τῇ ἀρετῇ ὁμοιωθῆναι τῷ Θεῷ· ἥτοι, ὡς ὁ Θεὸς ἐστὶ πνεῦμα λογικόν, οὕτως ἐπρόικισε καὶ τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ πνευματικοῦ λόγου, σχετικοῦ ὅμως καὶ πεπερασμένου».

7. Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως» σελ. 151: «Δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ὀρατῆ καὶ ἀόρατη φύση "κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωση"· ἔδωσε λογικὴ καὶ νοερὴ ψυχὴ μὲ τὴ δική Του πνοή, αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε θεία εἰκόνα. Τὸ "κατ' εἰκόνα" φανερώνει τὴν νοερὴ καὶ αὐτεξούσια φύση, ἐνῶ τὸ "καθ' ὁμοίωση" τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ὁμοίωση στὴν ἀρετή».

8. Ἁγ. Νεκταρίου «Ὁρθόδοξος Ἱερὰ Κατήχησις», σελ. 102:

- Τί νοοῦμεν διὰ τῶν λέξεων «ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς»;
- Διὰ τοῦ «ἐκ δεξιῶν» νοοῦμεν τὸ σύνθρονον τῷ Πατρὶ καὶ τὴν δόξαν καὶ ἐξουσίαν, ἣν εἶχε πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

9. Ἁγ. Ἰωάν. τοῦ Δαμασκηνοῦ «Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως» σελ. 329-331:

«Λέγοντας ὅτι Χριστὸς ἐκάθισεν δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, δὲν ἐννοοῦμε τοπικά. Γιατὶ πῶς ὁ ἀπερίγραπτος ἔχει δεξιὰ μὲ τοπικὴ ἔννοια; Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶναι γνωρίσματα αὐτῶν ποὺ περιγράφονται. Δεξιὰ τοῦ Πατρὸς λέγομεν τὴ δόξα καὶ τὴν τιμὴ τῆς Θεότητος, ὅπου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶχε πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες ὑπάρχων ὡς Θεὸς καὶ ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα. Ἐπειδὴ σαρκώθηκε, κάθεται καὶ σωματικά, ἀφοῦ δοξάστηκε μαζί του καὶ ἡ σάρκα· γιατί προσκυνεῖται μὲ τὴ σάρκα Του, μὲ μία προσκύνηση ἀπ' ὅλη τὴν κτίση».

10. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου «Ἐορτοδρόμιον» τόμος Γ', σελ. 214:

«Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπερίγραπτος, πῶς λέγεται ὅτι κάθεται δεξιὰ; Ταύτην τὴν ἀπορίαν λύων ὁ Θεῖος ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: «Δεξιὰ τοῦ Πατρὸς λέγομεν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς Θεότητος», ὁ μέγας Βασίλειος λέγει: «δεξιὰ, τὸ τῆς ἀξίας ὁμότιμον» (Κεφάλ. Στ' περὶ ἀγίου Πνεύματος).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Ζ' .

Περὶ τῆς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος

Ἰωάννου Βράνου

Ἡ εἰκονογραφία ζωγράφισε ἐκεῖνα, ποὺ στερέωσαν ὡς ἀληθινὰ οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι.

Ἡ κατάλληλη εἰκόνα γιὰ τὴν ἀπεικόνιση τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ συγκεντρῶνῃ καὶ θὰ ἐκπληρῶνῃ ὅλους τοὺς δογματικούς ὅρους. Οἱ κύριοι καὶ βασικοὶ αὐτοὶ ὅροι εἶναι τὸ ὁμοούσιον, τὸ ὁμόδοξον καὶ τὸ ὁμόχρονον.

Θὰ πρέπῃ νὰ ἔχη κάποια ἱστορικὴ μαρτυρία στὴν Ἁγία Γραφή. Ἡ φιλοξενία τῶν τριῶν ἀγγέλων ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη σύνθεση ποὺ ἐρμηνεύει ζωγραφικὰ τὸ τριαδικὸ δόγμα.

Οἱ τρεῖς ἄγγελοι ὡς ἄνδρες τῆς ἴδιας ἡλικίας διασώζουν τὸ συνάναρχον, ὁμόχρονον καὶ συναΐδιον.

Κρατῶντας καὶ οἱ τρεῖς ράβδους-σκῆπτρα καὶ εὐλογῶντας διαφυλάττουν τὸ ἰσότιμον ἢ ὁμότιμον.

Οἱ ἄγγελοι εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως καὶ ἔτσι ἐκπληρῶνεται ὁ δογματικὸς ὅρος, τὸ ὁμοούσιον.

Γιὰ τὰ ἐνδύματα τῶν ἀγγέλων οἱ ἀγιογράφοι χρησιμοποιοῦν τρία μόνο χρώματα καὶ τὰ ἐναλλάσσουν στοὺς χιτῶνες καὶ τὰ ἱμάτια. Ἐτσι κατορθώνεται ἡ ζωγραφικὴ ἀπόδοση τῆς περιχώρησης (ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, ὁ Υἱὸς ἐν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τὸ Πνεῦμα ἐν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ).

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι καὶ μία ἱστορικὴ μαρτυρία-γεγονός.

Ἡ εἰκόνα μὲ τὸν Πατέρα γέρο ἀσπρομάλλη τὸν Υἱὸ ποὺ κρατᾷ σταυρὸ καὶ Εὐαγγέλιο καὶ ἄνω περιστέρα (Ἅγιο Πνεῦμα) ποὺ φωτίζει τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ εἶναι κακόδοξη εἰκόνα γιὰτὶ καταργεῖ τοὺς δογματικούς ὅρους. Ἡ διαφορὰ ἡλικίας τῶν τριῶν προσώπων καταστρέφει τὸ ὁμόχρονο, συνάναρχο καὶ συναΐδιο (Ἀρειανισμός). Ὁ Ἄρειος ἔλεγε ὅτι ὁ Πατὴρ εἶναι πιὰ ἀρχαῖος ἀπ' τὸν Υἱόν. Τὸ ἰσότιμο διαστρέφεται ἀφοῦ ἄλλη τιμὴ καὶ δόξα ἔχει ὁ Πατὴρ, ἄλλη ὁ Υἱὸς καὶ ἄλλη τὸ πτηνὸ ποὺ συμβολίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἄλλη ἢ ἀνθρώπινη οὐσία καὶ ἄλλη τῆς περιστερᾶς.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι πολὺ ἐπιζήμια διότι διδάσκει μιὰ ἀλλόκοτη θεολογία, μᾶλλον δὲ αἵρεση, εἶναι κατασκευάσμα τῆς παπικῆς ἐκκλησίας. Στὴν ἀρχὴ ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶχε ἄλλη διάταξη τῶν προσώπων. Ὁ γέρον Πατὴρ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὸν Υἱόν, σὰν νέο ἄνδρα, ὁ Υἱὸς κρατᾷ τὴν περιστέρα στὰ χέρια του (κώδιξ ἑλλην. ἀριθμ. 52 βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης, 13^{ος} αἰών.)

Ἡ παπικὴ ἐκκλησία μετὰ τὸ σχῆμα θέλησε τὴ δογματικὴ ἄποψή της «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» (φιλιόκβε) νὰ τὴν ἀποτυπώσῃ καὶ στὶς εἰκόνες.

Στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας ἡ παπικὴ προπαγάνδα βρῆκε συμμάχους τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ καὶ τὴν ἀμάθεια. Οἱ Κρήτες ζωγράφοι καὶ ἄλλοι ὅπως ὁ Μιχαὴλ Δαμασκηνός, ὁ Λοβέρδος, ὁ Πορφύριος, ὁ Σκοῦφος κλπ. δέχτηκαν ἐπιρροὲς ἀπὸ Λατίνους καὶ ἀντὶ τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, τὴν Ὁρθόδοξη εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ζωγράφιζαν τὸν γέροντα Πατέρα, τὸν Χριστὸν καὶ τὴν περιστέρα.

Ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἡ μόνη πλήρης δογματικὴ εἰκόνα τῆς Ἁγ. Τριάδος, ποὺ μᾶς ἄφησε σὰν κληρονομιά ἢ Παράδοση. Ἡ ἐμφάνιση τῶν τριῶν ἀγγέλων στὸν Ἀβραάμ εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὸ βιβλίο: «Θεωρία ἀγιογραφίας» Ἰωάν. Βράνου καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας σελ. 196-209 ἀναγράφονται ἀναλυτικὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ τῆς Ὁρθοδόξου εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς κακοδόξου ταύτης.

«Ἡ εἰκονογραφία καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός»

(Ἐκ χειρογράφου φυλλαδίου ἐνορίας
ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου-Θεσ/κη 1974).

«Ἡ Ἐκκλησία ἀπορρίπτει καὶ καταδικάζει τὴν λεγομένη «εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος» Ἡ Νεωτερικὸν δὲ τὸ ἐφεύρημα καὶ ξένην καὶ ἀπαράδεκτον τῆ ἀποστολικῆ καὶ καθολικῆ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Συνοδικῶς ἀπεφάνητο καὶ τὴν εἰκόνα τὴν λεγομένην Ἁγίας Τριάδος. Ἐκ γὰρ τῶν Λατίνων παρεισέδου τῆ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ» (Σύνοδος Κων/λεως 1780, Κ. Σάθα «Μεσσαίων» βιβλ. Γ', σελ 317, Βενετία 1872).

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος (1666 ἀπόφ. 51) ὀρίζει νὰ μὴν ζωγραφίζεται ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς «Πατριαρχικὰ ἔγγραφα», Τόμος Γ', Κων/πολις σελὶς 127-182, Πατριαρχ. Τυπογραφεῖο 1905. Ἡ αὐτὴ Σύνοδος εἰς ἀπόφ. 52 ὀρίζει τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἐν εἰδὲι Περιστερᾶς· μόνο εἰς εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ ζωγραφίζεται καὶ ὄχι ἄλλοῦ».

Ὁ Ἁγ. Νικηφόρος ΡΓ, 147,441B λέγει ὅτι: «εἰκόνας τοῦ Πατρὸς καὶ Ἁγ. Πνεύματος εἰκονίζουσι οἱ θεοπασχῖται, ὅπερ ἄτοπον».

Εἰς Περιοδικὸ «Θεολογία», τεύχος 37 σελ. 54 γράφει: «Εἰκόνας ἀνόμως κατασκευάζουσι οἱ αἵρετικοὶ Ἀρμένιοι τῶν μὴ σαρκωθέντων Πατρὸς καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Αἱ γὰρ εἰκόνες ὁρατῶν καὶ περιγραπτῶν σωμάτων εἰσίν, οὐχὶ τῶν ἀκατανοήτων καὶ ἀοράτων» (Νικήτα Ἀκομινάτου).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Η'.

Ἁγίου Ἰουστίνου φιλοσόφου και μάρτυρος.

Καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦς, ὡς ἐδηλώσαμεν παρ' αὐτοῖς ὧν εἶπεν· “Οὐδεὶς ἔγνω τὸν Πατέρα εἰ μὴ ὁ Υἱός, οὐδὲ τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατὴρ και οἷς ἂν ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψῃ”.

Ἰουδαῖοι οὖν ἠγησάμενοι ἀεὶ τὸν Πατέρα τῶν ὄλων λελεληκέναι τῷ Μωϋσεῖ, τοῦ λαλήσαντος αὐτῷ ὄντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἄγγελος και ἀπόστολος κέκληται, δικαίως ἐλέγχοντα ὑπὸ τοῦ προφητικοῦ Πνεύματος, και δι' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ὡς οὔτε τὸ Πατέρα οὔτε τὸν Υἱὸν ἔγνωσαν.

.....
Καὶ πρότερον διὰ τῆς τοῦ πυρὸς μορφῆς και εἰκόνος ἀσωμάτων τῷ Μωϋσεῖ και τοῖς ἐτέραις Προφήταις ἐφάνη· νῦν δὲ ἐν χρόνοις τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ὡς προείπομεν, διὰ παρθένου ἄνθρωπος γενόμενος κατὰ τὴν τοῦ Πατρὸς βουλήν...».

Ἁγ. Ἰουστίνος (Ε.Π.Ε. 1, 188 συνέχεια)

Ὁ Ἰακώβ ἐπάλαισε μὲ τὸ Χριστό.

«Καὶ τὸ οὖν Ἰσραὴλ ὄνομα τοῦτο σημαίνει· ἄνθρωπος νικῶν δυνάμιν· τὸ γὰρ “Ἰσρα”, ἄνθρωπος νικῶν ἐστὶ, τὸ δὲ “ήλ” δυνάμις. Ὅπερ και διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς πάλης, ἣν ἐπάλαισεν Ἰακώβ μετὰ τοῦ φαινομένου μὲν ἐκ τοῦ τῆ τοῦ εἶναι τέκνον “πρωτότοκον τῶν ὄλων κτισμάτων, ἐπεπροφήτευτο οὕτω και ἄνθρωπος γενόμενος ὁ Χριστὸς ποιήσιν”».

Ἁγ. Ἰουστίνος (Ε.Π.Ε. 1, 615)

Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ οὐκ εἶδε τὸν Πατέρα ἀλλὰ τὸν Υἱόν.

«Οὔτε οὖν Ἀβραάμ οὔτε Ἰσαάκ οὔτε Ἰακώβ οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος εἶδε τὸ Πατέρα και ἄρρητον Κύριον τῶν πάντων ἀπλῶς και αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν κατὰ βουλήν τὴν ἐκείνου και Θεὸν ὄντα, υἱὸν αὐτοῦ και ἄγγελον ἐκ τοῦ ὑπηρετεῖν τῷ γνώμῃ αὐτοῦ ὄν και ἄνθρωπον γεννηθῆναι διὰ τῆς Παρθένου βεβούληται, ὅς και πῦρ ποτε γέγονε τῷ πρὸς Μωϋσέα ὁμιλία τῆ ἀπὸ τῆς βάρου».

Ἁγ. Ἰουστίνος (Ε.Π.Ε. 1, 622)

Στὴ βάρου (Μωϋσῆς) ὁ Χριστός.

Κατ' ἐκείνου γὰρ τοῦ καιροῦ ὅτε Μωϋσῆς ἐκελεύσθη κατελθὼν εἰς Αἴγυπτον ἐξαγαγεῖν τὸν ἐκεῖ λαὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν, ποιμαίνοντος αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀραβικῇ γῆ πρόβατα τοῦ πρὸς μητρὸς θείου, ἐν ἰδέα πυρὸς ἐκ βάτου προσωμίλησεν αὐτῷ ὁ ἡμέτερος Χριστὸς καὶ εἶπεν· “ὑπόλυσε τὰ ὑποδήματά σου καὶ προσελθὼν ἄκουσον” ὁ δὲ ὑπολυσάμενος καὶ προσελθὼν ἀκήκοε κατελθεῖν εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐξαγαγεῖν τὸν ἐκεῖ λαὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ δύναμιν ἰσχυρὰν ἔλαβε παρὰ τοῦ λαλήσαντος αὐτῷ, ἐν ἰδέα πυρὸς Χριστοῦ, καὶ κατελθὼν ἐξήγαγε τὸν λαὸν ποιήσας μεγάλα καὶ θαυμάσια...».

Ἀγ. Ἰουστῖνος (Ε.Π.Ε. 1, 184)

Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν: Κριτής, ὁ Χριστός.

«Εἰ δὲ τῇ τοῦ πάθους αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) οἰκονομία τοσαύτη δύναμις δείκνυται παρακολουθήσασα καὶ παρακολουθοῦσα, πόση ἢ ἐν τῇ ἐνδόξῳ γινομένη αὐτοῦ παρουσία; Ὡς γὰρ υἱὸς ἀνθρώπου ἐπάνω νεφελῶν ἐλεύσεται, ὡς Δανιὴλ ἐμήνυσεν, ἀγγέλων σὺν αὐτῷ ἀφικνουμένων. Εἰσὶ δὲ οἱ λόγοι οὗτοι: Ἐθεώρουν ἕως ὅτου θρόνοι ἐτέθησαν καὶ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο ἔχων περιβολὴν ὡσεὶ χιόνα λευκὴν, καὶ τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἕριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡσεὶ φλόξ πυρὸς, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον. Ποταμὸς πυρὸς εἴλκεν ἐκπορευόμενος ἐκ προσώπου αὐτοῦ· χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ. Βίβλοι ἀνεώχθησαν καὶ κριτήριον ἐκάθισεν.....

ἐθεώρουν ἐν ὀράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος· καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν καὶ παρῆν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ οἱ παρεστηκότες προσήγαγον αὐτόν».

Ἀγ. Ἰουστῖνος (Ε.Π.Ε. 1, 340 -341)

Ὁ Πατὴρ δὲν περιπατεῖ, δὲν κοιμᾶται, δὲν σηκώνεται, δὲν ἔχει σῶμα.

«Ὁ γὰρ ἄρρητος Πατὴρ καὶ Κύριος τῶν πάντων οὔτε ποι ἀφίκται, οὔτε περιπατεῖ, οὔτε καθεύδει, οὔτε ἀνίσταται, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτοῦ χώρα, ὅπου ποτέ μένει ὁξὺ ὀρώων καὶ ὁξὺ ἀκούων, οὐκ ὀφθαλμοῖς οὐδὲ ὠσὶν ἀλλὰ δυνάμει ἀλέκτω ...».

Ἀγ. Ἰουστῖνος (Ε.Π.Ε. 1, 620)

Μυστικὰ ὀνόματα τοῦ Χριστοῦ στὶς ἐμφανίσεις Π. Διαθήκης

«Τίς δὲ ἔστιν οὗτος ὃς καὶ ἄγγελος μεγάλης βουλήs ποτέ καὶ ἀνὴρ διὰ Ἰεζεκιὴλ καὶ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου διὰ Δανιὴλ καὶ παιδίον διὰ Ἡσαΐου καὶ Χριστὸς καὶ Θεὸς προσκυνητὸς διὰ Δαυὶδ καὶ Χριστὸς».

Ἀγ. Ἰουστῖνος (Ε.Π.Ε. 1, 616)

Ὁ Θεός (Πατήρ) δὲν ἔχει ὄνομα.

«Ὄνομα γὰρ τῷ ἀρρήτῳ Θεῷ οὐδεὶς ἔχει εἰπεῖν· εἰ δὲ τις τολμήσειεν εἶναι λέγειν, μέμνηε τὴν ἄσῳτον μανίαν».

Ἀγ. Ἰουστῖνος (Ε.Π.Ε. 1, 182)

Οἱ κακὲς παραδόσεις πρέπει νὰ ἀποβάλλωνται:

Ὁ Μέγας Φώτιος PG:102,360 Α' λέγει ὅποιος φρονεῖ καὶ διδάσκει ἀλλότρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐχθρὸς τῶν ἁγίων καὶ Ἀληθείας καὶ καταστροφή τῆς εὐσεβείας διὰ τοῦτο καταδικάζομεν αὐτόν.

Ὁ Μ.Βασίλειος PG:32,588B: «Πίστιν ἡμεῖς οὔτε παρ' ἄλλων γραφομένην νεωτέραν παραδεχόμεθα, οὔτε τὰ τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδιδόναι τολμῶμεν, ἵνα μὴ ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τὰ τῆς εὐσεβείας ρήματα· ἀλλ' ἄπερ τῶν ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγέλομεν».

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Η'.

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ὠραιότατο βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη "Εἰκονολογικὲς μελέτες" περὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Πατρὸς ὅτι δὲν εἰκονίζεται. Συμφωνεῖ κατὰ πάντα μὲ τὸ βιβλίον μας. Σελὶς 24: «Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς διαβεβαιώνει ὅτι εἶναι ἀθέατος καὶ ὁ Ἰσραὴλ συνεπῆς στὴ διαβεβαίωση αὐτὴ δὲν ἀπεικονίζει τὸ Θεό (Δευτερον. 4,12). Ὡς ἀθέατος ὁ Θεὸς εἶναι καὶ ἀπερίγραφτος, ἀνεἰκόνιστος (P.G. 98,176 D-177A καὶ P.G. 94, 1368D).

Σελὶς 28: «Εἶναι λοιπὸν αὐτονόητο, ὅτι, ἐφόσον εἰκόνα καὶ πρωτότυπο ἀποτελοῦν πρόσωπα ἀόρατα καὶ "ἀσχημάτιστα" παραμένουν πάντοτε καὶ ἀνεἰκόνιστα. Πρῶτος ὁ ἀπόστ. Παῦλος μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι "εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ".

"Οὐδὲ γὰρ ἐστὶ δυνατόν εἰκόνα χαρακτῆρος λαβεῖν ἐπ' τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσχηματίστου καὶ ἀκαταλήπτου Θεοῦ· ἀλλ' αὐτὴν τὴν κατ' οὐσίαν ἐκείνου μορφήν, ἥτις ποτὲ αὕτη ἐστὶ" P.G. 100,412B καὶ P.G. 36,53C)».

Σελίς 29: «Κατὰ τὸν ἅγ. Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνοῦ ὁ Υἱὸς εἶναι “εἰκὼν ζωῶσα, φυσικὴ καὶ ἀπαράλλακτος τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ὅλον ἐν ἑαυτῷ φέρων τὸν Πατέρα”.

Ὁ ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης λέγει: “Ὁ μὲν Υἱὸς ἐν τῷ Πατρὶ, ὡς τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνας κάλλος ἐν τῇ ἀρχετύπῳ μορφῇ· ὁ δὲ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι”».

Σελίς 31: «Ὁ ἀόρατος κατὰ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνοῦς, γίνεται ὁρατὸς μὲ τὶς ἐνέργειές του (P.G. 94,856B).

“Φυσικὴ καὶ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς ἐν ἑαυτῷ δεικνύς τὸν Πατέρα” (P.G. 94, 1340A καὶ P.G. 72, 404CD, P.G. 11, 1401D-1404A)».

Σελίς 34: «Τοῦ ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὅτι “ἐν τῷ Υἱῷ καθορῶμεν τὸν Πατέρα”».

Σελίς 39: «“Ἰδόντες τὸν Κύριον, καθὼς εἶδον, ἱστορήσαντες ἐζωγράφησαν. Ἰδόντες Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, καθὼς εἶδον, αὐτὸν ἱστορήσαντες ἐζωγράφησαν” (Mansi 12, 963C)».

Σελίς 63: «“Ὅριζομεν σὺν ἀκριβείᾳ πάσῃ καὶ ἐπιμελείᾳ... ταύταις (ταῖς εἰκόσιν) ἀσπασμὸν καὶ τιμητικὴν προσκύνησιν ἀπονέμειν” σημειώνει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος “οὐ μὴν τὴν κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν ἀληθινὴν λατρείαν, ἢ πρέπει μόνῃ τῇ θεῖᾳ φύσει”.

“Εἰκονικὰς ἀνατυπώσεις τῆς τε οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀχράντου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν τε τιμίων ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων προσκυνεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι. Καὶ εἴ τις μὴ οὕτως ἔχοι, ἀλλ’ ἀμφισβητοίῃ καὶ νοσοῖ περὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, τοῦτον ἀναθεματίζει ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ ἡμῶν σύνοδος ὀχυρωθεῖσα τῇ τοῦ θεοῦ πνεύματος ἐνεργείᾳ καὶ πατρικαῖς καὶ ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσι. Καὶ τὸ ἀνάθεμα οὐδὲν ἕτερον ἐστίν, ἢ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ” (Mansi 13,408A. Πρβλ. καὶ Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Περὶ εἰκόνων 3,23 P.G. 94,1352D)».

Σελίς 67: «“Προσκυνῶν τὴν εἰκόνα Χριστοῦ, οὐ τὴν θεότητα προσκυνῶ, ὡς φασὶ τινες” σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, “τοῦτο γὰρ τῆς Τριάδος σημαντικὸν καὶ οὐ σεσάρκωται ἡ Τριάς· ἄπαγε! ἀλλὰ τί; Αὐτὸν Χριστὸν σχετικῶς. Μόνος γὰρ αὐτὸς ὁ σαρκωθείς Θεὸς Λόγος” (P.G. 99,1589A)».

Σελίς 70: «Ἐρμηνεύοντας ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τὸ Εὐαγγελικὸ χωρίο: “Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν” συνδέει τὴν προσκύνησιν αὐτὴ μὲ τὸ Τριαδικὸ δόγμα καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ χριστολογικὸ δόγμα».

Σελίς 75: «“Φυσικὴ οὖν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς εἰκὼν ὁ Υἱὸς” παρατηρεῖ ὁ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης».

Σελίς 133: Ἄγ. Ἰωαν. Δαμασκηνοῦ (P.G. 94,1420AB).

«Στὸ ἐξῆς ἡ μόνῃ ἐπιτρεπτῇ ἀπεικόνισις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτὴ ὡς θεανθρώπου. Εἶναι λοιπὸν αὐτονόητο ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν μποροῦν νὰ εἰκονίζονται ὡς ἄνθρωποι.

Τὴ μόνῃ ἀπεικόνισις τῆς ἁγίας Τριάδος ποὺ εὐνόησε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι τῶν τριῶν ἀγγέλων τῆς φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, ποὺ συναντᾶται ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Δ΄ αἰῶνα στὴν κατακόμβη de la via Latina τῆς Ρώμης καὶ ἀπὸ τὸν Ε΄ αἰῶνα σὲ ψηφιδωτὸ τῆς Santa Maria Maggiore τῆς Ρώμης. Τόσο ὅμως ἡ

ἀπεικόνησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς “περιστερᾶς”, ὡς πύρινης γλώσσας καὶ φωτεινῆς νεφέλης ἢ ἀκτίνας, εἶναι συμβολικῆ-ἀλληγορικῆ».

Σελὶς 117: «Ὁ Θεὸς κατὰ τὴ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι μόνον ἀκατάληπτος κατὰ τὴν οὐσίαν Του ἀλλὰ καὶ ἀπερίγραπτος. “Τὸ ἀόρατον, τὸ ἀνεῖκαστον, τὸ ἄποσον, τὸ ἀμεγέθες, τὸ ἀόριστον καὶ τὸ ἀσώματον ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν Τριαδικὸ Θεὸ ἀποτελοῦν ἰδιότητες ποὺ δὲν ἐμπίπτουν στὴν περιγραφή” (Ἁγ. Ἰω. Δαμασκ., P.G. 94, 1344B καὶ 1237D)».

Γι’ αὐτὸ ὁ εἰκονισμὸς τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἁγ. Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνὸ ὡς μεγάλη ἀσέβεια καὶ παράλληλα μεγάλη παραφροσύνη (P.G. 94,1169C–1172A).

Ἡ θέα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται λόγος στὴν Π. Διαθήκη ἀναφέρεται σὲ ἀσώματους τύπους καὶ σχήματα, ὅταν περιγράφεται τὰ σχήματα αὐτὰ δὲν εἰκονίζεται ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀλλὰ τὰ πλαίσια φανερώσεως τῆς ἄκτιστης ἐνέργειάς του (P.G. 94,1344C)».

Σελὶς 118: «Ὁ Χριστὸς, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ φυσικὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, παραμένει ἀπερίγραπτος, ὡς υἱὸς ὅμως ἀνθρώπου φέρει ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ σῶμα τὸν κάνει περιγραπτὸ (P.G. 99,408CD καὶ P.G. 94,1245A)».

Σελὶς 120: “Τοῦ δὲ Θεοῦ εἰκόνας ποιοῦμεν... τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὥφθη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, τοῦτον γράφοντες καὶ οὐχ ὡς νοεῖται φύσει Θεός”. (Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ ἐμφανιζομένη τοῦς τελευταίους αἰῶνες εἰκονογράφηση τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν θεμελιώνεται εἰκονολογικῶς). [Σημείωση: Ὁ κ. Τσελεγγίδης ὅπως πληροφορηθήκαμε τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ διδάσκει εἰς τοὺς φοιτητὰς του].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλίον ἔχει γραφτεῖ ὄχι ἀπὸ ἐπιστήμονα, ἀλλὰ περιέχει τὸ τί λέγουν μεγάλοι θεοφόροι πατέρες καὶ ἐπιστήμονες σοφοί. α) Ἡ Ἁγία 7^η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν 360 Θεοφόρων Πατέρων β) Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὁ Μέγας κανονολόγος καὶ Χρυσορρῶας γ) ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Μάρτυς καὶ Φιλόσοφος δ) Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ θαυματουργὸς κ.λ.π. θεοφόροι ὕμνογράφοι ποὺ συνέταξαν τὶς ἀκολουθίες τῶν ἱερομαρτύρων καὶ ὀσιομαρτύρων ἐπὶ εἰκονομαχίας καὶ ε) Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Κύριλλος Ἀλεξανδρείας καὶ ὄλοι ὅσους ἀναφέρω στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου τούτου.

Θὰ εὐχηθῶ νὰ μὴ βρεθῆ εἴτε συγγραφεὺς βιβλίου ὅπου νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ζωγραφίζεται ἢ ἀγιογράφος νὰ ζωγραφίῃ εἰκόνα παπικῆς προελεύσεως τὴν λεγόμενη Ἁγία Τριάδα καὶ οὕτω νὰ φθάσουν στὴν βλασφημίαν ὅτι τάχα ἡ Ἁγία 7^η Ἱερά Σύνοδος δὲν μᾶς λέγει σωστὰ καὶ ὅτι οἱ Ἅγιοι 360 Θεοφόροι πατέρες ἐπλανήθησαν ὅπου ἀπαγορεύουν μὲ τὸν «ὄρον πίστεως» 7^{ης} πράξεως ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ δὲν ζωγραφίζεται. Καὶ ἔτσι νὰ φορτωθοῦν τὸ ἀνάθεμα ὅπου ἐξεφώνησε ὁ Ἅγιος Ταράσιος πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου, προσφωνῶντας τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς Κων/νον καὶ Εἰρήνη τὴν μητέρα αὐτοῦ. Δηλαδή τὸ ἀνάθεμα ἀφορᾷ ὄχι μόνον τοὺς εἰκονομάχους ἀλλὰ καὶ ὅσους δὲν παραδέχονται τὸν «ὄρον πίστεως» ὅτι μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀποστόλων καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ζωγραφίζουμε.

Ἔτσι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι ὀρθόδοξοι ὄντες νὰ φθάσουν καὶ νὰ ξεπεράσουν τὸν Πάπα ὅπου δὲν παραδέχεται καμμία ἐκ τῶν 7 Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ νὰ ἔχη ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ ἀγιολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πολλοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ νὰ ἀγιοποιῆ ἐγκληματίας πάπες καὶ καρδινάλιους ὅπως τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κροατίας Στέπινιτς ὅπου ἐφόνευσε 800 χιλιάδες ὀρθοδόξους διότι ἀρνήθηκαν νὰ προδώσουν τὴν ὀρθοδοξία καὶ νὰ γίνουν παπικοί.

Ὅποιος λέγω ὀρθόδοξος χριστιανὸς εἴτε κληρικός, εἴτε μοναχὸς ἢ καὶ λαϊκὸς δὲν παραδέχεται τὴν Ἁγίαν 7^η Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, βλασφημεῖ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ὅπως λέγει ὁ Χριστὸς ἡ Ἄμαρτία αὐτὴ «οὐκ ἀφεθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα». Διότι καθὼς γνωρίζομεν οἱ ὀρθόδοξοι εἰς κάθε Ἁγία Οἰκουμενικὴ καὶ τοπικὴ Ἱ. Σύνοδο ὅ,τι ὑπαγόρευε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὰ ἔγραφαν καὶ ἐδίδασκαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν γαστέρα τους. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ βασίλισσα, ὅταν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς τὶς εἰκόνες μόνον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καθὼς ἔχει γράψει ἐξεφώνησε τὸ ἀνάθεμα. Λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «μετὰ φόβου καὶ τρόμου κατεργαζόμενοι τὴν ἡμῶν σωτηρίαν» νὰ μὴν εἴμαστε ἐπιπόλαιοι καὶ ἀπρόσεκτοι ὅ,τι λέμε καὶ γράφομε ἀλλὰ μὲ πολὺ προσευχὴ καὶ προσοχή. Διότι λέγει ὁ Χριστὸς «καὶ διὰ λόγον ἀργὸν θὰ κριθοῦμε».

Τέλος ἀναφέρω καὶ τοῦτο. Πέρασε ἀπὸ τὸ μοναστήρι μας ἓνα εὐλαβέστατος καὶ θεοφοβούμενος ἐπιστήμων καὶ φιλοξενήθηκε ἐπὶ μία ἐβδομάδα. Ἡ ταπεινότης μου θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ διαβάσῃ τοὺς φακέλους μὲ τὰ 23 κεφάλαια περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ζωγραφίσεως τῆς εἰκόνας μὲ τὸν Ἄναρχο Πατέρα καὶ νὰ εἶπῃ τὴν γνώμη του. Μετὰ τὴν προσεκτικὴ καὶ μὲ φόβο Θεοῦ ἀνάγνωσι, ἀνεφώνησε ἐκπληκτος: «Σεβαστέ μου, πάτερ Ἀκάκιε, ἡ ἐργασία σας αὐτὴ πρόκειται περὶ ἀποκαλύψεως!»· Καὶ συνέχισε «εἶναι ἀκαταμάχητη εἰς ἐπιχειρήματα καὶ ἀπολέμητη, γραφικὰ καὶ πατερικὰ. Ἐὰν βρεθῆ κάποιος νὰ ἀναιρέσῃ αὐτὸ τὸ βιβλίον, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἐναντίον τῶν ἁγίων θεοφόρων πατέρων, ὅπως εἶδα, α) Ἰωάννη Δαμασκηνόν, β) Ἅγιον Νικηφόρον πατριάρχην Κων/λεως «πράξη ἀκροτάτης παραφροσύνης, ἀκραία παραφροσύνη καὶ ἀσέβεια, τρέλλα καὶ ἄμαρτία νὰ δίνῃ κανεὶς σχῆμα στὸ θεῖο». (Δηλαδή νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατὴρ ζωγραφίζεται).

Α΄. Σημείωσις. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι 6 ἐτῶν. Βοήθησε τὰ μέγιστα ὁ ἀείμνηστος ἱερομόναχος Ἀρτέμιος ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ἡ Ἰώβειος ἀσθένειά του.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Θεοφόροι πατέρες – ὅπως μέχρι ἐδῶ διαβάσατε – καί ἡ Ἁγία 7ῆ Οἰκουμενική Σύνοδος, τί μᾶς λέγουν γιά τήν λεγομένην εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος τήν ὁποῖαν ζωγραφίζουν οἱ αἰρετικοί; ὅτι δέν εἰκονίζεται, δέν ζωγραφίζεται ὁ οὐράνιος Θεός καί Πατήρ, μόνον ὁ Χριστός ζωγραφίζεται πού ἔλαβε σάρκα ἀνθρωπίνην. Διότι ὁ Πατήρ εἶναι «ἄυλος, πνεῦμα, ἀπερίγραφτος, ἀνεικόνιστος, ἀσχημάτιστος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, ἀνεξιχνίαστος, ἀπαθής, ἀσώματος, ἄκτιστος, αἰδῖος, ἄτρεπτος, ἀναλλοίωτος, ἀπλός, ἀσύνθετος, ἀπειρος ἀπερίοριστος, ἀσύλληπτος, ἀγαθός, ἀψηλάφητος» κλπ. Ὅλες λοιπόν αὐτές οἱ εἰκόνες πού κυκλοφοροῦν, ἰδίως μετά τήν πτώσιν τῆς πόλεως 1453, ἀπό τούς αἰρετικούς φραγκολατίνους εἶναι αἰρετικές, διότι θέλουν καί εἰκονογραφικῶς νά παραστήσουν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἀπό τόν Χριστό. Δηλαδή τὸ ἀντίθετόν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου καί τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας ὅπου λέγομεν «τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον».

Διὰ τοῦτο οἱ Θεοφόροι Πατέρες μᾶς λέγουν διὰ τούς ζωγραφίζοντας καί προσκυνοῦντας αὐτάς τὰς εἰκόνας εἶναι παραφροσύνη (τρέλα) ἀσέβεια καί ἁμαρτία. Πρέπει λοιπόν ὅλοι, ὅσοι Ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς, ἔχουν γνώσιν αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν εἰκόνων νά ἀφήνουν τόν ὀρθόδοξο λαό τοῦ Θεοῦ νά ἁμαρτάνουν καί ἀσεβοῦν εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ των; Καί ἡ μὲν ἁμαρτία καί ἀσέβεια διὰ τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως ἐξαλείφονται καί συγχωροῦνται. Ἡ παραφροσύνη (τρέλα), ὁ φανατισμός καί τὸ πείσμα μόνον ἀπό τήν ἰατρικὴν θεραπεύονται. Ἀλλὰ τὸ φοβερόν ὅμως εἶναι τοῦτο ὅπου μας ἀποξενώνει ἀπό τόν Τριαδικὸ Θεό, τὸ Ἄνάθεμα. Αὐτὸ τὸ λέγει ὁ Ἁγιότατος Ταράσιος πρόεδρος τῆς Ἁγίας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅταν μετά τὸ τέλος τῶν συνάξεων καί τῶν ὑπογραφῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, προσφωνεῖ τούς εὐσεβεστάτους βασιλεῖς Κων/νον καί τήν μητέρα αὐτοῦ Εἰρήνη. (Ἴδὲ σελίδα 380 πρακτικά Ἁγίας 7^{ης} Συνόδου τοῦ βιβλίου τούτου καί σελίδα 381). Δηλαδή τούς λέγει ὅπως καί σεῖς συμφωνήσατε μὲ τόν «ὄρον πίστεως» τῆς 7^{ης} πράξεως ὅτι μόνον ὁ Χριστός εἰκονίζεται καί οὐχί ὁ Ἄναρχος Πατέρας καί ὅσοι διαφωνοῦν, ἡ Σύνοδος τούς ἀναθεματίζει καί τὸ ἀνάθεμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰ μὴ ὁ αἰώνιος χωρισμός ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα. Τὸ ἀνάθεμα λοιπόν ὄχι μόνον ἀναθεματίζει τούς εἰκονομάχους ἀλλὰ καί αὐτούς ὅπου δέν παραδέχονται τόν «ὄρον» ἀλλὰ ἐπιμένουν ὅτι καί Πατήρ ζωγραφίζεται.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τόση ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῶν φραγκολατίνων [ἀφοῦ εἶχαν ἀνοίξει καί σχολὴ Ἁγιογραφίας] ὥστε ἐκτὸς τῶν αἰρετικῶν βιβλίων πού σκορποῦσαν παντοῦ, ἐδέχοντο καί αἰρετικὲς εἰκόνες· καί οἱ ὀρθόδοξοι Ἁγιορεῖται μοναχοὶ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τούς λατίνους ἔπαυσαν νά ζωγραφίζουν ὀρθόδοξες εἰκόνες Βυζαντινῆς τέχνης καί ἄρχισαν νά ζωγραφίζουν τῆς παπικῆς προελεύσεως, μὲ τόν Ἄναρχο Πατέρα, τήν λεγομένην τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί πάσης τέχνης τῆς ἀναγεννήσεως εὐρωπαϊκῆς.

Ὅταν κάποτε ὁ πράγματι Βυζαντινὸς παραδοσιακὸς Ἁγιογράφος, Φώτης Κόντογλου, ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὅρος καί πέρασε ἀπὸ ὅλα τὰ Ἁγιογραφεῖα τῶν Πατέρων, ἔμεινε ἐκπληκτος, ράγισε ἡ καρδιά του βλέποντας ἐκεῖνα τὰ χάλια. «Πατέρες Ἅγιοι, τούς λέγει, τὰ Μοναστήρια σας ἐδῶ, τί εἰκόνες τοιχογραφίες καί φορητὲς ἔχουν;». Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν: Βυζαντινὲς βέβαια. «Καί ἐσεῖς τώρα γιατί ἀφήσατε αὐτές τίς ὀρθόδοξες εἰκόνες καί ζωγραφίζετε αὐτές τῆς ἀναγεννήσεως καί τίς αἰρετικὲς παπικῆς προελεύσεως;». Κύριε Κόντογλου, αὐτές τίς εἰκόνες θέλει σήμερα ὁ κόσμος.

Καὶ ὁ Φώτιος τοὺς ἀπαντᾷ: «Ὁ κόσμος, Πατέρες μου, δὲν γνωρίζει τὴν τέχνη τῶν ὀρθοδόξων εἰκόνων, γι' αὐτὸ καὶ προσκυνοῦν παπικὲς εἰκόνες, ὅλες αἰρετικὲς καὶ κακόδοξες, ὅπου γέμισε ὁ κόσμος... Ἐσεῖς νὰ τοὺς διδάξετε, ὅταν σᾶς παραγγέλουν εἰκόνας, ποῖες εἶναι ὀρθοδόξες καὶ ποῖες κακοδόξες».

Ἀπὸ τότε τόσο ὁ Φώτης Κόντογλου ὅσο καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς Ἰωάννης Βράνος, Μοναχός, ἐπέδρασαν ἀποτελεσματικῶς. Ὡστε σήμερα οὐδεὶς ἀγιογράφος Ἀγιορείτης, ἀλλὰ καὶ ἔξω τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπάρχει πού νὰ μὴν ζωγραφίζει ὀρθόδοξες εἰκόνες, πλὴν ἐνίων φανατισμένων καὶ πλανεμένων.

Τί ἐχρειάσθη λοιπὸν γιὰ τὴν ραγδαία αὐτὴν ἀλλαγὴ; Ἡ διαφώτισις. Κάτι τέτοιο πρέπει νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸν κόσμον, πού εἴτε ἀπὸ ἄγνοια εἴτε ἀπὸ πλάνη δυστυχῶς ἐγέμισαν οἱ Ἰ. Ναοὶ καὶ μερικὲς Ἰ. Μονὲς ἀπὸ τέτοιες αἰρετικὲς καὶ βλάσφημες εἰκόνες.

Καὶ ἂν βέβαια οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες δὲν ἔλεγαν ὅτι τὸ νὰ ζωγραφίζονται καὶ προσκυνοῦνται τέτοιες εἰκόνες εἶναι ἄκρῃ παραφροσύνη [τρέλα], ἀσέβεια καὶ ἁμαρτία, οὐδεὶς λόγος θὰ ἐγένετο, πολὺ ὅμως περισσότερο νὰ ἀσεβοῦν ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς εἰς τὴν Ἁγίαν 7^ν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ νὰ πίπτουν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, πού ἀπαγορεύει τέτοιες κακόδοξες καὶ ἀντι-εὐαγγελικὲς εἰκόνες.

Ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ προφήτης Δανιὴλ εἶδε τὸν Ἄναρχο Πατέρα, ἀναιροῦμε τὸ ἱερό καὶ θεῖο εὐαγγέλιον.

Α) Ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν Σαμαρείτιδα εἶπε καθαρὰ ὅτι «πνεῦμα ὁ Θεός» καὶ ὄχι ἓνας γένος ἄνθρωπος. Ὡ τῆς βλασφημίας τῶν παπικῶν!

Β) «Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέατε» (Α Ἰωάν., δ' 12).

Γ) «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε (εἶδε) πώποτε» (Ἰωάν. α' 18) καὶ ἄλλα πολλὰ πού εἶδατε εἰς τὸ Α' κεφάλαιον τῆς ἐμῆς ἐργασίας. Ἐὰν λοιπὸν ὁ προφήτης Δανιὴλ εἶχε δεῖ τὸν Ἄναρχο Πατέρα, θὰ ἐγράφοντο αὐτὰ εἰς τὸ ἱερόν εὐαγγέλιον; Ἐπικαλοῦνται ἐπίσης οἱ πιστεύοντες τίς παπικὲς εἰκόνες μὲ τὸν Ἄναρχο Πατέρα τὸ Συνοδικὸ τῆς Ὄρθοδοξίας ὅτι τὸν εἶδαν τὸν Ἄναρχο Πατέρα οἱ προφῆτες. Ὁ ἅγιος Νικόδημος εἰς τὸ ἑορτοδρόμιον (τόμος β' σέλ. 219) μᾶς παρουσιάζει, τί λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς: «Ἐν χερσὶ προφητῶν ὁμοιώθην ὁμοιώματα τῆς ἐμῆς ἐν σαρκὶ παρουσίας προετύπωσα ἐν προφήταις ποικίλας καὶ πολλὰς ὁράσεις ὑποδείξας». (Αὐτὸ λέγει ὁ Υἱὸς καὶ ὄχι ὁ Πατὴρ). Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἀναφέρει ὅτι ὅλες οἱ ἐμφανίσεις εἰς τὴν Π. Διαθήκῃ ἦσαν τοῦ Μεγάλου βουλήν Ἁγγελου τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τῶν προφητῶν. (Ἰδὲ 12 κεφάλαιον τῆς ἐμῆς ἐργασίας).

Ἀτράνταχτα λοιπὸν στοιχεῖα Γραφικὰ καὶ πατερικὰ ὅτι ὁ προφήτης Δανιὴλ δὲν εἶδε τὸν Ἄναρχο Πατέρα ἀλλὰ τὸν Χριστόν. Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος, φιλόσοφος καὶ μάρτυς, εἶναι ἀποστολικὸς πατέρας καὶ ἔχουν Πνεῦμα Ἅγιον ὅλα του τὰ συγγράμματα. Αἱ ὑποσημειώσεις τοῦ Ἰ. Πηδαλίου στὴν προκειμένη περίπτωσι φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν διότι λέγουν ὅτι, ἂν καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος πάπας Ρώμης λέγει ὅτι ὁ Πατὴρ δὲν ζωγραφίζεται, ποῖον νὰ πιστεύσομεν, ἓνα ἅγιο ἢ μία πολυάνθρωπον σύνοδον; Ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν Ἁγίαν 7^{ην} Οἰκουμενικὴν σύνοδον τῶν 367 θεοφόρων πατέρων, ἢ ὁποῖα ὅμως εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς καταδικάζει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄναρχου Πατέρα. Ἐδῶ φαίνεται καθαρὰ ὅτι οἱ φιλοπαπικοὶ πού ἐνόθευσαν τίς ὑποσημειώσεις ἦσαν ἐσκοτισμένοι, δίχως Ἅγιο Πνεῦμα.

Σημειώσεις: Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου πάπα Ρώμης ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ δέν ζωγραφίζεται, ἡ Ἁγία 7η οἰκουμενική σύνοδος τόν ἀναφέρει εἰς τὰ πρακτικά της καί ὅταν λέγομεν οἰκουμενική σύνοδο γνωρίζομεν ὅτι εἶναι τό ἀνώτερο κριτήριον καί ἀλάθητος. (Ἰδέ σελίδα τοῦ βιβλίου τούτου 13. Πρακτικά, τόμος Γ', σελ. 210-211).

Ἄλλη μία ἀξιόπιστη μαρτυρία εἶναι ἀπό τόν ἴδιον Ἅγιον Νικόδημον Ἀγιορείτην, ὅτι οἱ ὑποσημειώσεις τοῦ ἱεροῦ πηδαλίου δέν ἦσαν δικές του, ὅτι τάχα ὁ προφήτης Δανιήλ εἶδε τόν Ἄναρχο Πατέρα. Τοῦτο σαφέστετα φαίνεται εἰς τό ἐορτοδρόμιον τοῦ ἰδίου Ἁγίου Νικοδήμου. «Ὁ Θεός εἶναι ἀθεώρητος ἀπό Ἄγγελους καί ἀνθρώπους κατὰ τήν οὐσία καί φύσιν ὅθεν εἶπεν ὁ ἴδιος πρὸς τόν Μωϋσῆν "τό προσωπὸν μου οὐκ ὄφθησεται σοί οὐ γάρ μὴ ἴδη ἄνθρωπος τό προσωπὸν μου καί ζήσεται" (Ἐξόδου λγ' 20). Καί ὁ Ἰωάννης "Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε" (Ἰωάν. α' 18). Καί ὁ Παῦλος "ὄν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται" (Α' Τιμοθ. στ' 6).

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Υἱός, ὡς Θεός, καί ὁ Πατήρ εἶναι ἀθεώρητοι ἀπό Ἄγγέλους καί ἀνθρώπους, πῶς τόν Πατέρα εἶδε ὁ προφήτης Δανιήλ; Πᾶμε εἰς τό συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ὅπου λέγει: «Οἱ προφῆτες ὡς εἶδον» γιὰ τόν Χριστὸν λέγουν. Ἐάν ὅπως λέγουν μερικοὶ ὅτι γιὰ τόν Πατέρα λέγουν οἱ προφῆτες, πῶς ἡ Ἁγία 7^η Οἰκουμενική σύνοδος ἀπορρίπτει τελείως τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀναρχοῦ Πατρός; Καί εἰς τό συνοδικὸν γράφει: «Ταράσιον, Γερμανόν, Νικηφόρον, Μεθόδιον, αἰωνία ἡ μνήμη· ὁ μὲν Ταράσιος πρόεδρος τῆς Ἁγίας 7^{ης} συνόδου, Νικηφόρος καί Γερμανός πατριάρχαι θεοφόροι Κων/λεως, τῆς Ἁγίας συνόδου, κατεδίκασαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀναρχοῦ Πατέρα διότι ὁ Θεός τί εἶναι; Πνεῦμα καί ἄυλος καί ἀόρατος καί ἀπερίγραπτος.

Ὁ δὲ Πατριάρχης ἅγιος Μεθόδιος, μαζί μὲ τόν Μιχαήλ καί τὴν Βασίλισσα Θεοδώρα, εἶναι ἐκεῖνοι πού λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἁγίαν 7^η Οἰκουμενικὴν σύνοδο ἔκαναν τὴν ἀναστήλωσι τῶν ἁγίων εἰκόνων καί ἔδωσαν τέλος εἰς τὴν εἰκονομαχίαν. Καί τώρα βλέπομεν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐπὶ 1200 χρόνια, πού ἐορτάζομεν κατ' ἔτος τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, τίς εἰκόνες πού κρατοῦσαν τότε στὴν ἀναστήλωσιν, τίς ἴδιες εἰκόνες νὰ κρατοῦν καί σήμερα οἱ πιστοὶ τόν Χριστὸν, τὴν Παναγίαν μὲ τόν Χριστὸν στὴν ἀγκάλῃ της, τό ἱερόν εὐαγγέλιον πού κρατοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς ἢ οἱ ἱερεῖς, καί διάφορες εἰκόνες ἁγίων πού κρατᾷ ὁ λαός· ποτέ δέν ἐφάνει νὰ κρατοῦν εἰκόνα τοῦ Ἀναρχοῦ Πατέρα ἢ τὴν λεγόμενὴν εἰκόνα τῆς «Ἁγίας Τριάδας» πού μᾶς σερβίρησαν οἱ αἰρετικοὶ παπικοὶ, οἱ ὁποῖοι οὔτε τό ἱερόν Εὐαγγέλιον ἄφησαν ἄθικτο οὔτε ἁγίας Οἰκουμενικάς συνόδους καί θεοφόρους πατέρας παραδέχονται, ἀκόμη καί τόν ἀπόστολον Παῦλον, καθὼς λέγει ὁ πάπας, ὅτι αὐτός εἶναι πάνω ἀπὸ τόν Παῦλον (ἰδέ παπικὴ ψευτοσύνοδος τοῦ 1870 τῶν παπικῶν). (Εἰκόνας ὀρθοδόξους θὰ δεῖτε ἐσώκλειστες τῆς Μεγίστης Λαύρας καί τῶν Μετεώρων).

Δυστυχῶς σήμερα συνηθίζουν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καί λαός τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς καί Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων νὰ κρατοῦν μὲ καμάρι καταδικασμένες εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἁγία 7^η Οἰκουμενικὴν σύνοδο καί ἁγίους θεοφόρους πατέρας. Ὡς πρὸς τό συνοδικὸ ὅπου γράφει ὅτι «τοῖς τὰς μὲν προφητικὰς ὁράσεις κἂν μὴ βούλοιντο, παραδεχομένοις, τὰς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ὧ θαῦμα καί προσαρκώσεως τοῦ Λόγου καί καταδεχομένοις... καί σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἑωρακόσι συντιθεμένοις εἰκονογραφεῖν δὲ ἐνανθρωπίσαντα τόν Λόγον καί τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις». Ἀνάθεμα! Περί

τοῦ οὐρανόυ Πατρός λέγει ἢ τοῦ Υἱοῦ; Ποῖον ἔβλεπαν οἱ προφῆτες; τόν Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελον, τόν Χριστόν.

Ὅσοι λοιπόν δέν παραδέχονται τὰ περί Ἰησοῦ Χριστοῦ νά ἔχουν τό Ἀνάθεμα. Καί ἄλλο: «τοῖς λόγῳ μὲν τήν ἔνσαρκον ὀκονομίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου δεχομένοις ὀρᾶν δέ ταύτην δι' εἰκόνας οὐκ ἀνεχομένοις... Ἀνάθεμα». Περί τοῦ Χριστοῦ λέγουν οἱ ἅγιοι στό συνοδικό ὅτι εἶδον οἱ προφῆτες. Ἐάν θά ἔλεγαν περί του Πατρός τότε ὄλα: ἰ. Εὐαγγέλιο, ἅγιοι Οἰκουμενικαί σύνοδοι, μᾶς ἐπλάνησαν καί ἐνέπεξαν.

Ἐκεῖ στό ὄρος Σινά ὠμίλει ὁ Χριστός καί ὄχι ὁ Ἄναρχος Πατέρας, διότι ὁ Χριστός ἔδωσε τόν νόμον στόν Μωϋσῆν. Τότε ὄμως, δέν εἶχε σαρκωθῆ ὁ Λόγος, γί' αὐτό εἶπε «τό προσωπό μου οὐκ ὀφθήσεται σοι... καί ζήσεται...».

Β Ι Β Λ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1. Τὰ 12 Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας, Σαλιβέρου.
2. Οἱ 12 Συναξαριστές τῆς Ἐκκλησίας.
3. Τὸ Τριώδιον τῆς Ἐκκλησίας.
4. Ἡ Παρακλητικῆ τῆς Ἐκκλησίας.
5. Τὸ Πεντηκοστάριον τῆς Ἐκκλησίας.
6. Τὸ Κυριακοδρόμιον τοῦ Θεοτόκη, Τόμος Γ'.
7. Ὁ Ἐνιαύσιος Στέφανος ὄλου τοῦ ἔτους, Ἄγιορείτικο.
8. Τὸ Ἱερὸ Πηδάλιον.
9. Τὸ Ἄγιολόγιον τοῦ Σωφρονίου Εὐστρατιάδου.
10. Τὸ Ἄγιολόγιο τοῦ Χρήστου Δ. Τσολακίδου.
11. Τὸ "Παρά τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων", μοναχοῦ Ἄλυπίου Ἄγιορείτου.
12. Τὸ τοῦ ἱερέως π. Βασιλείου Διαμαντῆ: Θέλεις νά μάθεις πότε ἐορτάζεις.
13. Π. Διαθήκη, Κ, Διαθήκη, (ἰδίως ἠ Ἀποκάλυψις).
14. Ἀπαγορευμένες ἀπεικονίσεις, Γεωργίου Ε. Γαβριήλ.
15. Ἡ εἰκονογραφία καί ὁ ὀρθόδοξος Χριστανός, Ἐνορία Ἄγίου Ἰωάννου Θεσσαλονίκης, 1978. (Πολὺ σωστό).
16. Περιοδικὸν Ἄγιος Κυπριανός, Μάιος-Ἰούνιος 2000, Μάιος-Ἰούνιος 2002.
17. Τὰ Πρακτικά τῆς Ἄγιας 7^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῶν 8 πράξεων, Τόμος Γ'.
18. Ἱερά Ὄρθόδοξος Κατήχησις Ἄγίου Νεκταρίου.
19. Αἱ Ἄγιοι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι Ἄγίου Νεκταρίου.
20. Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὄρθόδοξου Πίστεως, Ἄγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.

21. Άγίου Ίουστίνου Μάρτυρος καὶ Φιλοσόφου. Ἀπολογηταί 1 Ίουστίνος...
 22. Ἑορτοδρόμιον, Ἀγίου Νικοδήμου. Τόμοι 3.
- Εἰκονολογικὲς Μελέτες, Δημητρίου Τσελεγγίδη καθηγητοῦ πανεπιστημίου
Θεσσαλονίκης.